

ΡΑΜΠΑΣΤΕΝ Αύγουστος Κορτώ

Κεφάλαιο πρώτο: Μια χιονισμένη κλινική

Το πρόσωπο της γυναίκας βρισκόταν πίσω από ένα στρόβιλο καπνού που ξετυλίγονταν αργά. Η άκρη του τσιγάρου της γινόταν ξαφνικά πιά φωτεινή, έλαμπε κόκκινη στο σκοτεινό δωμάτιο, χανόταν για λίγο, αφήνοντας πίσω ένα λεπτό πλοκάμι που ανέβαινε λικνιστικά ως το ταβάνι κι ύστερα έπεφτε και την σκέπαζε. Ανάμεσα στα χείλη της κρατούσε σφιχτά μια μαύρη ξύλινη πίπα, κι όταν φυσούσε τον καπνό την έβγαζε απότομα απ' το στόμα της, κρατώντας την στα δυό δάχτυλα, κι έπειτα συνέχιζε να την δαγκώνει απαλά. Πολλές φορές μάλιστα, μέσα στην ησυχία του δωματίου, ο θόρυβος που έκαναν τα δόντια της πάνω στο ξύλο ακουγόταν σαν ένα μικρό κροτάλισμα, σαν τον πνιγμένο ήχο μιας καστανιέττας. Η γυναίκα φορούσε ένα μακρύ μαύρο φόρεμα και το πανωφόρι της, ένα παλιό κόκκινο παλτό με λευκή γούνα στα μανίκια και το γιακά του. Στο μπράτσο της πολυθρόνας που καθόταν ακουμπούσε η τσάντα της, ενώ είχε από ώρα κιόλας φορέσει τις χαμηλές καστόρινες μπότες της. Φορώντας όλα της τα ρούχα και κρατώντας την λεπτή μαύρη πίπα στα χείλη της, έμοιαζε έτοιμη να ξεκινήσει για την βραδυνή της έξοδο, ένα πάρτυ με πολλούς φίλους όπου όλοι θα την περίμεναν ανυπόμονα να βγάλει το παλτό της και να γλιστρήσει ανάμεσά τους, γελώντας και συζητώντας με την ίδια χάρη που κάπνιζε. Όμως δεν ήταν μονάχα το κάπως παράξενο ντύσιμό της που πρόδιδε ότι η γυναίκα είχε διαφορετικά σχέδια για το αποψινό βράδυ-περισσότερο απ' όλα αυτό φαινόταν στο πρόσωπό της, που ήταν σκοτεινό όσο κι όλο το δωμάτιο. Τις τελευταίες δυό ώρες, από τη στιγμή που ο άντρας της αδελφής της είχε τηλεφωνήσει, φωνάζοντας σε έξαλλη κατάσταση ότι ξεκινούσαν για το νοσοκομείο, αισθανόταν εξαιρετικά ανήσυχη κι έτσι είχε αρνηθεί να πάει μαζί τους. Όμως τώρα είχε αλλάξει γνώμη, και κάθε λεπτό που περνούσε μέχρι την ώρα που θα έφευγε, την βύθιζε στην πιά απελπιστική αγωνία.

Η Μονίκ είχε κλείσει τα πενήντα δύο μόλις τα περασμένα Χριστούγεννα, όμως όσοι δεν την ήξεραν, με δυσκολία πίστευαν ότι περνούσε τη μικρότερη αδελφή της, την Βιβιέν, σχεδόν είκοσι χρόνια. Η Μονίκ ήταν ψηλή και λεπτή και φορούσε συνήθως μακριές φούστες που σταματούσαν λίγο χαμηλότερα απ' το στήθος της, δίνοντας της την αγέρωχη κορμοστασιά και τη γοητεία μιας περασμένης εποχής. Είχε μακριά ξανθά μαλλιά που έδενε σε δυό αυστηρές συμμετρικές πλεξούδες πάνω από το μέτωπό της, ενώ το έντονο μαύρο των ματιών της έκανε το βλέμμα της μεστό και πάντα εκφραστικό, καθώς έφεγγε μέσα από το λευκό, σχεδόν διάφανο δέρμα του προσώπου της. Βαμμένο ακόμη και το πρωί με απαλά χρώματα, το στόμα της είχε μια παράξενη ιδιομορφία-το πάνω χείλος του ήταν εξαιρετικά λεπτό, σχεδόν δεν υπήρχε. Η λεπτομέρεια αυτή, σε συνδυασμό με το ότι ήταν τον περισσότερο καιρό αμίλητη, της έδινε ένα αρκετά βλοσυρό ύφος, γεγονός που η αδελφή της συχνά ειρωνευόταν, λέγοντας πως η Μονίκ άνοιγε το στόμα της μονάχα για να φυσήξει τον καπνό. Όλα τα ευγενικά αυτά χαρακτηριστικά είχαν τώρα τη σκιά μιας ανησυχίας που ολοένα και μεγάλωνε, και εκτός από την μικρή σπίθα του τσιγάρου, το μόνο πράγμα που φαινόταν να λάμπει στο άλλοτε φωτεινό της πρόσωπο ήταν τα κρεμαστά

σκουλαρίκια με τις στρόγγυλες κόκκινες πέτρες τους. Προσπαθώντας να διακρίνει την ώρα μέσα στο σκοτάδι του δωματίου, έφερε το αριστερό της χέρι κοντά της και μισόκλεισε τα μάτια της. Τα λευκά, μακρόστενα δάχτυλά της απλώθηκαν μπροστά στο πρόσωπό της και τρεμόπαιζαν νευρικά, σαν τα πλήκτρα ενός στοιχειωμένου πιάνου, και σύντομα παραιτήθηκε, διαπιστώνοντας πως στο λιγιστό φώς που υπήρχε, οι δείκτες του ρολογιού ήταν αόρατοι.

Πιάνοντάς το με προσοχή, η Μονίκ έβγαλε από την πίπα το τσιγάρο που τελείωνε και το έσβησε. Έπειτα έβαλε ένα καινούριο, κι αφού το στερέωσε στο μάυρο στόμιο, το άναψε και ρούφηξε τον καπνό. Έκλεισε τα μάτια της και σκέφτηκε ότι αυτές οι στιγμές ήταν οι τελευταίες που θα περνούσε για απόψε βυθισμένη στη σιωπή, όμως ήξερε πως δεν μπορούσε να τις απολαύσει, η αγωνία δεν την άφηνε. Θυμόταν πως, από μήνες κιόλας, όταν σκεφτόταν την αποψινή νύχτα σαν κάποια αόριστη μελλοντική νύχτα όπου η Βιβιέν θα τους τηλεφωνούσε ξαφνικά, είχε αποφασίσει ότι θα αρνούταν να τους συνοδεύσει. Στο τέλος της σύντομης διαδρομής τους προς το νοσοκομείο θα τους περίμεναν ένα σωρό άνθρωποι, άνθρωποι που η Μονίκ είχε για χρόνια αποφύγει με όλη τη διακριτικότητα και τη μαεστρία που διέθετε. Όλοι θα βρίσκονταν υπ'ατμόν, πλημμυρισμένοι όπως και η ίδια από το φόβο και τη συγκίνηση, και η κατάσταση θα τους έκανε αυτό που η Μονίκ μισούσε και σιχαινόταν περισσότερο απ'όλα - θα τους έκανε φλύαρους. Κρατώντας της τα χέρια με προσποιητή απελπισία αναμειγμένη με χαρά, θα την κατέκλυζαν μ'ένα σωρό ανόητες ερωτήσεις, προσπαθώντας να επαληθεύσουν τον ασυγκράτητο ενθουσιασμό τους, περιμένοντας από αυτήν τις πιο σημαντικές απαντήσεις, τη λύση σε όλες τους τις απορίες. Ο πανικός και η αποστροφή σχημάτιζαν στην ψυχή της Μονίκ μια τέτοια φοβερή εικόνα, ώστε η νύχτα αυτή να φαντάζει τρομερή σαν να επρόκειτο για την ίδια που τα σωθικά της θα ξεσχίζονταν μπροστά σ'ένα πλήθος γιατρών και αυτοπρόσκλητων συγγενών.

Οι γονείς της είχαν από τα πρώτα κιόλας παιδικά της χρόνια καταλάβει ότι η κόρη τους, αυτό το λεπτό και χαριτωμένο κορίτσι με τα μεγάλα περίεργα μάτια, εκτός από σπάνια ευστροφία είχε κι αρκετά προβλήματα. Ήταν το ίδιο κορίτσι που σε όλες σχεδόν τις φωτογραφίες εμφανιζόταν σκυθρωπό, σαν να ήταν πάντοτε κακόκεφο. Ασπρόμαυρες αναμνηστικές φωτογραφίες στην αγκαλιά της γιαγιάς της, ανέμελες πόζες με τις φίλες και τις συμμαθήτριές της, έδειχναν μια Μονίκ με βλέμμα σκληρό και θυμωμένο, με τα χέρια της σφιγμένα σε γροθιές, ή άλλοτε να σκάβουν τα πλάγια των μηρών της. Ήταν ένα από τα παιδιά εκείνα που τρομάζουν με το πόσο σπάνια μιλούν στους ανθρώπους. Ακόμα και τώρα θυμόταν το αυστηρό και επιτιμητικό πρόσωπο της μητέρας της, όταν κάποια φίλη της την είχε χαιρετήσει εγκάρδια, αγκαλιάζοντάς την και φιλώντας την στο κεφάλι, κι εκείνη είχε τρέξει για να κρυφτεί κάτω από την τραπεζαρία με το παχύ πράσινο κάλυμμα. Θυμόταν ώρες ολόκληρες από σχολικά διαλείμματα, που τα είχε περάσει σε κάποιο απομακρυσμένο παγκάκι της αυλής, με την πλάτη γυρισμένη στα παιδικά γέλια και τις φωνές των συνομηλίκων της. Μαζί μ'αυτά, η Μονίκ θυμόταν και τις στιγμές εκείνες που ο τρόμος σκαρφάλωνε στο λαιμό της και την έπνιγε, όταν με τα μάτια υγρά από την αναστάτωση έπρεπε να σηκωθεί από την θέση της και να απαντήσει στην ερώτηση του καθηγητή. Η συμπεριφορά αυτή είχε τόσο ανησυχήσει τους γονείς της, ώστε όταν είχε φτάσει περίπου στα δέκα, είχαν σκεφτεί να την πάρουν από το σχολείο. Όμως η σκέψη ενός δασκάλου που θα ερχόταν στο σπίτι κάθε μέρα, περιμένοντας από εκείνη όλες τις απαντήσεις, είχε προκαλέσει στη Μονίκ μια ταραχή απεριγράπτη, κι από τη μέρα εκείνη είχε αποφασίσει να πιέσει τον εαυτό της όσο μπορούσε, να φτάσει στα όριά της. Έτσι άρχισε να απαντά με μεγαλύτερη ψυχραιμία στις ερωτήσεις που της

απευθύνονταν, και με το πέρασμα των χρόνων διαπίστωσε πως-ακόμα κι αν δεν τους κοιτούσε ποτέ στα μάτια-οι στοιχειώδεις λεκτικές επαφές με τον κόσμο των ενηλίκων και των δασκάλων της χάριζε κύρος και βοηθούσε την τότε πια αντιληπτή κι από την ίδια εφνία της να εκφραστεί πιά ομαλά, να γίνει δημιουργική και χρήσιμη.

Παρά τις μικρές αυτές παραχωρήσεις, η Μονίκ δεν είχε κατορθώσει ποτέ ν'αλλάξει ολότελα τον δύστροπο χαρακτήρα της. Έτσι κάθε μορφής ανούσιος λόγος, από την φιλική συζήτηση μέχρι τις συνηθισμένες εφηβικές εξομολογήσεις της φαινόταν αδύνατες. Συγχρόνως όμως ένιωθε ότι αντιπαθούσε τους ανθρώπους που κατέφευγαν συχνά σ'αυτού του είδους τις συζητήσεις, κι έτσι τους απέκλεισε βαθμιαία από τον ήδη στενό περίγυρό της. Κι ενώ οι γονείς της παρακολουθούσαν ανήσυχοι την κόρη τους να μεγαλώνει αποκλεισμένη από τον κόσμο και τους ανθρώπους, η ίδια, φρουρώντας χωρίς παύση τον ιδιαίτερο και προσωπικό χώρο της πνευματικής της ελευθερίας, κατάφερε να γίνει μια νεαρή κοπέλα όχι μονάχα προκισμένη αλλά και ακριβής σε όσους στόχους έβαζε-η μανία της να πετύχει ήταν άλλωστε απόρροια της δικής της και μόνο φιλοδοξίας, κι όχι κάποια παρόρμηση που είχε μοιραστεί με τις φίλες της στην τάξη ή στο σινεμά. Πρίν καλά-καλά κλείσει τα δεκαοχτώ, η Μονίκ είχε καταφέρει να πετύχει στις εξετάσεις της, και δέκα χρόνια αργότερα έπαιρνε το πτυχίο της ψυχιάτρου. Μόνο τότε, αφού δηλαδή είχε περάσει τα είκοσι, οι γονείς της είχαν βεβαιωθεί ότι η κόρη τους, παρά την αλλόκοτη συμπεριφορά της, δεν είχε πλέον την ανάγκη της συνεχούς μέριμνάς τους, κι είχαν έτσι αποφασίσει να αποκτήσουν το δεύτερό τους παιδί. Η γέννηση της Βιβιέν είχε βρεί την Μονίκ ήδη τριτοετή φοιτήτρια, ξαπλωμένη αμίλητη στο παλιό της κρεβάτι, με κάποιο χοντρό βιβλίο να στηρίζεται σε δυό μαξιλάρια πάνω στην κοιλιά της.

Όταν την είχαν δει να στέκεται, με τις βαλίτσες και τα βιβλία της στην εξώπορτα του σπιτιού, έτοιμη να φύγει για να ζήσει μόνη της, οι γονείς της δεν είχαν εκπλαγεί-ακόμα κι αν δεν είχαν περάσει καλά-καλά τρεις μήνες από τη μέρα που είχε πάρει το πτυχίο της. Προτιμούσαν βέβαια να σκέφτονται ότι η Μονίκ δεν είχε πάρει την απόφαση αυτή μόνο και μόνο για να αποφεύγει την κουβέντα μαζί τους, και με μια βουβή συμφωνία κι οι δυό τους δέχτηκαν να την βοηθήσουν σ'αυτό που πίστευαν ότι αποτελούσε το καινούριο καπρίτσιο της παράξενης κόρης τους. Ο πατέρας της, πρίν από μερικά χρόνια, πάνω σ'έναν από τους σπάνιους καυγάδες μαζί της, της είχε πεί πως θα ήταν αδύνατο να ζήσει μόνη της, πως ακόμα και το επάγγελμα του ψυχιάτρου ήταν μια από τις πολλές ιδιορρυθμίες της. Άλλωστε πώς μπορούσε να αντιμετωπίσει τους ασθενείς αυτούς ένας άνθρωπος σαν τη Μονίκ, που μιλούσε τόσο λίγο κι ήταν τόσο διστακτική μπροστά και στην απλούστερη, καθημερινή συζήτηση; Όμως να που πρίν κιάλας φτάσει τα τριάντα έφευγε ξαφνικά από το σπίτι της, για να νοικιάσει ένα δικό της διαμέρισμα στο κέντρο της πόλης, το μισό του οποίου μάλιστα σκόπευε να χρησιμοποιήσει σαν ιατρείο. Τη μέρα εκείνη η μητέρα της φαινόταν πολύ ταραγμένη, ενώ η Βιβιέν που έκλαιγε από το πρωί δεν έλεγε να ησυχάσει. Καθώς η Μονίκ τραβούσε τη σιδερένια συρόμενη πόρτα του ασανσέρ, χωρίς να τους κοιτάζει, ο πατέρας της προσπαθούσε να πείσει τον εαυτό του ότι σύντομα θα ξαναγυρνούσε. Ωστόσο, το χαμόγελο εκείνο που η Μονίκ είχε πιάσει στα χείλη της σαν λεπτή μάσκα, ήταν και το τελευταίο που θα τους χάριζε για πολλά χρόνια.

Όλες αυτές οι σκέψεις περνούσαν αόριστα τώρα μέσα στο απασχολημένο με χίλιες δυο έγνοιες μυαλό της, όμως πιο δυνατή απ'όλες επέμενε η εικόνα του μικρού διαμερίσματος, του πρώτου δικού της σπιτιού. Στην πραγματικότητα ήταν μονάχα τρία δωμάτια, στον έκτο όροφο μιας παλιάς πολυκατοικίας, όμως μέσα σε λίγες μέρες η Μονίκ το είχε μεταμορφώσει στο πιά φιλόξενο περιβάλλον που μπορούσε να φτιάξει για τον εαυτό της. Πιά πολύ απ'όλα είχε φροντίσει το δωμάτιο που θα της χρησίμευε

σαν γραφείο. Σε όλο το μήκος του ενός τοίχου είχε τοποθετήσει μια χοντρή ξύλινη βιβλιοθήκη, που την είχε γεμίσει ασφυκτικά με βιβλία όλων των ειδών. Ποίηση, τα βιβλία της Ιατρικής, ακόμα και πορνογραφικές νουβέλλες με τολμηρές εικόνες, που ενδεχομένως να ενοχλούσαν κάποιους από τους μελλοντικούς ασθενείς της. Το γραφείο το είχε κουβαλήσει από το σπίτι της, κι είχε αφήσει το πράσινο λαστιχένιο του κάλυμμα, καθώς και το περιεχόμενο των συρταριών, τα περισσότερα απ' τα οποία είχαν χαρτιά, παλιές εργασίες της και άδεια σημειωματάρια. Δύο εβδομάδες αργότερα, στην εφημερίδα το όνομά της βρισκόταν γραμμένο με μεγάλα μαύρα γράμματα μέσα σε πλαίσιο, στη στήλη των ιατρών. Η Μονίκ είχε πληρώσει σχεδόν τα μισά χρήματα που της είχαν δώσει οι γονείς της για τον πρώτο μήνα προκειμένου να δημοσιεύσει την αγγελία αυτή, αλλά σύντομα το κουδούνι του νέου της σπιτιού άρχισε να χτυπά και στην πόρτα εμφανίζονταν οι πρώτοι διστακτικοί επισκέπτες της.

Δεν ήταν μόνο οι γονείς της που αισθάνονταν ότι το επάγγελμα που είχε διαλέξει δεν της ταίριαζε. Οι ελάχιστοι συμφοιτητές της που είχαν κατορθώσει να γνωρίσουν τη Μονίκ και με τους οποίους είχε χάσει κάθε επαφή απ' την πρώτη κιόλας μέρα μετά την ορκομωσία-πίστευαν πως το σκυθρωπό βλέμμα και η υπερβολική συστολή της θα έκανε σύντομα τους έτσι κι αλλιώς ταραγμένους ασθενείς της να φύγουν γρήγορα από το ιατρείο της. Εκείνο όμως που κανείς εκτός από την ίδια δεν γνώριζε, ήταν η δύναμη που έκρυβε η τόσο καλά εξασκημένη σιωπηλή και απρόσιτη περσόνα της. Η Μονίκ είχε περάσει όλη τη ζωή της παρατηρώντας και σχεδόν ποτέ συμμετέχοντας στα γεγονότα που συνέβαιναν γύρω της, κι είχε έτσι γίνει μια ιδιαίτερα ικανή κριτής της ανθρώπινης ψυχής. Μπορούσε να εκτιμά από πρίν και τις πιο ανεπαίσθητες μεταβολές στη διάθεση των ανδρών και των γυναικών που την περιτριγύριζαν, αφού μόνο τότε, όταν πια ήταν βέβαια και για την παραμικρή ενδεχόμενη αντίδρασή τους, δεχόταν να επικοινωνήσει μαζί τους, διακόπτοντας τη σιωπή της. Ταυτόχρονα, γνώριζε πως εφόσον οι κουβέντες της με τον κόσμο ήταν λίγες, έπρεπε να τις χαρακτηρίζει μεγάλη σοβαρότητα και ευθύτητα, αν ήθελε να την σέβονται και να την υπακούν. Κι αν τα στοιχεία αυτά συνέθεταν, σε συνδυασμό με τη νεαρή της ηλικία, την εικόνα μιας μάλλον αποτυχημένης ψυχιάτρου, οι άνθρωποι που είχαν έρθει για να ζητήσουν τη βοήθειά της, είχαν σύντομα διαπιστώσει ότι η ψηλή αυτή κοπέλα που σχεδόν ποτέ δεν τους κοιτούσε στο πρόσωπο μπορούσε να έχει τη λύση στην αρρώστια που τους βασάνιζε.

Η Μονίκ δεν ήταν διαχυτική με τους ασθενείς της, και το πρώτο ραντεβού άφηνε στους περισσότερους την εντύπωση ότι τους αντιμετώπιζε με ψυχρότητα. Όμως αυτό ήταν κάτι που επεδίωκε, μιας κι ήταν ο πιο σίγουρος τρόπος να κερδίσει την εμπιστοσύνη και το φόβο τους, που πολύ συχνά της ήταν πολύ χρήσιμος. Άλλωστε πέρα από τις αρχικές διατυπώσεις, που στην περίπτωση της είχαν αντικαταστεί με μία σειρά από αφορισμούς, η δουλειά της περιοριζόταν σε λίγες ερωτήσεις. Η θεραπεία εξαρτώνταν σχεδόν απόλυτα από την ειλικρίνεια των ασθενών κι από τη διάθεσή τους να θεραπευτούν. Η ίδια απλώς θα άκουγε, αλλά αν αυτό φαίνεται για τους περισσότερους ψυχιάτρους ανεπαρκές, στην περίπτωση της Μονίκ ήταν ό,τι ακριβώς χρειαζόταν για να ολοκληρώσει το έργο της. Μέσα σε λίγες εβδομάδες, κάθε ένας από τους ανθρώπους που κάθονταν στη μεγάλη κόκκινη πολυθρόνα απέναντί της, είχε ένα από τα χοντρά σημειωματάρια της γεμάτο με πληροφορίες που αφορούσαν τη ζωή του, ως και στην παραμικρή της λεπτομέρεια. Υλικό που έφτανε για να γραφτεί ένα ή και δυό ψυχογραφικά δράματα για τον καθένα τους, ήταν το αποτέλεσμα των πρώτων μόλις συζητήσεων με τη νεαρή γιατρό. Η Μονίκ τους έκανε διεισδυτικές ερωτήσεις που αφορούσαν τους ίδιους και όλα τα κοντινά τους πρόσωπα, αλλά γρήγορα προχωρούσε και σε πιο έντονες ερωτήσεις, που σκοπό είχαν να ταραξούν τους

ασθενείς και να τους βγάλουν απότομα από το λαβύρινθο των μικροαστικών προβλημάτων που τους οδηγούσαν στο γραφείο της. Αφού ξεκαθάριζε χωρίς καμιά περιστροφή ότι θα έπρεπε να αποφύγουν κάθε μορφής ερωτικό ενδιαφέρον απέναντί της, τους ρωτούσε πόσο συχνά ανανίζονται, ποιά ήταν το αντικείμενο των φαντασιώσεών τους, τί τους ερέθιζε και τί ήταν αυτό που εμπόδιζε την ερωτική εκτόνωσή τους και τους οδηγούσε σ' αυτήν-η Μονίκ δεν σταματούσε ούτε κι όταν κάποιες από τις γυναίκες ασθενείς της κατέβαζε το κεφάλι κι έμενε βουβή για μερικά λεπτά. Φυσικά οι ερωτήσεις της δεν περιορίζονταν μονάχα στα ερωτικά αδιέξοδα τους. Όμως γνώριζε ότι οι περισσότεροι από αυτούς ήταν άνθρωποι αδιάφοροι, χωρίς πνευματική ή ουσιαστική συναισθηματική ζωή, που όλες τους οι ηδονές κι όλα τους τα βάσανα προέρχονταν από τον κακό ή ανεπαρκή ερωτικό τους βίο. Το χέρι μιας κοπέλας που δίσταζαν να έχουν για ερωμένη τους, ήταν για τους πιο πολλούς το μοναδικό υπνωτικό φάρμακο που χρειαζόντουσαν. Γυναίκες που περνούσαν την εμμηνόπαυση μετ'εμποδίων, δεν είχαν κατά τη γνώμη της ανάγκη από τα ηρεμιστικά φάρμακα που έτσι κι αλλιώς δεν της ζητούσαν, αλλά από έναν σύντροφο, ακόμα κι αν αυτός ήταν άψυχος και χωρούσε στο χέρι τους.

Κι ενώ κανείς δεν το περίμενε, η Μονίκ είχε κατορθώσει όχι μόνο να ζήσει μόνη της, αλλά η επιτυχία της ήταν τέτοια, ώστε σε μερικούς μήνες είχε ζητήσει από τους γονείς της να σταματήσουν να της δίνουν χρήματα. Τα χρόνια περνούσαν και παρόλο που το κομπόδεμά της ολοένα και μεγάλωνε, δεν ήθελε να φύγει από το μικρό σπίτι που είχε πρωτονοικιάσει-προτιμούσε να ζει στα δυό δωμάτιά του, μια ευτυχισμένη γυναίκα που αγνοούσε τα χαμηλόφωνα σχόλια που έκρυβαν οι γείτονές της κάτω από το χαμόγελό τους. Καθόταν με τις ώρες στο κρεβάτι, ξεφυλλίζοντας κάποιο απ'τα χιλιοδιαβασμένα βιβλία της, ακούγοντας μονάχα τη φωνή της μουσικής που έπαιζε ασταμάτητα, πολλές φορές ακόμα κι όταν βρισκόταν με τους ασθενείς στο γραφείο της-και παρά το ελαφρά έκπληκτο ύφος που εισέπραττε από μερικούς που δεν ήταν συνηθισμένοι στο είδος της μουσικής που άκουγε. Η Μονίκ άλλωστε ήταν διατεθειμένη να θυσιάσει πολλά περισσότερα από έναν ή δυό ασθενείς, προκειμένου να κρατά τον εαυτό της ευχαριστημένο, αφού αυτός αποτελούσε και τη μοναδική συντροφιά της, τις ώρες της ημέρας που βυθιζόταν στη γαλήνη της σιωπής. Τα χρόνια εκείνα η μητέρα της ανησυχούσε που η μεγάλη της κόρη, αν και είχε πετύχει σε ό,τι κι αν είχε προσπαθήσει, ζούσε μια τόσο αντισυμβατική για τα δικά της μέτρα ζωή-στο κάτω-κάτω, η Βιβιέν είχε βρεί φίλο πριν από τη μεγάλη της αδελφή. Όμως ακόμα κι αυτή την κάπως μικροπρεπή στάση της μητέρας της, η Μονίκ την συγχωρούσε, ήταν ένα από τα πράγματα που απολάμβανε με μια δόση επιδεικτικής διαστροφής, όπως τα περίεργα και άπληστα βλέμματα των ανδρών και των γυναικών της γειτονιάς που την έβλεπαν να γυρίζει, μόνη της, από τους βραδυνούς της περιπάτους.

Έτσι, πριν από δεκαπέντε περίπου χρόνια, κι όταν πλέον, στο χείλος των σαράντα χρόνων, η Μονίκ είχε καταφέρει να επιβάλλει την ασυνήθιστη μορφή της στον στενό της περίγυρο, μια αναπάντεχη αλλαγή αναστάτωσε μια για πάντα την ηρεμία και την τάξη της ζωής της. Ο Φιλίπ είχε εμφανιστεί στο γραφείο της σαν ασθενής, αναφέροντας κάποιο αόριστο πρόβλημα αγοραφοβίας που τον εμπόδιζε να βγαίνει από το σπίτι του όσο συχνά θα ήθελε. Από τα πρώτα όμως κιόλας ραντεβού, η Μονίκ είχε διαπιστώσει ότι κάτι παράξενο συνέβαινε. Αν και ο άντρας της μιλούσε με άνεση, χωρίς να φλυαρεί άσκοπα, και παρά την προσοχή που πάντοτε έδειχνε, το σημειωματάριο έμενε άδειο. Εκνευρισμένη από την εκτροπή των πραγμάτων, η Μονίκ είχε προσπαθήσει να σκεφτεί τί έφταιγε με αυτόν τον ασθενή. Δεν ήταν ότι τον έβρισκε ελκυστικό-άλλωστε πάντα κατάφερνε να αποφεύγει τον ερωτικό ερεθισμό που της προκαλούσαν κάποιοι από τους ασθενείς της, κι η περιοχή ήταν γεμάτη με καφέ που

φιλοξενούσαν ένα σωρό νόστιμους νεαρούς.Για λίγο είχε γίνει πιά αυστηρή μαζί του,με σκοπό να ανακαλύψει αν ο Φιλίπ την φλέρταρε,έστω και διακριτικά,είχε όμως σύντομα απογοητευτεί,αφού ο άντρας ήταν ευδιάθετος μαζί της,αλλά όχι και τόσο ευδιάθετος.Στο τέλος,και μην μπορώντας να βρεί άλλη λύση στο πρόβλημα του άντρα αυτού που την ταλαιπωρούσε για αρκετές εβδομάδες,είχε αποφασίσει να ακολουθήσει την πιά ακραία τακτική-εξάλλου ήταν πραγματικά πολύ γοητευτικός.Του είχε κλείσει ραντεβού στις οχτώ ένα βράδυ Παρασκευής,και χωρίς να τον αφήσει να μιλήσει,του είχε πεί πως η θεραπεία του μαζί της έπρεπε να σταματήσει,και πως θα του σύστηνε κάποιον άλλο συνάδελφό της.Ο Φιλίπ τότε είχε γίνει κατακόκκινος,τα καστανά του μάτια έλαμπαν με ένα κράμα ενοχής και διέγερσης και το βλέμμα του αυτό ήταν αρκετό.Η Μονίκ είχε πειστεί πως είχε δίκιο,το έμπειρο και πονηρό μυαλό της δεν την είχε ξεγελάσει,κι αφού σηκώθηκε από το γραφείο της και κατευθύνθηκε προς την πόρτα,γύρισε προς το μέρος του και του χαμογέλασε,κάτι που είχε να κάνει από πολύ παλιά.Όταν γύρισε δεν φορούσε παρά μόνο τα εσώρουχά της,ένα άσπρο κυλοτάκι κι ένα μαύρο σουτιέν που άφηνε το πληθωρικό για το σώμα της στήθος να ξεχειλίζει σε μικρές στρογγυλές δίπλες,γύρω από τη μαύρη δαντέλλα.Είχε βρεί τον Φιλίπ να την περιμένει με τα χέρια σταυρωμένα στην αγκαλιά του,προσπαθώντας να κρύψει τη στύση του,χωρίς να ξέρει πως το κατακόκκινο χρώμα του προσώπου του τον είχε ήδη προδώσει.Η Μονίκ του είχε βγάλει τα ρούχα κι εκείνος την είχε αφήσει να του κάνει έρωτα πάνω στην μεγάλη κόκκινη πολυθρόνα,χωρίς να αρθρώνει λέξη από την απρόσμενη ευχαρίστηση που τον περίμενε,κι ας είχε προετοιμάσει αδέξια το έδαφος γι'αυτήν.

Όταν μετά από λίγο καιρό της είχε εκμυστηρευτεί ότι οι περιγραφές της αγοραφοβίας ήταν μια ιστορία που είχε επινοήσει με αφορμή κάποιο παρόμοιο πρόβλημα της μητέρας του,η τελευταία απάντηση στο μικρό και γραφικό αίνιγμα της γνωριμίας τους είχε δοθεί.Η Μονίκ του συγχώρησε την παγίδα που της είχε στήσει,όμως από τότε,εκτός από τον γάμο με τον Φιλίπ,κι ένα άλλο περιστατικό σημάδεψε τη ζωή της.Μέσα σε λίγες μέρες,και δίχως να σκεφτεί ούτε ένα από όσα την έδεναν με το σπίτι της,είχε εγκαταλείψει το διαμέρισμα του έκτου ορόφου και μαζί και το γραφείο της.Από τη μέρα που μετακόμισε στο σπίτι του,η Μονίκ δεν είχε ξαναδουλέψει ούτε μια μέρα σαν ψυχίατρος.Ο Φιλίπ είχε αποφασίσει να μην το συζητήσει μαζί της,άλλωστε από την πρώτη μέρα που την είχε γνωρίσει,κατάλαβε πως η γυναίκα του ήταν ένα πλάσμα εξαιρετικό,κι όπως όλα τα εξαιρετικά πλάσματα,είχε κάποιες αυστηρές συνήθειες και ιδιορρυθμίες,που δεν της επέτρεπαν να αναλώνεται σε τέτοια προβλήματα.Εξάλλου,τα χρόνια που είχε εργαστεί,της είχαν εξασφαλίσει ένα αρκετά μεγάλο κομπόδεμα,το οποίο είχε χαρίσει χωρίς δεύτερη σκέψη σ'αυτόν,με την σιωπηλή συναίνεσή του να έχει την ελευθερία της.Θα του έδειχνε αφοσίωση,όμως με τον ίδιο τρόπο θα ήταν προσηλωμένη και στο έργο της,ένα τεράστιο βιβλίο για την ψυχανάλυση που δούλευε ακόμα και τώρα-κι αυτός είχε φυσικά δεχτεί.Καθώς τα χρόνια περνούσαν,αποδείχτηκε ότι ο Φιλίπ ήταν ο ιδανικός σύντροφος για την Μονίκ,ιδιαίτερα στα κρίσιμα για κάθε γυναίκα χρόνια που θα ακολουθούσαν.Την λάτρευε και σεβόταν κάθε της παραξενιά ή αλλόκοτη επιθυμία,απολαμβάνοντας ακόμα και τις ώρες που καθόταν απέναντί της και την παρατηρούσε να χτυπά τα σκληρά πλήκτρα της γραφομηχανής,χωρίς καν να τον κοιτάζει.Κι η αγάπη του,που η Μονίκ γνώριζε ότι ποτέ δεν του είχε ανταποδώσει,είχε περάσει από δοκιμασίες που κανείς στη θέση του δεν θα δεχόταν.Σε μια από τις πρώτες τους σοβαρές συζητήσεις για τα παιδιά,που της προκαλούσαν αποστροφή,μόλις είχε γίνει ελάχιστα πειστικός,τον είχε απειλήσει ότι θα απολίνωνε τις σάλπιγγές της.Ο Φιλίπ την είχε κοιτάξει με μάτια έκπληκτου παιδιού-ήταν στο κάτω-κάτω πολύ νέα ακόμα-αλλά δεν είχε πεί τίποτε,κι

από τότε δεν είχε φέρει ποτέ τις λιγοστές συζητήσεις τους στο θέμα των παιδιών. Η αγάπη του για εκείνη μεγάλωνε με τα χρόνια κι η Μονίκ χαιρόταν που ζούσε μαζί του, ήξερε όμως ότι η ίδια δεν είχε αλλάξει σχεδόν καθόλου, για να γίνει πιο ευχάριστη στον άντρα της, ήταν ακόμα ψυχρή και λιγομίλητη και πολύ συχνά του φερόταν σαν να ήταν ένα έπιπλο του σπιτιού τους, που το είχε συνηθίσει και το ήθελε κοντά της, χωρίς όμως πραγματικά να το αγαπά.

Η ανάμνηση όλων αυτών των περιστατικών την στενοχωρούσε, και την έκανε να νοιώθει ένοχη μ'έναν τρόπο εξουθενωτικό. Άφησε την πίπα να πέσει στο τραπεζάκι με το σταχτοδοχείο και στήριξε το πρόσωπό της με το αριστερό της χέρι, κοιτάζοντας με προσοχή το σκοτάδι, σαν να προσπαθούσε να διακρίνει την πηγή όλης αυτής της ψυχρότητας που πλήγωνε τους άλλους και τον εαυτό της. Περισσότερο όμως απ'όλους, πίστευε πως η συμπεριφορά αυτή αδικούσε την αδελφή της. Ο Φιλίπ είχε κερδίσει την καρδιά και τον έρωτά της, πλάγιαζε σχεδόν κάθε μέρα μαζί του και του έδινε τη μεγαλύτερη δυνατή ευχαρίστηση, αλλά ο Φιλίπ ήταν ένας ξένος, ήταν δική του απόφαση να ζήσουν μαζί. Όμως η αδελφή της την λάτρευε πραγματικά, την θαύμαζε και την αγαπούσε με τον τρόπο που ταιριάζει μόνο στους ανθρώπους που γνωρίζουμε πολύ καλά-κι η Βιβιέν της ήταν στ'αλήθεια ξένη. Από μικρή, η αδελφή της είχε δείξει στη Μονίκ μια αφοσίωση σπάνια σε αδέρφια με τόσο μεγάλη διαφορά ηλικίας, και μάλιστα του ίδιου φύλου. Με τα μαύρα μαλλιά της πλεγμένα σε δυό χαλαρές κοτσίδες, η Βιβιέν έτρεχε χορεύοντας και πηδώντας ξοπίσω της, ζητώντας της να παίξει μαζί της. Εκείνη, που είχε περάσει όλη της την παιδική ηλικία τρέχοντας για να κρυφτεί από παρόμοιες φωνές και φασαρίες, έμπαινε γρήγορα στο δωμάτιό της και της έκλεινε την πόρτα κατάμουτρα, αρπάζοντας με έναν ανστεναγμό φρίκης όποιο βιβλίο έβρισκε μπροστά της. Μόλις όμως ξάπλωνε, η πόρτα άνοιγε σιγά-σιγά, κι από την χαραμάδα ξεπρόβαλλε το πρόσωπο της Βιβιέν, με μεγάλα μάτια κι έκφραση σκύλου που είναι έτοιμος να συνεχίσει το παιχνίδι παρά την τιμωρία του. Όταν δε η μικρή της αδελφή έπαιρνε μια μικρή καρέκλα και καθόταν απέναντι απ'το κρεβάτι της, χαμογελώντας και χωρίς να βγάζει άχνα, η Μονίκ αισθανόταν να πνίγεται από εκνευρισμό, από ένα θυμό που ανακατευόταν επίμονα με την τυφλή αγάπη της αδελφής της. Αγνοώντας το πάθος αυτό της Βιβιέν, την είχε εγκαταλείψει στην κυριολεξία πριν ακόμα μπει στην εφηβεία, όταν την χρειαζόταν περισσότερο. Όμως και τότε, μετά από μήνες ολόκληρους που δεν της είχε τηλεφωνήσει ούτε μια φορά, η αδελφή της συνέχιζε να τη σκέφτεται με τη μεγαλύτερη δυνατή λατρεία-κι όχι γιατί έτσι της έλεγαν οι γονείς της. Η Μονίκ θυμόταν πως δεν είχε καταφέρει να μην δακρύσει, όταν, ένα χρόνο σχεδόν αφότου είχε φύγει, είχε πάρει ένα γράμμα από τη Βιβιέν, που της μιλούσε για το σχολείο κι έλεγε πως της είχε λείψει. Ακόμα και σ'εκείνη την ηλικία, η αγάπη της της είχε υπαγορεύσει αυτό το γράμμα, αντί για ένα τηλεφώνημα ή μια επίσκεψη που ίσως να την ενοχλούσε.

Αλλά εκείνο που είχε πραγματικά εντυπωσιάσει την Μονίκ ήταν η στάση της αδελφής της απέναντί της στα χρόνια της εφηβείας, την περίοδο εκείνη όπου οι σχέσεις των γυναικών βυθίζονται στην ελαφρότητα και την υποκρισία. Όταν ένα χειμωνιάτικο απόγευμα όπως το αποψινό είχε ανοίξει την πόρτα κι η Βιβιέν είχε ορμήξει στην αγκαλιά της, είχε αισθανθεί αληθινή έκπληξη, όμως αυτό ούτε συγκρίνονταν με τον ουσιαστικό λόγο της ξαφνικής της επίσκεψης. Καθισμένη πίσω από το γραφείο της σαν να συζητούσε με κάποιαν ασθενή, περίμενε να ακούσει τί είχε να της πεί, γνωρίζοντας πως η Βιβιέν ποτέ δεν θα την ενοχλούσε για κάτι ασήμαντο. Από τις πρώτες κουβέντες, το εξασκημένο αυτί της Μονίκ είχε αντιληφθεί ότι το πρόβλημα είχε χαρκτήρα ερωτικό και το γεγονός αυτό την έκανε να απορήσει με την τόλμη της αδελφής της, γιατί στο πρόσωπό της, παρά τα δεκαεπτά μόλις χρόνια της, διαγράφονταν οι σοβαρές και υπεύθυνες ανησυχίες μιας ώριμης γυναίκας. Όμως μια τέτοια

εκδήλωση οικειότητας δεν είναι ποτέ γνήσια και τόσο άμεση, αν δεν έχει στη βάση της αγάπη και την πιο μεγάλη εμπιστοσύνη στο πρόσωπο που την απευθύνουμε. Θυμόταν ότι φορούσε ένα μωβ φαρδύ παντελόνι και μαύρο μάλλινο πουλόβερ στο χρώμα των μαλλιών της, κι ήταν πολύ όμορφη. Ύστερα από λίγα λεπτά άοριστης συζήτησης, οι δύο αδελφές κοιτάχτηκαν αμήχανα, χαμηλώνοντας συγχρόνως τα μάτια, και τότε η Βιβιέν της εξομολογήθηκε την πρώτη της εγκυμοσύνη, χωρίς να τρέμει και χωρίς να βάλει τα κλάμματα, αναγνωρίζοντας την ανοησία της και ζητώντας ευθέως την βοήθειά της, ώστε να κρατήσει το μυστικό από τους γονείς τους. Η Μονίκ της είχε απαντήσει με την ίδια ειλικρινή διάθεση. Είχε υποσχεθεί ότι θα της έδινε τα χρήματα που χρειαζόταν, και μαζί μ'αυτά της είχε δώσει ένα χαρτί με το όνομα των αντισυλληπτικών που θα έκανε καλά να έπαιρνε στο μέλλον, δίχως άλλες περιττές συμβουλές, ενώ της είχε υποσχεθεί ότι θα τη συνόδευε στο γιατρό.

Δέκα μέρες αργότερα είχε κρατήσει την υπόσχεσή της, και μάλιστα είχε φιλοξενήσει την ίδια νύχτα τη Βιβιέν στο σπίτι της, κάτι που δεν είχε κάνει ούτε με τον Φιλίπ, λίγα χρόνια μετά. Η αδελφή της είχε κλάψει στην αγκαλιά της, ευχαριστώντας την και ζητώντας συγγνώμη, κι έπειτα είχε αποκοιμηθεί, με τα μάγουλά της υγρά, στο μονό κρεβάτι της. Καθώς η Μονίκ το βράδυ εκείνο ξάπλωνε στην κόκκινη πολυθρόνα, προσπαθούσε να σκεφτεί τί την είχε κάνει να βοηθήσει την αδελφή της. Σίγουρα, δεν ήταν κάποιας μορφής συνομοτική συνενοχή προς τη Βιβιέν που την είχε καθοδηγήσει-εξάλλου σιχαινόταν αυτού του είδους τη γυναικεία μυστικοπάθεια, ενώ κι η ίδια η αδελφή της δεν είχε έρθει να της μιλήσει με το σκεπτικό αυτό. Περισσότερο από οτιδήποτε άλλο, ένοιωθε πως η πράξη της αυτή ξεπλήρωνε στην Βιβιέν, με τον μόνο τρόπο που μπορούσε, την αγάπη που της είχε δείξει όλα αυτά τα χρόνια. Ακόμα και σ'εκείνη την απρόσμενη συνάντησή τους, η αδελφή της δεν είχε έρθει ψάχνοντας για τη μοναδική και τελευταία ελπίδα της, αλλά είχε κινηθεί και πάλι στηριζόμενη στην απέραντη λατρεία που έτρεφε για τη Μονίκ. Το επόμενο πρωί, η Βιβιέν την είχε βρεί να μισοκοιμάται στην πολυθρόνα, την είχε φιλήσει, κι είχε φύγει ήσυχια, αφήνοντας στο γραφείο της ένα σημείωμα όπου την ευχαριστούσε για μια φορά ακόμα με τα θερμότερα λόγια. Η μικρή αυτή περιπέτεια ήταν και η πιο έντονη στιγμή που μπορούσε να θυμηθεί από την αδελφή της, κι αυτήν έφερνε στο μυαλό της πιο πολύ κι απ'όλη τη ζωή της με τον Φιλίπ, όταν φοβόταν για μια στιγμή πως κανένας δεν την είχε αληθινά αγαπήσει. Από τότε η Βιβιέν είχε απομακρυνθεί κάπως, κι όχι γιατί την ντρεπόταν ή είχε σταματήσει να επιθυμεί τη συντροφιά της. Στις σπάνιες επισκέψεις και στα περισσότερα συχνά τηλεφωνήματα που αντάλασσαν, διαπίστωνε ότι τίποτε από την αγάπη της δεν είχε αλλάξει. Ίσως φοβούμενη ότι η τελευταία τους επαφή είχε σημαδευτεί από μια κατάχρηση της φιλίας της Μονίκ, είχε από τότε περιοριστεί σε μερικές μόνο συναντήσεις το χρόνο, κατά τις οποίες εξακολουθούσε να είναι το ίδιο ζεστή και γλυκιά μαζί της. Και για την ίδια, η σχέση της με τη Βιβιέν, ήταν πάντα το πιο αιχμηρό αγκάθι που χαράκωνε την κατά τα άλλα λεία και αδιατάραχτη επιφάνεια της ψυχής της.

Έτσι, όταν την περασμένη άνοιξη η αδελφή της είχε τηλεφωνήσει, λέγοντάς της λαχανιασμένη από χαρά πως ήταν έγκυος, ένα πρωτόγνωρο συναίσθημα, σαν έντονη κι ονειρική συγγενής παράσταση, είχε καταλάβει τη Μονίκ, που άργησε ν'απαντήσει για λίγες στιγμές. Την είχε συγχαρεί, προσπαθώντας να συγκρατήσει την ψυχραιμία που με τρόπο διαπίστωνε ότι έχανε, κι έπειτα είχε ζητήσει να μιλήσει στον Ερίκ, τον άντρα της αδελφής της, χωρίς κανέναν ιδιαίτερο λόγο, απλά και μόνο για να ξεφύγει προσωρινά από την αμηχανία που της είχε δέσει τα χείλη. Ο Ερίκ πολυλογούσε φωνάζοντας όπως πάντα, κι όταν είχε κλείσει το τηλέφωνο, ο βόμβος της διαπεραστικής φωνής του είχε μείνει μετέωρος στο μυαλό της, σαν φόντο στην ταραχή και τις αλλεπάλληλες

καινούριες σκέψεις που γεννιόντουσαν. Από τη μέρα εκείνη, η Μονίκ είχε περάσει ένα σχεδόν ολόκληρο χρόνο ανάμεσα στο σπίτι τους και στο σπίτι της αδελφής της, πράγμα που έκανε, τουλάχιστον τους πρώτους μήνες, τον Φιλίπ να απορήσει. Δεν ήταν ότι θα παρατούσε τη δουλειά πάνω στο βιβλίο της-το βιβλίο αυτό ίσως και να μην τελείωνε ποτέ. Όμως μαζί της, είχε κι ο ίδιος ξεσυνηθίσει στην ιδέα των επισκέψεων, μετά από τόσα χρόνια συζυγικού μοναχισμού. Όταν της το είχε αναφέρει αστεειύμενος, η Μονίκ δεν αστειεύτηκε καθόλου. “Δεν έχεις παρά να μείνεις στο σπίτι”, του είχε πεί, κι είχε πάει να δει τη Βιβιέν. Τους επόμενους μήνες οι δύο αδελφές βρίσκονταν μαζί κάθε μέρα, σαν να ήταν συμμαθήτριες, κάνοντας μεγάλους περιπάτους στην πόλη, ή ψάχνοντας με το αυτοκίνητο του Ερίκ για απόμερα εστιατόρια. Κι ο καθένας τους ερμήνευε την απότομη αλλαγή στη συμπεριφορά της με βάση τα μυστικά της Μονίκ που ο ίδιος μοιραζόταν. Η Βιβιέν πίστευε πως η αδελφή της ένοιωθε υπεύθυνη για την εγκυμοσύνη αυτή, έχοντας υποφέρει τις τύψεις της εφηβικής εκείνης άμβλωσης, που είχε κρατήσει κρυφή. Όσο για τον Φιλίπ, αυτός σύντομα χαμογελούσε και πάλι, πιστεύοντας ότι η ξαφνική αυτή μανία ήταν κάποιο καινούριο σύμπτωμα της εμμηνόπαυσης, που θα περνούσε γρήγορα. Η πραγματικότητα όμως, αυτή που κι η ίδια η Μονίκ άργησε να καταλάβει, ήταν εντελώς διαφορετική.

Τον καιρό εκείνο, όταν καθόταν απέναντι στη Βιβιέν, τρώγοντας και γελώντας μαζί της, είχε προς στιγμήν νομίσει ότι η ζωή της άλλαζε. Η εγκυμοσύνη της αδελφής της ίσως να είχε ξυπνήσει και τα δικά της αποθέματα αγάπης, που είχαν μείνει τόσα χρόνια κρυμμένα, περιμένοντας την κατάλληλη ευκαιρία να εκδηλωθούν. Καθώς όμως περνούσε όλο και περισσότερο χρόνο μαζί της, άρχισε να διαπιστώνει ότι, όπως είχε συμβεί και τα πρώτα χρόνια της γνωριμίας της με τον Φιλίπ, ο ενθουσιασμός που την είχε συνεπάρει στην αρχή, τώρα έδινε και πάλι τη θέση του στη γνώριμη μωδιασμένη και κάπως αδιάφορη αγάπη που ένοιωθε για τη Βιβιέν. Αντί όμως να αποδεχτεί την κατάσταση και να γυρίσει στη ζωή που έκανε πριν, αισθανόταν την περιέργεια και την ένταση σχετικά με την εγκυμοσύνη να φουντώνει με κάθε μήνα που έφευγε. Όπως λοιπόν μια μέρα χάιδευε τρυφερά την κοιλιά της αδελφής της, η απάντηση ήρθε απότομα στο μυαλό της, κι όπως συνέβαινε πάντα σ’ αυτές τις περιπτώσεις, έλεγε κάτι παράλογο. Το ενδιαφέρον της δεν αφορούσε την ίδια τη Βιβιέν, αλλά το παιδί της. Φυσικά κάτι τέτοιο ήταν τελείως απαράδεκτο ακόμα και σαν μια απρόσεκτη σκέψη, όμως η Μονίκ είχε την γαργαλιστική βεβαιότητα ότι η σκέψη αυτή ήταν σωστή. Τράβηξε το χέρι της από την κοιλιά της Βιβιέν και το έφερε στο στήθος της. Από πού κι ως πού αυτή, που αντιπαθούσε τα παιδιά, αυτή που πριν από χρόνια δεν είχε διστάσει να γίνει συνεργός στο φόνο του πρώτου της παιδιού, χάιδευε με τόση στοργή την κοιλιά της αδελφής της; Δεν ήταν αρκετή η αηδία που ένοιωθε για κάθε έγκυο γυναίκα για να την απομακρύνει από την παραφουσκωμένη αυτή κοιλιά, ακόμα κι αν ανήκε στη Βιβιέν; Κι έπειτα κοίταξε το πακέτο με τα τσιγάρα που βρίσκονταν στην τσάντα της, και σκέφτηκε ότι μόλις έφευγε από το σπίτι της αδελφής της θα δάγκωνε την ξύλινη πίπα της με λύσσα και θα κάπνιζε το ένα τσιγάρο πίσω από τ’ άλλο, όμως μπροστά της-μπροστά στο παιδί-δεν τολμούσε ούτε να παίξει με τον αναπτήρα της. Όταν πλέον η προχωρημένη εγκυμοσύνη είχε καθηλώσει την αδελφή της στο κρεβάτι, η Μονίκ ξενυχτούσε δίπλα της τρεις και τέσσερις φορές την εβδομάδα, χωρίς να της μιλά και κοιτάζοντας συνέχεια την σφαιρική επιφάνεια που έκρυβε το μωρό της Βιβιέν, αυτό που τους περασμένους μήνες είχε αντιληφθεί ότι αγαπούσε πιο πολύ από κάθε άλλον άνθρωπο, δίχως να γνωρίζει το λόγο της αγάπης αυτής, όπως δεν γνώριζε και το ίδιο το παιδί.

Τις περασμένες δύο μέρες, ο Φιλίπ την παρατηρούσε καθώς γινόταν όλο και πιο ανήσυχη, μην τολμώντας να βγει από το σπίτι ούτε λεπτό, από φόβο μήπως χάσει το

τηλεφώνημα που περίμενε με αγωνία. Έτσι, όταν το τηλέφωνο είχε τελικά χτυπήσει το βράδυ αυτό περίπου στις οχτώ, δεν είχε παραξενευτεί όταν είδε τη Μονίκ να τρέχει και να κλείνεται στην κρεβαττοκάμαρα. Ούτε όμως η έκπληξή του ήταν πιά έντονη, όταν η γυναίκα του είχε αρνηθεί κατηγορηματικά να τον συνοδεύσει στο νοσοκομείο. Δεν είχε βέβαια καταφέρει να φύγει χωρίς να γυρίσει προς το μέρος της, ρωτώντας την για μια τελευταία φορά αν ήθελε να έρθει μαζί του. Η Μονίκ δεν του είχε απαντήσει, καθόταν στην ίδια πολυθρόνα όπως και τώρα, μόνο φορώντας το νυχτικό της, και κάπνιζε κοιτάζοντας αόριστα προς το παράθυρο. Καθώς έκλεινε πίσω του την πόρτα, ο Φιλίπ για μιά στιγμή νόμισε πως είχε ακούσει ένα λυγμό, όμως αποφάσισε ότι μάλλον είχε κάνει λάθος-δεν μπορούσε να είναι τόσο ταραγμένη. Στο δρόμο για το νοσοκομείο σκεφτόταν πως ενδεχομένως κάποιοι από τους συγγενείς να την κατηγορούσαν για τη στάση της, όμως όλοι θα είχαν κάποια εξήγηση να πιστέψουν. Οι άνθρωποι άλλωστε είναι συχνά πολύ ανεκτικοί με τις γυναίκες που δεν μπορούν πλέον να κάνουν παιδιά, ιδίως σε ό,τι αφορά τον τρόπο που αντιμετωπίζουν τις άλλες εγκύους. Την ίδια ώρα, η Μονίκ έκλαιγε όσο δεν είχε κλάψει από παιδί, γιατί ήξερε πως αυτές ήταν οι τελευταίες στιγμές της ευτυχίας που αισθανόταν εδώ και ένα χρόνο, κι ότι τις έχανε από πείσμα και μόνο, κι όχι επειδή φοβόταν. Ήξερε πως η ενασχόληση με τη Βιβιέν είχε γίνει κάτω από μια συμφωνία με τον εαυτό της-οι ώρες του τοκετού δεν θα την έβρισκαν εκεί. Προσπαθούσε να πειστεί ότι όλα ξεκινούσαν από την υπερβολική ανησυχία της, από το φόβο μήπως κάτι δεν πήγαινε καλά. Στην πραγματικότητα όμως καταλάβαινε πολύ καλά ότι ήταν ο εγωισμός της που την εμπόδιζε να πάει στην κλινική. Δεν ήθελε να παραδεχτεί ότι το βράδυ αυτό θα σήμαινε το τέλος μιας υπόθεσης που της είχε στοιχίσει τον προσωπικό της χρόνο και το ενδιαφέρον της, δεν δεχόταν ότι με τη γέννηση του παιδιού αυτού, που είχε φτάσει να πιστεύει ότι ήταν και δικό της, η φροντίδα της αναγκαστικά θα σταματούσε. Μέσα στο σκοτεινό δωμάτιο, ένοιωθε την καρδιά της έτοιμη να εκραγεί, να πεταχτεί σε χίλια εξοργισμένα κομμάτια από το στήθος της, κι έτσι όταν άκουσε το τηλέφωνο να χτυπά και πάλι, πετάχτηκε παραπατώντας από τη θέση της, κι έτρεξε σαν τρελλή μέχρι το χώλ, κρατώντας σφιχτά την ξύλινη πίπα στο στόμα της.

Όταν σήκωσε το ακουστικό, άκουσε τον Φιλίπ, που φώναζε ταραγμένος ότι η Βιβιέν είχε κάποιο πρόβλημα. Μην μπορώντας, εξαιτίας και της δικής της αναστάτωσης, να καταλάβει τί συμβαίνει, η Μονίκ έβαλε τις φωνές και του είπε να της πει αμέσως τί είχε γίνει. Το στόμα της είχε στεγνώσει από την αγωνία, καθώς άκουγε ότι είχαν παρουσιαστεί επιπλοκές στον τοκετό, κι ότι η Βιβιέν είχε μπει στο χειρουργείο για καισαρική, κι όταν κατάφερε να τα καταλάβει όλα, ούρλιαξε στον Φιλίπ να έρθει αμέσως να την πάρει. Έπειτα τού κλείσε απότομα το τηλέφωνο και όρμηξε στο διάδρομο του χώλ, κρατώντας ακόμα στο στόμα το από ώρα σβησμένο τσιγάρο της. Η Μονίκ είχε ντυθεί σε κατάσταση πανικού, και μόνο μετά από αρκετή ώρα κατάφερε να ηρεμήσει κάπως. Είχε σωριαστεί στην πολυθρόνα φορώντας όλα της τα ρούχα, κι αμέσως είχε τραβήξει την κουρτίνα, προσπαθώντας να διακρίνει στο φως του δρόμου το αυτοκίνητό τους. Το μόνο που μπόρεσε να δει φυσικά, ήταν το πυκνό χιόνι που έπεφτε από το απόγευμα, κι έτσι αποφάσισε να αφήσει την κουρτίνα στη θέση της, αν δεν ήθελε να τρελλαθεί στ' αλήθεια από την ανησυχία. Δυσκολεύτηκε να βρεί το πακέτο με τα τσιγάρα και τον αναπτήρα της, αλλά δεν ήθελε να ανάψει τα φώτα-το σκοτεινό σπίτι φαινόταν άδειο, σαν να είχε φύγει κι η ίδια, πράγμα που ήθελε άλλωστε όσο τίποτε. Κάθε αυτοκίνητο που σταματούσε κάτω από την πολυκατοικία τους, της φαινόταν ότι έκανε τον ίδιο θόρυβο με το παλιό 2CV του Φιλίπ, όμως κάθε φορά ήταν κάποιος άλλος που είχε έρθει. Έτσι, όταν το θυροτηλέφωνο χτύπησε τρεις φορές βιαστικά, λίγο πριν τις δέκα, σηκώθηκε σβήνοντας το τσιγάρο της κι ύστερα

βγήκε τρέχοντας και πάλι από την πόρτα, χωρίς να την κλειδώσει και χωρίς να φωνάξει από το ακουστικό ότι κατέβαινε.

Ο Φιλίπ είχε καταλάβει ότι θα κατέβαινε βιαστική, και την περίμενε στο αυτοκίνητο, με τη μηχανή αναμμένη. Η Μονίκ αισθάνθηκε ευγνωμοσύνη για την προνοητικότητα του αυτή, και μόλις κάθισε, ξαπλώνοντας σχεδόν στο παλιό κάθισμα που έτριξε, τα φανάρια φώτισαν το δρόμο που περνούσε μπροστά από το σπίτι τους και το αυτοκίνητο ξεκίνησε. Μετά από λίγο ο Φιλίπ άρχισε να την χαϊδεύει, λέγοντας πως όλα θα πήγαιναν καλά, όταν όμως είδε ότι στο δεξί της χέρι έσφιγγε ακόμα την άδεια μαύρη πίπα, τράβηξε το χέρι του και σταμάτησε να μιλά. Λίγα λεπτά αργότερα έβγαλε από την τσέπη του παλτού του μια κασέττα και την έσπρωξε απαλά στο κασετόφωνο του 2CV. Η Μονίκ μπόρεσε να ανγνωρίσει το κομμάτι από τις πρώτες νότες, ήταν μια μουσική που λάτρευε και που του είχε ζητήσει από μέρες να της βρεί σε κασέττα, όμως αυτή τη στιγμή δεν θα μπορούσε να την ενδιαφέρει λιγότερο. Το μυαλό της τώρα είχε γίνει ένα λεύκωμα σύγχυσης, όπου βρίσκονταν μαζί οι πιο παράταιρες φωτογραφίες. Το κρανίο που είχε όταν ήταν φοιτήτρια, η κόκκινη πολυθρόνα του γραφείου της, το μώβ παντελόνι που φορούσε η αδελφή της εκείνη τη μέρα, και πιο έντονη απ' όλες τις εικόνες, αυτή της φουσκωμένης κοιλιάς της Βιβιέν, που απόψε θα τους φανέρωνε το μυστικό της. Καθώς οι σκέψεις αυτές παρέλαυναν ασθμαίνοντας μπροστά στα μάτια της, η Μονίκ βρέθηκε να μουρμουρίζει σιωπηλά την υπέροχη μελωδία που ακουγόταν στο σημείο αυτό του κομματιού. Έκλεισε τα μάτια της και για λίγα λεπτά έχασε την αίσθηση του χρόνου, ίσως και να είχε πράγματι αποκοιμηθεί μετά από όλη αυτή την ένταση. Την ξύπνησε η φωνή του Φιλίπ, που της έλεγε γλυκά: “Φτάσαμε.” Όταν άνοιξε τα μάτια της, είδε ότι είχαν βγει από την πόλη και βρίσκονταν στον δρόμο που είχε στο τέρμα του την κλινική. Ήταν ένας δρόμος χωρίς φωτισμό στις δυό του πλευρές, και το μόνο που φώτιζε την κλινική ήταν οι τρεις ψηλοί φανοστάτες που βρίσκονταν στην πρόσοψή της. Το φως τους όμως έφτανε μόνο για το κτίριο που στεκόταν πίσω τους σαν ένας μεγάλος κύβος από πάγο, κι έτσι, ο σκοτεινός ουρανός έμοιαζε τώρα σαν να χιόνιζε ακριβώς πάνω από την κλινική.

Κεφάλαιο δεύτερο: Η γέννηση του Ραμπαστέν

Όταν το ασανσέρ σταμάτησε στον δεύτερο όροφο της κλινικής και η πόρτα του άνοιξε, η Μονίκ όρμηξε έξω, αφήνοντας τον Φιλίπ που της κρατούσε το χέρι. Κοιτάζοντας για λίγο γύρω της, αισθάνθηκε τη μονοχρωμία του νοσοκομείου να την αποπροσανατολίζει. Βρισκόντουσαν σ' ένα μεγάλο όροφο με άσπρους τοίχους. Στο βάθος του ξεκινούσαν τρεις διάδρομοι και σε κάθε πλευρά του υπήρχαν τρεις γαλάζιες πόρτες με μεταλλικούς αριθμούς, ενώ ανάμεσα στις πόρτες υπήρχαν μπλέ πλαστικές πολυθρόνες, οι περισσότερες απ' τις οποίες ήταν γεμάτες αυτήν την ώρα. Η Μονίκ έψαξε ταραγμένη το χώρο, και στις πολυθρόνες που βρίσκονταν πριν από την τρίτη πόρτα είδε τον Ερίκ που είχε γείρει το κεφάλι του στον τοίχο, ενώ στην αγκαλιά του κρατούσε το γκριζό παλτό του. Δίπλα του καθόταν ένας γέρος με μακριά άσπρα μαλλιά που έσφιγγε στο πλάι του μια κυρία που έμοιαζε να έχει την ηλικία του. Άρχισε να περπατά γρήγορα προς το μέρος τους, όταν η γριά που καθόταν δίπλα στον Ερίκ γύρισε και την είδε, φωνάζοντάς την με το όνομά της. Για μια στιγμή ένας έντονος φόβος την κυρίευσε-η γυναίκα αυτή με τα γκριζα μαλλιά και τα χοντρά κοκκάλινα γυαλιά ήταν η μητέρα της, που είχε πεθάνει πριν από τέσσερα περίπου χρόνια. Τότε ένοιωσε να χτυπά επάνω της ο Φιλίπ, που απρόσεχτος όπως πάντα, δεν είχε καταλάβει

ότι σταμάτησε να προχωρά,και αναπήδησε τρομαγμένη,αφήνοντας μια πνιγμένη κραυγή.Εκείνος πέρασε το χέρι του γύρω απ'τον αγκώνα της και συνέχισε να περπατά μαζί της.Ο Ερίκ είχε σηκωθεί από τη θέση του,κι όταν τον είδε να ανοίγει λίγο τα χέρια του,τον αγκάλιασε και τον φίλησε.Με την άκρη του ματιού της κοίταξε την γριά που καθόταν δίπλα,η οποία βέβαια δεν ήταν η μητέρα τους αλλά η μητέρα του Ερίκ-άλλωστε τα μαλλιά της ήταν ξανθά κι όχι γκρίζα-που της χαμογελούσε.Μάλιστα ο άντρας της,τον οποίον η Μονίκ δεν είχε δει πάνω από δύο φορές σ'ολόκληρη τη ζωή της,ήταν τόσο ευγενικός μαζί της,ώστε επέμενε να καθίσει στη θέση του,χαμογελώντας κι εκείνος και λέγοντας πως φαινόταν κουρασμένη.Όταν κάθισε ανάμεσά τους ένοιωσε λίγο πιο ήρεμη,και τότε μόνο πρόσεξε την ανησυχία που κρυβόταν πίσω από το χαμόγελό τους.

Ο Ερίκ της είπε ότι,πριν περίπου μια ώρα,οι γιατροί είχαν διαπιστώσει ότι ο τοκετός είχε αργήσει περισσότερο απ'όσο έπρεπε κι αποφάσισαν να βάλουν τη Βιβιέν στο χειρουργείο.Ύστερα από μισή ώρα,μια νοσοκόμα είχε έρθει εδώ και τους είχε πεί να μην ανησυχούν και πως όλα πήγαιναν καλά.Η Μονίκ υπολόγισε σιωπηλά πως από τότε ,μέχρι να 'ρθεί κι η ίδια είχε περάσει άλλη μισή ώρα,οπότε από στιγμή σε στιγμή η αδελφή της θα έβγαινε από το χειρουργείο και με τη σκέψη αυτή έχωσε το χέρι στην τσάντα της για να πάρει ένα τσιγάρο.Έπειτα κοίταξε την άδεια πίπα,που ακόμα έσφιγγε στα δάχτυλά της κι άφησε την τσάντα να πέσει στην αγκαλιά της.Οι δύο άντρες είχαν απομακρυνθεί λίγο κι ο Φιλίπ του έλεγε κάτι που τον έκανε να γελάσει.Η Μονίκ αισθάνθηκε για άλλη μια φορά ευγνωμοσύνη απέναντί του,ακόμα και γι'αυτή την απίστευτη ικανότητά του να αφηγείται διασκεδαστικές ιστορίες σε τέτοιες στιγμές,κάτι που η ίδια δεν θα μπορούσε να κάνει ποτέ.Οι γονείς του Ερίκ είχαν σκύψει ο ένας κοντά στον άλλο και μιλούσαν χαμηλόφωνα.Αν και ήξερε ότι δεν θά'πρεπε να σκέφτεται μ'αυτόν τον τρόπο,ευχαρίστησε την τύχη της που όλοι οι άλλοι είχαν πιάσει κουβέντα και την είχαν αφήσει στην ησυχία της,γιατί με την απομηνή αγωνία οποιαδήποτε ερώτηση από μέρους τους θα της έφερνε απελπισία.Ήξερε επίσης ότι για τον ίδιο λόγο θα έπρεπε να ευχαριστήσει και τη Βιβιέν,όταν ξυπνούσε το επόμενο πρωί,αφού αυτή σίγουρα είχε ζητήσει απ'τον Ερίκ να μην φωνάζει παρά μόνο τους γονείς του-και το είχε κάνει για χάρη της.Όταν φυσικά οι γιατροί θα τους έφερναν το παιδί δεν θα μπορούσε με τίποτε να σταματήσει τους δυό γέρους απ'το να γεμίσουν την κλινική με συγγενείς και φίλους,τηλεφωνώντας τους ή απλά ειδοποιώντας τους με τις κραυγές που θα έβγαζαν,όμως τουλάχιστον για την ώρα είχε αποφύγει τον εφιάλτη δεκάδων αγνώστων να την περικυκλώνουν φωνάζοντας.Μόλις η νοσοκόμα έφερνε τον γιό της Βιβιέν,εκείνη πρώτη θα τον έπαιρνε στα χέρια της,κι ύστερα θα έφευγαν γρήγορα.Καθώς υπαγόρευε τις σκέψεις αυτές στον εαυτό της,η Μονίκ σταμάτησε απότομα στην τελευταία.Γιατί αυτό που είχε αισθανθεί πριν από λίγο δεν ήταν κάποιας μορφής διαίσθηση,αλλά μια από τις εκατοντάδες εικόνες που έχουμε ζήσει και περνούν απ'το μυαλό μας,σαν η σκηνή αυτή να είχε επαναληφθεί στο παρελθόν.Πώς μπορούσε να ξέρει ότι το παιδί της Βιβιέν ήταν ζωντανό,και μάλιστα αγόρι,όταν τη στιγμή αυτή μπορεί να γεννιόταν νεκρό ή παραμορφωμένο;Η Μονίκ,που τις τελευταίες ώρες έτσι κι αλλιώς δεν αισθανόταν και πολύ καλά,δεν αναρωτήθηκε άλλο γι'αυτό.Στάυρωσε τα πόδια της προσεκτικά,κι άρχισε να μετρά τα λεπτά που απόμεναν μέχρι να συναντήσει τον ανιψιό της για πρώτη φορά.

*

Εκείνη την ώρα στο βάθος του αριστερού διαδρόμου,η πόρτα του θαλάμου άνοιξε και βγήκε μια νοσοκόμα μ'ένα μωρό στην αγκαλιά.Ήταν νεογέννητο,φασκιωμένο μέσα σ'ένα λευκό σεντόνι,και κοιμόταν ήσυχχα στα χέρια της κοπέλας που το κρατούσε χωρίς ιδιαίτερο ενδιαφέρον,αλλά με προσοχή που φανέρωνε αρκετά χρόνια

εξάσκησης. Με το μικρό της καπέλο να γέρνει ελαφρώς προς τα πίσω και το ψηλό, γεροδεμένο σώμα της, η κοπέλα έμοιζε να σφύζει από ζωή κι ενέργεια, σαν να είχε μόλις γεννηθεί κι η ίδια. Αν και την περίμεναν πολλές ακόμα ώρες δίχως ύπνο, το βλέμμα της δεν ήτανε νωθρό ή κουρασμένο, ενώ τα στητά, χυμώδη στήθη της πάλλονταν ανεπαίσθητα κάτω από το σιδερωμένο ύφασμα της στολής της. Στα πόδια της φορούσε χαμηλά λαστιχένια παπούτσια, όμως η τέλεια καμπύλη που σχημάτιζαν οι γάμπες και το σταθερό, σχεδόν επιδεικτικό λίκνισμα των γοφών της μαρτυρούσε ότι η νεαρή αυτή γυναίκα ήξερε να περπατά το ίδιο καλά, αν όχι καλύτερα, όταν φορούσε τα ψηλοτάκουνα βραδυνά της γοβάκια. Οι περισσότερες φίλες της που δούλευαν κι αυτές σαν νοσοκόμες, έβρισκαν τη νυχτερινή βάρδια εξαντλητική, αφού τις ανάγκαζε να περνούν όλο τους το πρωινό στο κρεβάτι, το ίδιο όμως διαμαρτύρονταν κι όταν δούλευαν την ημέρα, λέγοντας πως γυρνούσαν στο σπίτι τόσο κουρασμένες, ώστε τους ήταν αδύνατο να βγούν το βράδυ για να διασκεδάσουν. Με λίγα λόγια παραπονιόντουσαν χωρίς αφορμή για τα πάντα, παγιδευμένες στο λαβύρινθο των νευρώσεων όπου εγκλωβίζονται πολλές κοπέλες-η ανάγκη τους να αφοσιωθούν δυναμικά στη δουλειά απορροφά τόσο έντονα την ενεργητικότητά τους, που τις κάνει να αντιμετωπίζουν ανόρεχτα κάθε άλλη όψη της ζωής τους. Όμως η γυναίκα αυτή, αν και γνώριζε πως το πρόγραμμα της κλινικής ήταν βαρύ και για την ίδια, είχε κατορθώσει να ξεφύγει από την πικρία και τον εκνευρισμό που θα μπορούσε να της προκαλεί το περιβάλλον του νοσοκομείου, με έναν πολύ απλό τρόπο: Στρέφοντας προς όφελός της μια διάσταση του χώρου αυτού που για τις υπόλοιπες ήταν άγνωστη, ή αποτελούσε μια ακόμα πηγή ενόχλησης-τον κρυφό ερωτισμό του.

Η κλινική αυτή, εκτός από τις γυναίκες που ερχόντουσαν για να γεννήσουν και τις νοσοκόμες, ήταν γεμάτη από άντρες. Γιατροί και νοσοκόμοι, καθαριστές και άνδρες υπεύθυνοι για την ασφάλεια της κλινικής, βρίσκονταν όλες τις ώρες της ημέρας στους διαδρόμους, τα δωμάτια και τα χειρουργεία της. Όλοι βρίσκονταν μακριά από το σπίτι τους για λίγες ώρες, ενώ αρκετοί από αυτούς αναγκάζονταν να περάσουν εκεί τη νύχτα. Και δεν ήταν σπάνιο φαινόμενο κάποιοι από τους άντρες αυτούς να αναζητούν, σε στιγμές ερωτικού οίστρου, τις στοιχειώδεις υπηρεσίες του βοηθητικού προσωπικού-στο οποίο ανήκε και η ίδια-για να ικανοποιηθούν. Ωστόσο, αν κι ανάμεσα στο προσωπικό που καθάριζε το κτίριο, είχε πολλές φορές δεί, και ιδιαίτερα στο υπόγειο, εξαιρετικά συμπαθητικούς νεαρούς να αυνανίζονται τη νύχτα, το ενδιαφέρον και η προσοχή της ίδιας καθώς και των συναδέλφων της απασχολούσαν μονάχα οι ερωτικές επιθυμίες των γιατρών. Γιατί η ορμή που προκαλούσε η ιεραρχία, έκανε πολλές από τις νοσοκόμες να υποκύπτουν με μεγάλη ευκολία στις απαιτήσεις των γιατρών, οι οποίοι αισθάνονταν συγχρόνως την εξουσία τους επάνω στις γυναίκες αυτές να μεγαλώνει και να γίνεται κυρίαρχη ακόμα και των σεξουαλικών τους διαθέσεων. Συχνά δε η συμπεριφορά τους εκδηλωνόταν τόσο απρίφραστα, ώστε η ίδια την είχε αντιληφθεί από τις πρώτες κιόλας εβδομάδες, όταν καθώς μισοκοιμόταν σε μια καρέκλα, ένας χοντρός γκριζομάλλης με γυαλιά είχε περάσει μπροστά της, τρίβοντας απαλά το χέρι του στο στήθος της για να την ξυπνήσει. Ήταν μια κατάσταση αναπόφευκτη, κι είχε σύντομα αντιληφθεί ότι η αντιμετώπιση που οι πιά πολλές από τις συναδέλφους της πρότειναν σιωπηλά ήταν αυτή της φοβισμένης υπηρέτριας, που δέχεται χωρίς διαμαρτυρία, αλλά με ψυχρότητα το χέρι του κυρίου ανάμεσα στα πόδια της, κι έπειτα τρέχει στις υπόλοιπες δουλειές της με σκυμμένο το κεφάλι. Όμως εκείνη πίστευε ότι η αντίδραση αυτή ήταν ακόμα πιά προσβλητική κι από την αδιακρισία των ανδρών, κι έτσι αποφάσισε να ακολουθήσει τη μόνη άλλη διέξοδο που υπήρχε. Θα απολάμβανε όσο περισσότερο μπορούσε τον ελεύθερο και

βιαστικό έρωτα που της προσφέρονταν εκεί,αφού έτσι θα κοίταζε με ελικρίνεια την ελευθερία που απαιτούσε με το να ζεί μόνη της,στα εικοσιπέντε της χρόνια.

Αλλά κι απ'τις δυσάρεστες στιγμές που μια τέτοια συμπεριφορά πολλές φορές έκρυβε,την γλίτωνε η ελευθερία με την οποία διάλεγε να την αντιμετωπίσει.Οι άλλες κοπέλες,με την τρομαγμένη και ψυχρή στάση τους,διέγειραν ακόμα πιο πολύ τους άντρες που τις γυρόφερναν,έβγαζαν με την ανόητη αντίδραση της παρθένας μαθήτριας το κτήνος που παραφυλούσε πίσω από την άσπρη ποδιά των γιατρών,προκαλώντας το σ'ένα αφόρητο για τις ίδιες κυνήγι.Εκείνη όμως ήξερε τί ακριβώς σήμαινε αυτός ο οργισμένος συχνά ερωτισμός των προϊσταμένων της.Ήταν άντρες που είχαν συνηθίσει να δέχονται σιωπηλά και σε αφθονία τη γυναικεία υποταγή και προσήλωση από τα πρώτα κιόλας φοιτητικά τους χρόνια,όταν μητέρες και κόρες μαζί έβλεπαν με τυφλή λατρεία στο πρόσωπό τους μια εξασφαλισμένη ζωή,πρίν τους δοθούν χωρίς δεύτερη σκέψη.Και τώρα πιά,όταν κι η πιό μικρή έξαψη ήταν σε θέση να κάνει τα μάτια και το μέτωπό τους να κοκκινίσουν,όπως από κάποιο βαρύ πυρετό,αναζητούσαν τον αυταρχισμό εκείνο που μόνο ο βιαστικός έρωτας στο νοσοκομείο μπορούσε να τους προσφέρει.Λαχταρούσαν όσο τίποτε το χέρι μιας γυναίκας που,αν και τριάντα ή και παραπάνω χρόνια νεότερή τους,θα είχε το θράσος να τους σπρώξει γελώντας στο πάτωμα καθώς θα έλυνε το σουτιέν της.Όταν γλιστρούσαν απότομα το χέρι τους κάτω από τη λευκή φούστα,αυτό γινόταν με την προσμονή η κοπέλα αυτή να κλείσει σφιχτά τα πόδια της,παγιδεύοντας με την ίδια πονηρή διάθεση το χέρι τους ανάμεσα στους νεανικούς της γλουτούς,ώσπου να πάρει τη μυρωδιά των χυμών της.Η ίδια είχε ευτυχώς την απαιτούμενη πείρα,αλλά και την όρεξη που χρειαζόταν,ώστε όχι μονάχα να καταλάβει την απλή αυτή και σχεδόν παιδιάστικη συμπεριφορά,αλλά και για ν'ανταποκριθεί με το σωστό τρόπο.Έτσι ένα νεύμα της,ή το αυστηρό ανασήκωμα των φρυδιών της,αρκούσε για να σταματήσει τον πενηντάχρονο γυναικολόγο απ'το να την πλησιάσει,αφού ακριβώς αυτή η κίνηση υποσχόταν αυτό που κι ο ίδιος έλπιζε να πάρει όταν την πλησίαζε πεινασμένος.Ήταν η δέσμευση ότι θα ικανοποιούσε τις ανάγκες του,ότι θα απολάμβανε κι εκείνη την εκπλήρωσή τους,όμως με τους δικούς της όρους κι όταν αυτή ήθελε,ακόμα κι αν ήδη το σώμα της ήταν τελείως γυμνό κάτω από την ποδιά.

Η νεαρή νοσοκόμα λοιπόν,που είχε μάθει να βρίσκει όλη την ηδονή που έκρυβε η δουλειά της χωρίς ενοχές,βυθιζόταν συχνά σε ερωτικές σκέψεις,αφήνοντας τη φαντασία της να διορθώσει τα κομμάτια εκείνα της πραγματικότητας που δεν συμφωνούσαν με τις επιθυμίες της.Συχνά,κοιτάζοντας τα ευκίνητα και ικανά χέρια ενός από τους γιατρούς στο χειρουργείο,σκεφτόταν ταυτόχρονα πόση ευχαρίστηση θα μπορούσαν τα ίδια ευέλικτα δάκτυλα να της προσφέρουν.Όταν το πρόσωπο που την κοιτούσε με λαγνεία ανήκε σε κάποιο κοντόχοντρο σαραντάρη που είχε αρχίσει να χάνει τα μαλλιά του,εκείνη φανταζόταν ότι κάτω από το χειρουργικό τραπέζι,ο άντρας αυτός είχε μια τεράστια στύση,ένα θηριώδη φαλλό που θα την έκανε να τρέμει από ηδονή όταν θα βρισκόταν μέσα της,λίγη ώρα αργότερα.Μ'αυτόν τον τρόπο όμως,και παρά το γεγονός ότι ήταν ιδιαίτερα αποτελεσματική στη δουλειά της,βρισκόταν πολύ συχνά σε κατάσταση έντονου ερεθισμού,πράγμα που φυσικά καταλάβαινε μονάχα η ίδια,όταν ξαφνικά έτρεχε στην τουαλέττα,για να ρίξει λίγο νερό στο ξαναμμένο της πρόσωπο.Και παρόλο που η μυστική μανία της σπάνια γινόταν ενοχλητική,είχε αντιληφθεί ότι το βράδυ αυτό ήταν διαφορετικό,κι ότι αν κάτι δεν συνέβαινε σύντομα,η νύχτα θα κυλούσε πολύ δύσκολα-ίσως μάλιστα και να αναγκαζόταν να αυνανιστεί,κάτι που είχε να κάνει εδώ και αρκετό καιρό.Για πρώτη φορά είχε αισθανθεί τον απρόσμενο αποψινό οίστρο πρίν από λίγες ώρες.Είχε μόλις φτάσει στην κλινική για τη νυχτερινή βάρδια της,όταν μια συνάδελφός της έτρεξε

δίπλα της,λέγοντάς της να ετοιμαστεί γρήγορα για κάποια καισαρική.Την στιγμή εκείνη,χωρίς κανέναν ιδιαίτερο λόγο,είχε νοιώσει ένα ρίγος να διασχίζει το σώμα της,κι οι θηλές της σκλήρυναν αμέσως,πιέζοντας το δαντελλωτό ύφασμα που τις σκέπαζε.Μια φοβερή σκέψη είχε διαπεράσει το μυαλό της-ν'αρπάξει το χέρι της κοπέλας που της είχε μιλήσει,και να το τρίψει δυνατά στο αιδοίο της,κι η σκέψη αυτή την είχε αφήσει ερεθισμένη για αρκετή ώρα,ακόμα κι όταν έμπαινε στο χειρουργείο.Η επέμβαση είχε προχωρήσει απολύτως φυσιολογικά,κι ύστερα από λίγο έπλενε το μωρό που κρατούσε τώρα στην αγκαλιά της,ενώ οι προηγούμενες επιθυμίες πετούσαν μπροστά στα μάτια της σαν όνειρο που δεν είχε προλάβει να δει.

Σταμάτησε για λίγο και κοίταζε το μωρό που κρατούσε στα χέρια της.Ήταν ένα παχουλό αγοράκι που κοιμόταν ήσυχα,αυτό όμως που της έκανε ακόμα μεγαλύτερη εντύπωση ήταν τα μαλλιά του,που σκέπαζαν το υγρό του κεφάλι.Είχε αρκετά πυκνά μαλλιά,κι αυτό που τη μάγευε,σαν να το είχε μόλις προσέξει,ήταν το έντονο κόκκινο χρώμα τους,ίδιο σχεδόν με το αίμα που λίγη ώρα πριν τα έλουζε.Η εικόνα του αίματος την έκανε να σκεφτεί τη λερωμένη ποδιά του γιατρού που είχε κάνει την εγχείρηση.Ήταν ένας νέος άντρας,το πολύ τριάντα πέντε χρόνων με πράσινα μάτια,που φορούσε παλιομοδίτικα κοκκάλινα γυαλιά,κι από τα πρώτα λεπτά δεν μπορούσε να πάρει τα μάτια της από πάνω του.Καθώς η εικόνα του προσώπου του πέρασε και πάλι απ'το μυαλό της,αισθάνθηκε την γλυκιά παράλυση της έξαψης να την τυλίγει,και το κράτημα των χεριών της γύρω από το μωρό χαλάρωσε.Ξαφνικά,ένοιωσε τα πόδια του παιδιού να σαλεύουν κάτω από το λεπτό ύφασμα,και το σιγανό του κλάμμα την έβγαλε απότομα απ'τις σκέψεις της.Εσκυψε λίγο πάνω από το κεφάλι του μωρού και το έσφιξε απαλά στην αγκαλιά της,προσπαθώντας να το καθυσηχάσει.Σε λιγότερο από ένα λεπτό είχε αποκοιμηθεί,κι η κοπέλα ήταν έτοιμη να συνεχίσει στο λίγο δρόμο που της απόμεινε ως τους συγγενείς που θα περίμεναν,όταν ένα χέρι πετάχτηκε από την πόρτα της τουαλέτας και την άρπαξε δυνατά απ'τον αγκώνα.Με δυσκολία έπνιξε το ουρλιαχτό που φοβόταν ότι θα ξυπνούσε για άλλη μια φορά το παιδί,όμως καθώς κοίταζε το αντρικό χέρι που την τραβούσε προς το μέρος του,αναγνώρισε το χρυσό δαχτυλίδι με τα σκαλισμένα αρχικά,κι όταν μια στιγμή αργότερα βρισκόταν μέσα στην τουαλέτα,απέναντί της στεκόταν ο νέος γιατρός.Είχε βάλει τα γυαλιά στην τσέπη της ποδιάς του,ενώ τώρα μπορούσε να δει και την κοντή μαύρη γενειάδα του,που στο χειρουργείο ήταν σκεπασμένη.Ο άντρας της χαμογέλασε και την τράβηξε και πάλι κοντά του,χωρίς να δίνει σημασία στο παιδί που,παραδόξως,κοιμόταν ακόμα ήσυχα στα χέρια της.Η κοπέλα έκλεισε για λίγο τα μάτια της,βυθισμένη και πάλι στην ερωτική ένταση που εδώ και ώρες ένοιωθε να την κυριεύει,κι ύστερα άφησε με προσοχή το μωρό μέσα στον άσπρο γυαλιστερό νιπτήρα,που αγκάλιασε το μικρό του σώμα σαν κούνια.Εκείνο άνοιξε τα μάτια του και κοίταζε προς το μέρος τους,όμως το φιλί που αντάλλαζαν δεν τους άφησε να το προσέξουν.Μόλις πήρε το στόμα του από το δικό της,ο άντρας την έσπρωξε μέσα σ'ένα από τα στενά κουβούκλια και την έκανε να γονατίσει μπροστά του χαμογελώντας.Η ίδια αισθανόταν όλη την προθυμία να χαρίσει στο νεαρό γιατρό αυτό που της ζητούσε,συγχρόνως όμως σκέφτηκε το μωρό που βρισκόταν μέσα στο νιπτήρα κι έτσι σηκώθηκε και πάλι όρθια,χαϊδεύοντας πάνω από το ύφασμα του παντελονιού το πέος του.Βγήκε από το κουβούκλιο και χωρίς να καθυστερεί πήρε ξανά το παιδί στην αγκαλιά της.Καθώς έσπρωχνε την πόρτα,γύρισε και κοίταζε τον άντρα,και με το βλέμμα της υποσχέθηκε ότι σε λίγο θα βρισκόταν πάλι κοντά του.Έπειτα ίσιωσε μια τούφα στα μαλλιά της και βγήκε έξω,πιο βιαστική από πριν.

Η Μονίκ ήταν έτοιμη να αποκοιμηθεί για δεύτερη φορά μέσα στο ίδιο βράδυ,όταν η νοσοκόμα διέσχισε το διάδρομο που τη χώριζε από την αίθουσα αναμονής κι εμφανίστηκε μπροστά τους.Καθώς όλοι τριγύρω της είχαν από ώρα σταματήσει να μιλούν,ο ανεπαίσθητος ήχος των παπουτσιών της νεαρής κοπέλας στο πλαστικό δάπεδο ήταν αρκετός για να την ξυπνήσει τελείως,και με ένα απότομο τίναγμα η Μονίκ ανασήκωσε το κεφάλι της προς το μέρος της νοσοκόμας της,τα μάτια της ίδια μ'εκείνα ενός άγριου ζώου,που μέρες νηστικό στο κλουβί του,ακούει ξαφνικά το φύλακα να πλησιάζει κρατώντας ένα πιάτο με κόκκαλα και κρέας.Το βλέμμα της καρφώθηκε σ'αυτό που η νοσοκόμα κρατούσε προσεκτικά στην αγκαλιά της,και για μιά στιγμή χρειάστηκε ν'ανοιγοκλείσει έντρομη τα μάτια της.Μέσα από το λεπτό άσπρο ύφασμα,πρόβαλλε ένα κατακόκκινο μικρό κεφάλι,που κάτω απ'το έντονο λευκό φώς του χώλ έμοιαζε με μια πορφυρή σφαίρα χωρίς σαφή όρια.Το θέαμα αυτό,σε συνδυασμό με το λαμπερό και κάπως υπερβολικό χαμόγελο της κοπέλας,συνέθεσαν για δευτερόλεπτα μια τρομερή εικόνα στο μυαλό της Μονίκ.Το μωρό είχε πεθάνει την ώρα της γέννας,το νυστέρι σ'ένα απρόσεχτο πέρασμά του είχε ανοίξει μια θανατηφόρα πληγή στο κεφάλι του,κι όμως τώρα τους το έφερναν τυλιγμένο στο σεντόνι του σαν να μην είχε πάει τίποτε στραβά,στην αγκαλιά της η νοσοκόμα κουβαλούσε το σφαγμένο πτώμα του ανιψιού της,μουσκεμένο και κόκκινο από το αίμα,κι είχε παρόλ'αυτά τη διεστραμμένη διάθεση να χαμογελά.Πριν η παραίσθηση μετατραπεί σε βεβαιότητα,πετάχτηκε απ'την καρέκλα με μια πνιγμένη κραυγή στο λαιμό της,κι όρμηξε προς τη νοσοκόμα.Η κοπέλα,τρομαγμένη από την κίνηση αυτή,κοίταξε σαστισμένη τους υπόλοιπους συγγενείς,και πρίν η μανιακή γυναίκα προλάβει να της αρπάξει το μωρό,το έσφιξε απαλά στο στήθος της.Η κίνηση αυτή,τόσο χαρακτηριστική της ανιδιοτελούς μητρότητος-που ήταν κι η μόνη που θα μπορούσε να αισθάνεται η κοπέλα-διέλυσε μονομιάς τις φρικτές σκέψεις που θόλωναν το μυαλό της,κι η Μονίκ κοντοστάθηκε μπροστά της,λαχανιασμένη και με τη ντροπή ζωγραφισμένη στο βλέμμα της.Τότε,καθώς η νοσοκόμα χαλάρωσε το σφίξιμο των χεριών της γύρω του,είδε για πρώτη φορά το πρόσωπο του μωρού,που εξακολουθούσε να κοιμάται γαλήνια παρά τα τραντάγματα που είχε υποστεί.Το σώμα της παρέλυσε καθώς κοίταζε τα κλειστά μάτια,το μικρό σουφρωμένο στόμα και τη μύτη του μωρού που πάλλονταν αργά,όπως παραλύει για πάντα πριν σωριαστεί νεκρό το σώμα ενός ανθρώπου χτυπημένου από μια θανατηφόρα δόση ηλεκτρισμού.Οι κινήσεις της,αλλά κι οι κινήσεις όλων των υπόλοιπων,που αμέσως την περικύκλωσαν κλαίγοντας και γελώντας είχαν αποκτήσει την ευχάριστη σύγχυση της πίο γλυκιάς μέθης-ήχοι χωρίς άρθρωση,μέλη που άφηναν την εικόνα τους μετέωρη στον αέρα καθώς κινούνταν-ώσπου κατάλαβε αμυδρά το χέρι του Φιλίπ που την βοηθούσε να καθίσει.Ύστερα από λίγο ένοιωσε την σιγανή αναπνοή του βρέφους στη αγκαλιά της,και κατάλαβε ότι το κρατούσε σφιχτά επάνω της.Όλοι είχαν μαζευτεί από πάνω του,κοιτώντας το με ανάμικτη έκπληξη και λατρεία,όταν ξαφνικά το μικρό αγόρι άνοιξε τα μάτια του,τους αντίκρυσε,κι άρχισε να κλαίει σιγά.Σαν αλλόκοτη αντίδραση στο κλάμα του μωρού,άρχισαν να γελάνε,και καθώς η Μονίκ,πνιγμένη σχεδόν από την απότομη ευτυχία,το αγκάλιαζε,δεν πρόσεξε τη νοσοκόμα που είχε αρχίσει να απομακρύνεται διστακτικά από την ομήγυρη των ενθουσιασμένων συγγενών.Αλλά ούτε και κανείς άλλος αντιλήφθηκε τη νεαρή κοπέλα που ξεγλίστησε προσεκτικά κι έστριψε βιαστικά στο διάδρομο,μ'ένα χαμόγελο ακόμα πίο φωτεινό από πρίν.

*

Σ'όλο το δρόμο της επιστροφής,η Μονίκ ήταν αμίλητη.Ο Φιλίπ,δείχνοντας για άλλη μια φορά το μεγαλείο της υπομονής του,δεν προσπάθησε να της αποσπάσει

κάποια κουβέντα για το μωρό,ούτε την ρώτησε γιατί είχε επιμείνει να φύγουν από την κλινική χωρίς να περιμένουν τη Βιβιέν να ξυπνήσει.Ο ίδιος ήταν ολοφάνερα ενθουσιασμένος,αφού τα δάχτυλά του χτυπούσαν παίζοντας ασταμάτητα πάνω στο τιμόνι,όπως σ'έναν πιανίστα που έχει να εξασκηθεί για βδομάδες και υποφέρει από νευρικότητα.Όμως ένα βλέμμα στο πρόσωπό της,που φαινόταν πίο σκοτεινό κι απ'όταν είχε αρνηθεί να πάει μαζί του στην κλινική για πρώτη φορά,ήταν αρκετό για να τον πείσει πως το τελευταίο πράγμα που χρειαζόταν αυτή την ώρα ήταν η ανόητη φλυαρία του-κι η διαίσθησή του δεν ήταν υπερβολική.Η Μονίκ είχε ξυπνήσει πιά ολότελα,όμως κρυμμένη πίσω από την ένταση αυτή,βρισκόταν η πίο βαθιά κι απαρηγόρητη θλίψη,που την αισθανόταν έτοιμη,με την πρώτη ευκαιρία,να τη ναρκώσει,ρίχνοντάς την για μέρες στο κρεβάτι.Η πηγή αυτής της απρόσμενης κι ανεξήγητης μελαγχολίας της ήταν άγνωστη,όταν όμως κοίταξε για μια στιγμή τα χέρια της που έπεφταν σαν νεκρά στην αγκαλιά της,κατάλαβε πως αυτό που την βασάνιζε πιο πολύ ήταν ότι ένοιωθε την αγκαλιά της αφόρητα άδεια χωρίς το βάρος του μωρού που κρατούσε μέχρι πριν λίγη ώρα.Άλλα ήξερε καλά ότι η ίδια, τώρα,όπως και στο παρελθόν,δεν είχε αισθανθεί ποτέ την ανάγκη ενός παιδιού-η απότομη διαπίστωση ότι πλέον δεν μπορούσε να κάνει παιδιά,συνδυασμένη με την εικόνα του νεογέννητου ανιψιού της,θα μπορούσε να εξηγήσει εύκολα και ανώδυνα την αποψινή της κακοδιαθεσία,ακόμα και να φέρει στο μυαλό της βιαστικές πιθανότητες για υιοθεσία ενός μωρού,όμως δεν ήθελε να τη δεχτεί γιατί απλούστατα δεν ανταποκρινόταν στην αλήθεια.Ο πόνος που ένοιωθε από τη στιγμή που είχε αφήσει το αγόρι στα χέρια του πατέρα του,δεν θύμιζε στην ίδια τη δυστυχία της μητέρας που στερείται το βρέφος που έχει μόλις γεννήσει,αλλά την οδύνη του αποχωρισμού από ένα πρόσωπο ιδιαίτερα αγαπημένο.Κάτι τέτοιο όμως ήταν ολότελα παράλογο,αφού δεν γνώριζε το μωρό παρά μόνο για λίγα λεπτά,κι άλλωστε ήξερε ότι είναι πρακτικά αδύνατο να αγαπήσεις ένα νεογέννητο με το ίδιο πάθος που αγαπάς έναν άνθρωπο.Η μανία που της είχε αναπτυχθεί καθ'όλη τη διάρκεια της εγκυμοσύνης της Βιβιέν,ίσως να εξηγούσε κάπως τα πράγματα,όμως κι εκείνη ήταν αρκετά ασαφής για να στηριζεί πάνω της την περίοδο κατάθλιψης που ήξερε ότι την περίμενε.Μόνο σαν δικαιολογία για τον Φιλίπ θα μπορούσε να την χρησιμοποιήσει,κι αυτός σπάνια της έκανε τόσο διεισδυτικές ερωτήσεις,το πιθανότερο μάλιστα ήταν ότι θα την άφηγε στη ησυχία της,φροντίζοντας και παρηγορώντας την όσο μπορούσε.Με τη σκέψη αυτή η Μονίκ αισθάνθηκε κάπως καλύτερα,και ενώ το αυτοκίνητο διέσχισε το δρόμο που έβγαζε στην πολυκατοικία τους,σκέφτηκε ότι ίσως θα έπρεπε να κάνει έρωτα μαζί του για να τον ευχαριστήσει.Καθώς όμως σταμάτησαν μπροστά στην είσοδο και τα φώτα του αυτοκινήτου έσβησαν,πρόσεξε με την άκρη του ματιού τον Φιλίπ που προσπαθούσε μάταια να κρύψει ένα βαθύ χασμουρητό με το χέρι του.Η ιδέα ότι ίσως κι αυτός να ήθελε να ξενυχτήσει για χάρη της,ζωγράφησε ένα αδιόρατο χαμόγελο στο πρόσωπό της,και στο ασανσέρ,όταν πια οι προσπάθειές του να καλύψει την κούρασή του έφεραν δάκρυα νύστας στα μάτια του,τον διαβεβαίωσε ότι δεν χρειαζόταν να της κάνει παρέα.Έτσι,μόλις έκλεισαν πίσω τους την πόρτα του σπιτιού,τον έστειλε για ύπνο,λέγοντάς του πως κι εκείνη δεν θ'αργούσε να πέσει.Όταν άκουσε το σιγανό τρίξιμο του κρεβατιού από το υπνοδωμάτιο,η Μονίκ άναψε ένα τσιγάρο,και πετώντας το παλτό της στον καναπέ γονάτισε μπροστά στο μικρό γραφείο του σαλονιού,κι άνοιξε ένα από τα συρτάρια του.Κοίταξε προσεκτικά στο συρτάρι,ανσήκωσε μερικά από τα χαρτιά που υπήρχαν μέσα,κι έπειτα το έκλεισε απαλά κι άνοιξε ένα δεύτερο.Τα μάτια της φωτίστηκαν από μια έκφραση επιτυχίας.Στα χέρια της τώρα κρατούσε ένα χοντρό κόκκινο φάκελλο,δεμένο με μια

άσπρη κορδέλλα για να μην σκορπιστεί το περιεχόμενό του. Η Μονίκ σηκώθηκε, έβγαλε τα παπούτσια της και κάθισε στην πολυθρόνα, αφήνοντας το φάκελλο στην αγκαλιά της. Τα δάχτυλά της έτρεμαν λίγο καθώς έλυνε την κορδέλλα, περιμένοντας να δει αυτό που εδώ και ώρα σκεφτόταν σαν το μοναδικό πράγμα που μπορούσε να της ξαναδώσει λίγο από τον χαμένο της ενθουσιασμό-τις παλιές της φωτογραφίες.

Όπως και των περισσότερων μοναχικών ανθρώπων, η συμπεριφορά της Μονίκ απέναντι στις φωτογραφίες μπορούσε να χαρακτηριστεί επιεικώς αλλόκοτη. Η ίδια αρνούνταν κατηγορηματικά να φωτογραφηθεί, θυμόταν μάλιστα ότι άκομη κι όταν ήταν μικρή, σε οικογενειακές συναντήσεις κι εκδρομές έτρεμε τη στιγμή που ο θείος Μιλού θα στεκόταν απέναντί τους γελώντας, φωνάζοντάς τους να μαζευτούν χαμογελαστοί και να σταθούν απέναντί του. Τότε η μητέρα της την άρπαζε και την κάθιζε στην αγκαλιά της, ισιώνοντας με μανία τις μπούκλες της, και μαλώνοντάς την που δεν κοίταζε το πουλάκι. Τις εφιαλτικές εκείνες στιγμές, η Μονίκ χτυπιόταν και σπαρταρούσε σαν καμακωμένο ψάρι στα πόδια της μητέρας της, σύντομα όμως αναγκαζόταν να ησυχάσει, μέχρι την ώρα που ο θόρυβος του φλάς θα σήμαινε το τέλος του μαρτυρίου της. Ευτυχώς, όσο μεγάλωνε, οι γονείς της είχαν αποφασίσει ότι η υστερία που την έπιανε όταν επρόκειτο να την φωτογραφίσουν ήταν εντελώς αθεράπευτη, κι έτσι, όταν το έβαζε στα πόδια για να κρυφτεί από κάποια εορταστική οικογενειακή πόζα, σήκωναν τους ώμους σε ένδειξη παραίτησης κι έπειτα χαμογελούσαν πλατιά ο ένας δίπλα στον άλλο. Η ιδιοτροπία της αυτή είχε συνεχιστεί και στην εφηβεία, έτσι ώστε ο πατέρας της είχε επισκεφτεί την διεθνή του λυκείου, δυό μέρες πριν την αποφοίτηση, παρακαλώντας την να επιτρέψει την απουσία της κόρης τους από την αναμνηστική φωτογράφιση, καθώς υπέφερε από μία παθολογική αποστροφή για τις φωτογραφίες. Με το πέρασμα του χρόνου, ελάχιστες ήταν οι φορές που το σκυθρωπό πρόσωπο της Μονίκ είχε αποτυπωθεί από λάθος, ή ύστερα από μια μικρή συνομωσία στο φιλμ, η ίδια όμως είχε όλον αυτόν τον καιρό αναπτύξει ένα ανεξήγητο ενδιαφέρον για τις φωτογραφίες των άλλων, τις οποίες μάλιστα είχε αρχίσει να συλλέγει και να ταξινομεί. Βέβαια θυμόταν ότι και στα εφηβικά της χρόνια, συχνά, κι αφού είχε βεβαιωθεί ότι κανένας δεν την έβλεπε, άνοιγε τα μεγάλα δερματόδετα άλμπουμ κι έριχνε άπληστες φευγαλέες ματιές στις παλιές φωτογραφίες των γονιών της, σε άλλες που την έδειχναν μωρό, ή και σ' εκείνες που είχαν τραβηχτεί μόλις πριν λίγους μήνες, κι απ' το κάδρο των οποίων είχε εξαφανιστεί ουρλιάζοντας. Η αντίδραση αυτή, όμοια με του παιδιού που δοκιμάζει στα κρυφά κι αφού όλοι έχουν πέσει για ύπνο, την πουτίγκα που πριν από λίγη ώρα είχε απορρίψει με τη μεγαλύτερη δυνατή περιφρόνηση, είχε μετατραπεί με τα χρόνια σε μια συλλεκτική μανία, που την έσπρωχνε σε ανύποπτο χρόνο να ξεκολλάει φωτογραφίες από παλιά άλμπουμ, ή να δανείζεται άλλες που στη συνέχεια δεν επέστρεφε. Δίπλα σ' αυτές, εδώ και είκοσι περίπου χρόνια, κρατούσε μερικές πρόχειρες σημειώσεις, τις οποίες ύστερα καρφίτσωνε στις φωτογραφίες. Ήταν συνήθως σύντομα σχόλια, το μέρος και η ημερομηνία της φωτογραφίας, ή κάποια μικρή ιστορία σχετική με τα πρόσωπα που βρίσκονταν συγκεντρωμένα μπροστά στο φακό. Μ' αυτήν την παράξενη συνήθεια, η Μονίκ είχε καταφέρει να φτιάξει μια περιληπτική, όμως εξαιρετικά προσωπική ιστορία της ζωής της, απ' την οποία περνούσαν οι φίλοι, οι γονείς, η αδερφή της και οι άντρες που είχε αγαπήσει, κι ο καθένας τους την κοίταζε από την χρονική εκείνη στιγμή που η φωτογραφία είχε τραβηχτεί, υπενθυμίζοντάς της με την ηλικία του σταματημένη για πάντα το πέρασμά της από δίπλα του, από την πραγματικότητα που συχνά αισθανόταν ότι της ξέφευγε. Έτσι, τις ώρες που ένιωθε την ατμόσφαιρα της διαπεραστικής μοναχικότητας να γίνεται πνιγηρή, έψαχνε τυχαία

ανάμεσα στις φωτογραφίες αυτές για να βρεί πρόσωπα που να της χαμογελούν,προσπερνώντας τις λίγες δικές της πόζες μ'ένα γέλιο,και κολυμπώντας χαρούμενη στο φωτεινό ποτάμι της μνήμης.

Αυτή την ώρα,περισσότερο από ποτέ,η Μονίκ ένοιωθε την ανάγκη να χωθεί μέχρι το λαιμό στις φωτογραφίες,να σκεπάσει τη μοναξιά της με τα χαρούμενα βλέμματα ανθρώπων που ίσως και να μην ζούσαν πιά.Πρώτη στα δάχτυλά της ήρθε μια φωτογραφία της Βιβιέν σε παιδική ηλικία,να ξαπλώνει στην άμμο φορώντας ένα κόκκινο μαγιώ.Σκέφτηκε πως η Βιβιέν μπορεί να ζούσε-αυτή τη στιγμή μάλιστα αγκάλιαζε για πρώτη φορά το νεογέννητο γιό της-όμως το κοριτσάκι της φωτογραφίας δεν υπήρχε,είχε χαθεί ανάμεσα στις τόσες άλλες μορφές που είχε πάρει το σώμα και το πρόσωπο της αδελφής της,το παιδικό χαμόγελο είχε δώσει τη θέση του σε χιλιάδες καινούριες εκφράσεις χαράς ή δυστυχίας κι είχε ξεχαστεί-τόρα πια στα χέρια της κρατούσε τη φωτογραφία ενός νεκρού παιδιού.Η ένταση που αισθανόταν όλο το βράδυ σφίχτηκε και κύλησε στα μάγουλά της,κι η Μονίκ,που από την πείρα της ήξερε ότι οι οικειοθελώς μελαγχολικοί άνθρωποι κλαίνε με το παραμικρό,δεν μπορούσε να κάνει τίποτε για τα πρώτα μετά από πολλά χρόνια δάκρυά της.Άφησε τη φωτογραφία να πέσει από τα δάχτυλά της,κι από κάτω της συνάντησε μερικά λευκά χαρτιά κι ένα μολύβι,που είχε μείνει μυτερό και καλοξυσμένο,σαν να περίμενε να γράψει μια ακόμα ιστορία που θα καρφίτσωνόταν στο πίσω μέρος της εικόνας που περιέγραφε.Σκουπίζοντας τη μύτη της,άρπαξε το μολύβι στο χέρι της με την ακρίβεια και την αίσθηση της ανάγκης για γραφή που χαρακτηρίζει όσους έχουν περάσει περισσότερα από είκοσι χρόνια της ζωής τους στα θρανία,και στηρίζοντάς το μονάχα στα δύο της δάχτυλα,συνέχισε να ψάχνει ανάμεσα στις φωτογραφίες,διαβάζοντας πού και πού κάποιες απ'τις σημειώσεις,και σύντομα είχε πάρει το ύφος υπάλληλου,που με εξαιρετικό ζήλο φυλλομετρά τις αποδείξεις και τα έγγραφα που του αναλογούν,παρά το συνάχι που τον ταλαιπωρεί και τον αναγκάζει κάθε λίγο να ρουφά τη μύτη του.Υστερα από λίγο,σε όσες φωτογραφίες έβρισκε χωρίς σημείωμα,έπαιρνε ένα από τα λευκά χαρτιά και έγραφε μια-δύο γραμμές,που η κούραση δεν της επέτρεπε να ξεχωρίσει πως δεν ήταν τίποτα παραπάνω από μουντζούρες,εντελώς ακτάληπτες ακόμα και κάτω από την πίο εντατική παρατήρηση,αφού δεν σχημάτιζαν ευδιάκριτα γράμματα.Για μια στιγμή,η μανία που την είχε καταλάβει διασπάστηκε,κι η Μονίκ στράφηκε απότομα προς το τραπέζακι όπου συνήθως άφηνε το τσιγάρο της,περιμένοντας να το βρεί εκεί,αναμμένο όπως συνήθως.Η θέα όμως του άδειου τραπεζιού,μαζί με την βίαια στροφή του κεφαλιού της,έκαναν τα μάτια της να θολώσουν,και μην καταφέροντας να επιβληθεί στον ήδη εξαντλημένο εαυτό της,έγειρε προς τα πίσω λιπόθυμη.Το μολύβι βρισκόταν ακόμα σφιχτά κρατημένο στο χέρι της,όμως ο μεγάλος φάκελος με τις φωτογραφίες κύλησε αργά από το βελούδο του φορέματός της,κι έπεσε όρθιος μπροστά στα πόδια της,σκορπίζοντας όλες τις φωτογραφίες του,που απλώθηκαν γλιστρώντας σιγανά σαν ένα βουναλάκι άμμου μπροστά της.

Η απώλεια των αισθήσεων έδωσε τη θέση της σε ένα βαθύ,γλυκό ύπνο,κι όταν η Μονίκ μισάνοιξε τα μάτια της κι είδε την κουρτίνα μισοφωτισμένη από τον πρωινό ήλιο,δυσκολεύτηκε να πιστέψει ότι είχε αποκοιμηθεί στην πολυθρόνα για τόσες ώρες.Προσπάθησε να δει την ώρα,φέρνοντας το χέρι της κοντά στο παράθυρο,όμως το φως ήταν μετά βίας αρκετό.Μισόκλεισε τα μάτια της,στριφογύρισε την πλάκα του ρολογιού κι ύστερα από λίγο διάλεξε την ώρα των πέντε και τέταρτο κι αρκέστηκε σ'αυτήν.Καθώς η αίσθηση ότι είχε πια ξυπνήσει απλωνόταν σιγά σε όλο το σώμα της με την ηδονική ροή του ρεύματος,ένοιωσε ξαφνικά το βάρος των φωτογραφιών που σκεπάζαν τα πόδια της.Το χασμουρητό που

είχε αρχίσει να σχηματίζεται στα χείλη της μπλέχτηκε με ένα σιωπηλό γέλιο,κι έπειτα έσκυψε να μαζέψει το περιεχόμενο του φακέλλου λέγοντας στον εαυτό της πως ήταν απρόσεκτη και ακατάστατη.Είχε μαζέψει τις μισές σχεδόν φωτογραφίες,όταν πρόσεξε ανάμεσά τους ένα σημείωμα.Το σημείωμα αυτό ξεχώριζε πρώτα γιατί δεν ήταν καρφίτσωμένο σε κάποια φωτογραφία.Όμως δεν ήταν μονάχα αυτό.Ενώ άφηγε το φάκελλο δίπλα της,πάνω στον καναπέ,είδε πως το σημείωμα αυτό ήταν πολύ μεγάλο για να αποτελεί ένα από τα συνηθισμένα σχόλια που έγραφε για το σκοπό αυτό-μάλιστα η βιαστική κίνηση των γραμμάτων την έκανε να πιστεύει ότι επρόκειτο για κάποιο γράμμα.Κρατώντας το κοντά της για να μπορέσει να διακρίνει το περιεχόμενό του,άρχισε να το διαβάζει μουρμουρίζοντας σιγά την κάθε λέξη.Όλη την ώρα,μια και μοναδική σκέψη γυρνούσε στο αγουροξυπνημένο μυαλό της.Ποτέ δεν είχε γράψει ένα τέτοιο γράμμα,κι αν το είχε κάνει,σίγουρα δεν θα το είχε κρατήσει,φυλαγμένο ανάμεσα στις φωτογραφίες της.Το χαρτί,λίγο τσαλακωμένο στις άκρες,έγραφε:

τώρα που απ'την καθημαγμένη κλίνη μου λείπεις εσύ ζω
μονάχα με την ανάμνησή σου και ο πόνος είναι όλο και
πιο άγριος σαν θηρίο,τώρα φοβάμαι ν' αυτοκτονήσω,γιατί
έτσι ίσως βυθιστώ στο σκοτάδι για πάντα και στερηθώ τη
μοναδική μου ευτυχία που είναι η σκέψη σου.Όμως ακόμα
κι η υποψία κι η πιό τυφλή ελπίδα να σε συναντήσω ξανά,
είναι καλύτερη απ'το να ζώ μ' αυτόν τον φρικτό τρόπο στο
τέλος είναι σίγουρο:έρχομαι να σε συναντήσω φορώντας
άσπρα ρούχα που ίσως και να ταιριάζει τώρα που όλα
τα ρούχα κι όλα τα χρώματα δεν έχουν σημασία τώρα πια

Η Μονίκ σούφρωσε το στόμα της σκεπτική.Ο γραφικός χαρακτήρας ήταν σίγουρα δικός της,αν κι είχε δυσκολευτεί να τον αναγνωρίσει,μιας και τα γράμματα έπεφταν το ένα πάνω στο άλλο και πολλές λέξεις ήταν ενωμένες.Ήταν το γράμμα ενός ανθρώπου ταραγμένου στα όρια του πανικού,κι η Μονίκ παραδέχτηκε πως η εικόνα του εαυτού της σε μια τόσο άσχημη ψυχική κατάσταση-που μάλιστα της ήταν αδύνατο να θυμηθεί-την έκανε να αισθάνεται σύγχυση και δυσφορία.Έκλεισε τα μάτια κι ακούμπησε το χαρτί πάνω στον ανοιχτό φάκελλο.Λίγα λεπτά αργότερα άρχισε και πάλι να μαζεύει τις σκορπισμένες φωτογραφίες,πιό αφηρημένη από πρίν,καθώς το μυαλό της ήταν απασχολημένο με την προέλευση αυτού του αλλόκοτου γράμματος.Ήταν ένα σημείωμα γραμμένο από εκείνην ύστερα από κάποιον εφηβικό χωρισμό,όταν η απόγνωση την είχε κάνει να μην αναγνωρίζει τον εαυτό της και να μιλά για αυτοκτονία.Ή μήπως επρόκειτο για την παραληρηματική εξομολόγηση κάποιου ασθενούς της,που τη στιγμή της ψυχανάλυσης είχε θεωρήσει αρκετά ξεχωριστή για να την κρατήσει και την οποία στη συνέχεια είχε ξεχάσει;Αφού έδεσε σφιχτά την κορδέλλα γύρω από τον φάκελλο-τώρα πιο χοντρό από πρίν-αποφάσισε ότι θα σκεφτόταν για το γράμμα αυτό το πρωί,όταν θα αισθανόταν το κεφάλι της πιό ελαφρύ.Για την ώρα θα κοιμόταν λίγο ακόμα,αφού το συμμάζεμα του φακέλλου την είχε κουράσει.Χωρίς ν'ανοίξει το φώς του διαδρόμου,έσυρε τα βήματά της μέχρι την κρεβατοκάμαρα και ξάπλωσε δίπλα στον Φιλίπ,που κοιμόταν με την πλάτη γυρισμένη προς το μέρος της.Το κρεβάτι έτριξε λίγο κι η Μονίκ φοβήθηκε μήπως τον είχε ξυπνήσει,όμως η σκέψη αυτή χάθηκε σχεδόν αμέσως μέσα σ'ένα πυκνό σύννεφο ύπνου.

*

Το γράμμα που είχε βρεί εκείνο το βράδυ,η Μονίκ θα το ξεχνούσε για πολύ καιρό.Όταν θα το ξανάβρισκε,θα της ήταν αδύνατο να θυμηθεί τη νύχτα που το

βρήκε,λίγα λεπτά αφότου το είχε γράψει σε κατάσταση απόλυτου ντελίριου.Η ανακάλυψή του άλλωστε χανόταν ανάμεσα σε δύο απ'τα πιό σημαντικά περιστατικά της ζωής της,τη γέννηση του Ραμπαστέν το προηγούμενο βράδυ,και το θάνατο του Φιλίπ,τον οποίο διαπίστωσε το επόμενο πρωί.Αν το πρωί εκείνο η Μονίκ μπορούσε να θυμηθεί το περιεχόμενο του αλλόκοτου γράμματος,ίσως και να το θεωρούσε με ένα μακάβριο τρόπο ταιριαστό στην περίσταση-όμως η πορεία των γεγονότων έκανε κάτι τέτοιο αδύνατο.Την ώρα που ξάπλωνε δίπλα του,φοβούμενη για μια στιγμή μην τον ξυπνήσει,ο καλός Φιλίπ ήταν ήδη νεκρός κι η καρδιά του,που δεν της είχε φέρει ποτέ ούτε μιαν αντίρρηση και που χτυπούσε γι'αυτήν με τη μεγαλύτερη αγάπη είχε σταματήσει να χτυπά.

Κεφάλαιο τρίτο: Το γαλάζιο πρόσωπο

Καθισμένος στον καναπέ με την καινούρια του φορεσιά,ο Ραμπαστέν ήταν ένα υπέροχο θέαμα.Η Βιβιέν τον είχε λούσει το μεσημέρι,και τα καλοχτενισμένα κόκκινα μαλλιά του απλώνονταν πάνω στο μικρό στρογγυλό του κεφάλι σαν το θειάφι στην κορυφή ενός σπίρτου.Το ανοιχτόχρωμο πράσινο ζιπούνι ήταν ένα από τα πολλά δώρα που είχε πάρει για τα πρώτα του γενέθλια,και όταν είχε έρθει η ώρα να το φορέσει για πρώτη φορά,ένας ασυγκράτητος ενθουσιασμός τον είχε καταλάβει.Ο πατέρας του είχε πεί γελώντας πως με τα ρούχα αυτά ο Ραμπαστέν έμοιαζε με καρότο βαμμένο ανάποδα,όμως η μητέρα του τον είχε βρεί αξιολάτρευτο κι αφού τον φίλησε είτε πως ήταν το μικρό της λουλούδι και πως δεν είχε ξαναδεί πιό όμορφο αγόρι.Όλες όμως αυτές οι εκδηλώσεις χαράς και ευθυμίας είχαν περάσει απαρατήρητες,αφού ο ίδιος,αδιαφορώντας για τις φωνές των γονιών του,δεν μπορούσε να πάρει τα μάτια του από το πρωτόγνωρο πράσινο χρώμα του ρούχου του,που τον είχε συναρπάσει.Μοναδική παραφωνία στην κατά τα άλλα άψογη εμφάνισή του,ήταν η άσπρη σαλιάρα που βρισκόταν ακόμα δεμένη στο λαιμό του,κι η οποία ήταν σπαρμένη με λεκέδες από το βραδυνό του,καθώς και με κομμάτια από μήλο και αχλάδι που είχαν πια ξεραθεί.Ο Ραμπαστέν κοίταξε τη σαλιάρα,ενοχλημένος από το άσπρο της χρώμα που μπερδεύονταν με το ανοιχτό πράσινο,και προσπάθησε να την τραβήξει.Ο πόνος από τον κόμπο που σύρθηκε απότομα πάνω στο σβέρκο του,τον έκανε να σταματήσει,όχι όμως και να παραιτηθεί.Με δεξιοτεχνία που φανέρωνε ότι ήταν κάτι που είχε ξανακάνει στο παρελθόν,έστριψε τη σαλιάρα γύρω από το λαιμό του,ώστε μπροστά στο στήθος του να έρθει ο κόμπος.Όταν τα κατάφερε,τα δάχτυλά του κινήθηκαν προς τα δύο άσπρα κορδόνια,αντί όμως για το φιόγκο που έβρισκαν συνήθως,συνάντησαν έναν σφιχτοδεμένο κόμπο,όπου κάθε κορδόνι είχε δεθεί γύρω από το άλλο δυό και τρεις φορές.Η μητέρα του προφανώς είχε προβλέψει ότι το αποψινό πάρτυ θα κρατούσε μέχρι αργά,κι είχε αποφασίσει να σιγουρευτεί ότι θα έμενε καθαρός ως το τέλος του.Έφερε τα χέρια στην αγκαλιά του γεμάτος απογοήτευση,κι ύστερα από λίγο χασμουρήθηκε.Ξαφνικά,σαν να του είχε δώσει την απαιτούμενη διαύγεια το χασμουρητό,το πρόσωπό του έλαμψε και κλείνοντας τα μάτια του έπιασε τη λωρίδα που σχημάτιζαν τα δυό κορδόνια,κι άρχισε να την τραβάει προς τα πάνω.Η υφασμάτινη ταινία πέρασε εύκολα μπροστά από το μικροκαμωμένο του πηγούνι,το στόμα και τη μύτη του,όταν όμως έφτασε στο μέτωπό του σταμάτησε.Ο Ραμπαστέν άνοιξε για μια στιγμή τα μάτια του,χωρίς να φαντάζεται πόσο αστείος ήταν με τη σαλιάρα δεμένη γύρω απ'το κεφάλι του,κι έπειτα ψηλάφισε το πλατύ μέρος του υφάσματος που βρισκόταν πίσω απ'τα αυτιά του και το τράβηξε,απελευθερώνοντας τον εαυτό του από το βάσανο αυτό.Θέλοντας να

εξαφανίσει τη μισητή σαλιάρα,την δίπλωσε ανάμεσα στα χέρια του,κρατώντας την εκεί για λίγο σαν τον μάγο που ετοιμάζεται να βγάλει από την κλειστή παλάμη του ένα περιστέρι,κι όταν θεώρησε ότι την είχε τιμωρήσει αρκετά,την άφησε δίπλα του προσέχοντας η πλευρά με τους λεκέδες να μην ακουμπά στον καναπέ.

Το ίδιο απόγευμα,και λίγη μόλις ώρα αφού είχαν ετοιμάσει τον Ραμπαστέν για το πρώτο του πάρτυ,το τηλέφωνο είχε χτυπήσει.Ήταν η Μονίκ,που ζητούσε συγγνώμη,λέγοντας ότι ήταν αδιάθετη κι ότι δεν θα ερχόταν για να τους ευχηθεί και από κοντά.Η Βιβιέν την είχε παρακαλέσει μάταια να αλλάξει γνώμη,είχε μάλιστα προσφερθεί να περάσει η ίδια από το σπίτι της για να την φέρει,όμως η αδελφή της είχε αρνηθεί ευγενικά,της είπε πως ήταν πραγματικά εξαντλημένη,έστειλε τα φιλιά της στον ανιψιό και τον γαμπρό της,κι έπειτα έκλεισε το τηλέφωνο απότομα.Η Βιβιέν,που ήταν σίγουρη πως είχε ακούσει ένα λυγμό στη φωνή της,ήταν έτοιμη να βάλει τα κλάμματα κι αυτή.Όμως κι οι δυό τους ήξεραν πως εδώ κι ένα χρόνο που ζούσε μόνη της,η μεγάλη της αδερφή είχε γίνει ακόμα πιό παράξενη από παλιά κι ο Ερίκ της είπε να μην ανησυχεί και της υποσχέθηκε ότι την επόμενη θα πήγαιναν στις Μονίκ για καφέ.Το κέφι της άρχισε να φτιάχνει κάπως με τον ερχομό των πρώτων καλεσμένων και λίγες ώρες αργότερα,ανάμεσα στα γέλια των φίλων τους,η υγρή και θλιμμένη φωνή της Μονίκ δεν ήταν παρά μια δυσάρεστη εντύπωση που είχε ξεχαστεί.Ο Ραμπαστέν φαινόταν ενθουσιασμένος με κάθε τι καινούριο που έβλεπε,συμπεριλαμβανομένων και των άγνωστων σ'αυτόν προσώπων,τα οποία καλησπέριζε με φωνές και γέλια,δείχνοντας τα ροδοκόκκινα ούλα του,απ'τα οποία ένα-δυό μικρά δόντια είχαν αρχίσει να ξεπροβάλλουν.Όταν δε διαπίστωσε ότι οι περισσότεροι από τους επισκέπτες κουβαλούσαν μαζί τους και κάποιο δώρο γι'αυτόν,η χαρά του έγινε ακόμα μεγαλύτερη,ώστε σύντομα όλοι στέκονταν γύρω του,παρατηρώντας τον να περιεργάζεται τα παιχνίδια του κι ακούγοντας τις λέξεις που ανακατεύονταν ξανά και ξανά στο παραλήρημα της ευθυμίας του.Σύντομα όμως κι οι γονείς του περιεργάζονταν τα δικά τους δώρα,που τα πιό πολλά ήταν μπουκάλια με κρασί και κονιάκ.Και μιας και στην περίπτωση τους-αντίθετα από τον Ραμπαστέν-είχαν κάποιον συνομήλικο για να μοιραστούν τα “παιχνίδια” τους,πρίν βραδιάσει για τα καλά,αρκετά από τα μπουκάλια είχαν αδειάσει,η παρέα πηδούσε φλυαρώντας από το ένα θέμα στο άλλο με τη μεγαλύτερη ευδιαθεσία,ενώ οι πιό ευαίσθητοι,όπως ο Ερίκ,είχαν ήδη κόκκινα μάγουλα και μέτωπο.Η ώρα κόντευε δώδεκα,κι η Βιβιέν ήταν έτοιμη να βάλει τον Ραμπαστέν για ύπνο,όταν θυμήθηκε ότι είχε ξεχάσει να τον ταΐσει,αν κι ο ίδιος δεν είχε διαμαρτυρηθεί ούτε για μια στιγμή,ώστε να της το θυμίσει-άλλωστε ό,τι κι αν συνέβαινε,σχεδόν ποτέ δεν έκλαιγε ή φώναζε για να τραβήξει την προσοχή της.Καθώς έδενε τη σαλιάρα γύρω από το λαιμό του,αυτός έπαιξε ακόμα με μια πάνινη καμηλοπάρδαλη,στην οποία είχε δείξει μια ξεκάθαρη προτίμηση απ'όλα τα άλλα παιχνίδια που του είχαν φέρει απόψε.Είχε τρέξει στην κουζίνα για να φτιάξει την κρέμα του και παραλίγο να έβαζε τις φωνές,όταν καθισμένο πάνω στο τραπέζι είχε βρεί τον Ερίκ,ο οποίος είχε ξεγλιστρήσει χωρίς να τον προσέξει και την περίμενε έχοντας βγάλει όλα τα ρούχα του,που βρίσκονταν σκορπισμένα στο πάτωμα της κουζίνας.Πρώτα παρατήρησε την έντονη μυρωδιά του κονιάκ στην αναπνοή του,κι έπειτα τη στύση του,το ίδιο κόκκινη και λαμπερή κάτω απ'το φώς της κουζίνας όπως και το πρόσωπό του.Μεθυσμένος όσο ποτέ,την είχε αγκαλιάσει πιέζοντας το πέος του στην κοιλιά της και λέγοντας οτι ήθελε να κάνουν έρωτα.Η Βιβιέν-που δεν σκόπευε φυσικά να αφήσει το Ραμπαστέν νηστικό και τους φίλους τους να περιμένουν για να κάνει έρωτα μαζί του,αλλά φοβούμενη την ίδια στιγμή ότι κάποιος μπορεί να έμπαινε ξαφνικά στην κουζίνα για ένα ποτήρι νερό και να αντίκρυζε τον Ερίκ έτοιμο για επίθεση,έκλεισε πίσω της την πόρτα και την

κλείδωσε. Όση ώρα έκοβε τα φρούτα και ζέσταινε το γάλα για την κρέμα, τον παρακαλούσε να ντυθεί, όμως χωρίς αποτέλεσμα, αφού είχε κολλήσει το σώμα του πίσω της και συνέχιζε να τρίβει το πέος του στους γλουτούς και τα πόδια της. Κάποια στιγμή, τα βογγητά που έβγαζε από ώρα έγιναν πίο δυνατά, κι ενώ η Βιβιέν φοβόταν ότι οι υπόλοιποι στο σαλόνι θα είχαν καταλάβει τα πάντα, αισθάνθηκε το σπέρμα του Ερίκ να βρέχει την πλάτη και τους μηρούς της, μέσα από το λεπτό ύφασμα του φορέματός της. Χωρίς δεύτερη σκέψη, άνοιξε το ψυγείο, ξεβίδωσε ένα μπουκάλι με κρύο νερό και κατάβρεξε το πρόσωπο και το στήθος του. Εκείνος έβγαλε μια κραυγή πόνου που ήταν βέβαιο ότι ακούστηκε μέχρι το σαλόνι, όμως η δεύτερη ριπή παγωμένου νερού, που έπεσε επάνω στο ερεθισμένο ακόμα πέος του, τον έκανε κυριολεκτικά να γονατίσει. Έπειτα σκούπισε όπως-όπως το φόρεμά της, έβαλε την κρέμα σ' ένα βαθύ μπάλ, και βγήκε απ' την κουζίνα, λέγοντάς του να ντυθεί αμέσως και να έρθει μέσα. Ύστερα από λίγα λεπτά, κι ενώ κρατούσε τον Ραμπαστέν στην αγκαλιά της ταΐζοντάς τον, ο Ερίκ εμφανίστηκε δειλά πίσω από τη φυσούνα του σαλονιού, με τα μαλλιά του ακόμα βρεγμένα και ζήτησε συγγνώμη από τους καλεσμένους τους για την σύντομη απουσία του, λέγοντας ότι είχε ρίξει λίγο νερό στο πρόσωπό του, για να συνέλθει από το κονιάκ. Οι περισσότεροι δεν μπόρεσαν να συγκρατήσουν ένα γέλιο, κι ανάμεσά τους ήταν κι η Βιβιέν, αυτή όμως γελούσε για διαφορετικό λόγο. Λίγο πριν καθίσει δίπλα της, τον είχε δει να χώνει βιαστικά στην τσέπη του ένα κόκκινο κουτάλι της σούπας.

Το πάρτυ είχε συνεχιστεί με συζητήσεις και αλληλοεκμυστηρεύσεις-κυρίως μεταξύ των γυναικών-ως τις δύο περίπου. Ο Ραμπαστέν είχε αποκοιμηθεί από τις δωδεκάμιση, όμως η Βιβιέν δεν θέλησε να τον πάει στο κρεβάτι του. Φοβόταν πως η μετακίνηση θα τον ξυπνούσε, και πως ύστερα δεν θα ήθελε να ξανακοιμηθεί. Άλλωστε οι φωνές δεν φαίνονταν να τον ενοχλούν ιδιαίτερα, μιας κι όταν τον πλησίασε για να τον σκεπάσει με την κουβέρτα του, είδε πως είχε κουλουριαστεί όσο πίο αναπνευστικά μπορούσε μέσα στα παιχνίδια του και κοιμόταν βαθιά, ανοιγοκλείνοντας τότε-τότε το στόμα του. Όταν οι πρώτοι καλεσμένοι άρχισαν να φεύγουν, λέγοντας πως ο μικρός θα είχε κουραστεί, η Βιβιέν προσφέρθηκε να φτιάξει καφέ για τους υπόλοιπους. Αυτό φυσικά αποδείχτηκε ολέθριο σφάλμα, γιατί οι περισσότεροι απ' όσους μέχρι τότε νύσταζαν και χασμουριόντουσαν, μουρμουρίζοντας μεταξύ τους για το πότε θα έφευγαν, ζωντάνεψαν με τον καφέ κι επιδόθηκαν σε καινούριες, πίο ζωηρές και εύθυμες συζητήσεις, που την έκαναν για μια στιγμή να φοβηθεί ότι θα έπρεπε να περάσουν το βράδυ στο σαλόνι, σαν να βρίσκονταν σε παιδική κατασκήνωση. Για καλή της τύχη, κάποιες από τις συζύγους των φίλων του Ερίκ, διέκριναν στο βλέμμα της την απελπισία της γυναίκας που πρέπει να σηκωθεί από τις εφτά για να πάει στο γραφείο, έχοντας να πλύνει στο γυρισμό ένα σωρό ποτήρια και πιάτα, και παρότρυναν με δυνατά σκουντήματα-όταν ήταν απαραίτητο-τους άντρες τους να φύγουν, προφασιζόμενες την απόσταση που έπρεπε να διανύσουν με το αυτοκίνητο μέχρι το σπίτι. Με την εξαίρεση λίγων παθολογικών ξενύχτηδων, το κόλπο της βραδυλής οδήγησης είχε αποδειχτεί εξαιρετικά αποτελεσματικό. Τελευταίοι είχαν φύγει ο Καρού-ένας συνάδελφος του Ερίκ-με τη γυναίκα του, η οποία είχε φτάσει μέχρι την ώρα εκείνη σε μια κατάσταση ολότελα έξαλλη, αφού τα ουρλιαχτά του γέλιου της ακούγονταν ακόμα κι όταν είχαν βγει από την πολυκατοικία. Η Βιβιέν είχε κλείσει την πόρτα πίσω της με ένα στεναγμό ανακούφισης, και καθώς κλείδωνε κι έβαζε το σύρτη, είπε στον Ερίκ πως ήταν ένας ήρωας, για να μπορεί να αντέχει τον Καρού με τα τρομερά του αστεία κάθε μέρα. Έπειτα μπήκε στο σαλόνι, βεβαιώθηκε ότι δεν είχε απομείνει κανένα αναμμένο τσιγάρο στα σταχτοδοχεία, ήπια το υπόλοιπο κρασί από το ποτήρι της κι ετοιμάστηκε να ξυπνήσει τον Ραμπαστέν για να τον βάλει

επιτέλους στο κρεβάτι του. Όταν όμως τον είδε να κοιμάται ήσυχα, κρατώντας σφιχτά από το λαιμό την καμηλοπάρδαλη, λυπήθηκε να τον ξυπνήσει. Στο κάτω-κάτω το στρώμα που χρησιμοποιούσε για παιχνιδότοπο ήταν αρκετά μαλακό, το σαλόνι ήταν ζεστό και σε τρεις ώρες το πολύ θα ξυπνούσε για να δει αν όλα ήταν εντάξει. Έτσι τον φίλησε απαλά στο μάγουλο, τον σκέπασε προσεκτικά, και φεύγοντας από το σαλόνι άφησε τα μισά φώτα ανοιχτά, ώστε αν ξυπνούσε να μην βρισκόταν στο σκοτάδι. Πρίν φτάσει στην κρεβατοκάμαρα η Βιβιέν είχε χασμουρηθεί τρεις φορές, κι όταν μπήκε στο μπάνιο, αισθάνθηκε συντετριμμένη μπροστά στην προοπτική του βουρτσίσματος των δοντιών της, μιας διαδικασίας που της φαινόταν απίστευτα εξαντλητική. Χωρίς να το σκεφτεί δεύτερη φορά, άφησε την οδοντόβουρτσα στο κύπελλό της, κι έβγαλε το λερωμένο φόρεμά της. Κοίταξε για λίγο τον λεκέ που τώρα είχε στεγνώσει, κι ύστερα έρριξε μ'ένα χαμόγελο το φουστάνι στο καλάθι με τα άπλυτα. Άνοιξε την πόρτα της κρεβατοκάμαρας προσπαθώντας να κάνει όσο λιγότερο θόρυβο μπορούσε, όμως τη στιγμή που ο Ερίκ άναψε το πορτατίφ διαλύοντας το σκοτάδι, κατάλαβε ότι ήταν μεγάλο λάθος να μπει στο υπνοδωμάτιο φορώντας μόνο τα εσώρουχά της. Σχεδόν νηφάλιος πια, αλλά το ίδιο ερεθισμένος όπως και πρίν, ο Ερίκ την περίμενε ξαπλωμένος γυμνός στο κρεβάτι, και το χέρι του, με το οποίο αυνανιζόταν αργά, της έδωσε την βεβαιότητα ότι για το περιστατικό στην κουζίνα δεν έφταιγε μόνο το κονιάκ.

Η Βιβιέν μπορεί να ήταν λιγότερο παρορμητική από τον άντρα της, αυτό όμως δεν την εμπόδιζε να είναι διαχυτική, κι εξακολουθούσε να απολαμβάνει τον έρωτα μαζί του παρά τα χρόνια που είχαν περάσει. Έτσι, όταν είδε ότι η έξαψη του ήταν ειλικρινής-μιας και η συνειδητή διάθεση για έρωτα τον έκανε πάντοτε αμίλητο-ξάπλωσε δίπλα του και του ανταπέδωσε το βουβό χαμόγελό του που έτρεμε. Το σώμα της που ακουμπούσε γυμνό σχεδόν στο κρεβάτι επιθυμούσε όσο τίποτε να τυλιχτεί στις κουβέρτες και να παραδοθεί στον ύπνο, και η ελαφρά ζέστη που ένοιωθε στο αιδού της ήταν αποτέλεσμα μάλλον της κούρασης, όμως ένα βλέμμα στο αναποκοκκινισμένο πρόσωπο του Ερίκ έφερνε στο μυαλό της όλες τις ονειρεμένες ώρες της ζωής μαζί του, και πió πολύ την τρυφερότητα που της είχε δείξει τον τελευταίο χρόνο, κι όλα αυτά δημιουργούσαν στην ψυχή της την σιωπηλή ανάγκη κι υποχρέωση που αισθανόταν να του προσφέρει τον έρωτα που της ζητούσε, ακόμα κι αν αυτή δεν ήταν η πió ηδονική νύχτα της ζωής της. Συνεχίζοντας να του χαμογελά και χωρίς να πεί τίποτε έβγαλε το σουτιέν και το κυλοτάκι της και ξάπλωσε γυμνή δίπλα του, το σώμα της λίγα μόλις εκατοστά από το δικό του. Έπειτα άπλωσε το χέρι της και κράτησε στην παλάμη της το πέος του. Το ένοιωσε να πάλλεται ζεστό κι ενώ με το άλλο της χέρι χάιδευε απαλά το μηρό του, άρχισε να κινεί αργά την κλειστή της παλάμη γύρω από τη στύση του. Ο Ερίκ πήρε μια βαθιά ανάσα κι εξέπνευσε δυνατά, κλείνοντας τα μάτια του. Κρατώντας το πέος του μέσα στο χέρι της, έσκυψε πάνω της και την φίλησε. Η Βιβιέν ανταποκρίθηκε όσο πió θερμά μπορούσε, κι όταν η γλώσσα του άγγιξε δειλά όπως πάντα τα χείλη της, τράβηξε το χέρι της που τους χώριζε και τον έκανε να ξαπλώσει πάνω της, σπρώχνοντας τους γλουτούς του και πιέζοντας το πέος του στην κοιλιά και στις τελευταίες τρίχες του αιδού της. Ύστερα από λίγα λεπτά ένοιωσε την ανάσα του να γίνεται πió γρήγορη και τα γόνατά του σταμάτησαν να φέρνουν αντίσταση, ώστε σωριάστηκε σχεδόν με όλο του το βάρος επάνω της. Τα χείλη τους βρίσκονταν ακόμη ενωμένα στο ίδιο φιλί, κι αισθανόταν ότι χρειαζόταν ένα-δυό λικνίσματα για να εκσπερματώσει πάνω στο στήθος της. Σαν να είχε διαβάσει την σκέψη της, ο Ερίκ στηρίχτηκε ξαφνικά με τους αγκώνες κι ανασηκώθηκε απότομα, κλείνοντας τους μηρούς του γύρω από τη μέση της. Έσκυψε για λίγο πάνω της κι έσυρε τη βάλανό του στο στήθος της, από τη μια θηλή στην

άλλη, όμως δεν έφτασε σε οργασμό. Η Βιβιέν τώρα τον κοιτούσε με απορία και μια αδιόρατη ενόχληση-την οποία προκαλούσε η διάψευση του σύντομου τέλους που είχε προβλέψει για το αποψινό παιχνίδι. Ελπίζοντας ότι θα μάντευε σωστά την επιθυμία του, ανασηκώθηκε κι αυτή κι έφερε τα χείλη της γύρω από το πέος του. Δεν έφερε αντίρρηση, και καθώς η σκληρή, ερεθισμένη βάλανός του ακουμπούσε στον ουρανίσκο της, ετοιμάστηκε για μια γεύση που είχε να δοκιμάσει αρκετό καιρό. Ταυτόχρονα, μην θέλοντας να αφήσει την βραδιά να κυλήσει ολότελα χαμένη, άγγιξε με τα δάχτυλά της την κλειτορίδα της κι έπειτα άρχισε να την χαϊδεύει και να την πιέζει, νοιώθοντας τα υγρά που την σκέπαζαν ύστερα από όλο αυτό τον οίστρο. Απείχε ελάχιστα δευτερόλεπτα απ' τον οργασμό, και μάλιστα για μια στιγμή πίστεψε ότι θα συνέβαινε και στους δυό τους ταυτόχρονα, όταν ο Ερίκ την ξάφνιασε για άλλη μια φορά, βγάζοντας με μια κίνηση το πέος του από το στόμα της. Μην ξέροντας πώς να αντιδράσει, σταμάτησε να αυνανίζεται και τον άφησε τελείως ελεύθερο να κάνει αυτό που ήθελε. Η απότομη διακοπή του επερχόμενου οργασμού της είχε φέρει έναν ελαφρό πονοκέφαλο, κι έτσι όταν ένοιωσε την γλώσσα του να ανοίγει τα χείλη του αιδοίου της ανταποδίδοντάς την απόλαυση που του είχε χαρίσει, αρκέστηκε σ' ένα λιγωμένο στεναγμό ικανοποίησης για την αυθεντικότητα του οποίου αμφέβαλλε αρκετά. Σύντομα όμως, η παιχνιδιάρικη γλώσσα του Ερίκ που στριφογύριζε σαν δαιμονισμένη γύρω απ' την κλειτορίδα της την έκανε ν' ανοίξει τα μάτια, και βλέποντας το ξανθό του κεφάλι χαμένο ανάμεσα στους μηρούς της, άρχισε να ανεβοκατεβάζει τη μέση της, ακολουθώντας το ρυθμό με τη λεκάνη της. Την ίδια στιγμή-που φαινόταν να την περίμενε από ώρα, ένα από τα δάχτυλά του βυθίστηκε γρήγορα μέσα στα υγρά του κόλπου της κι αμέσως κατευθύνθηκε λίγο πιο πίσω από το αιδοίο της, ψηλαφώντας και πιέζοντας απαλά τον πρωκτό της. Η κίνηση αυτή, τόσο απρόσμενη, την έκανε να τραβηχτεί λίγο. Κι άλλες φορές στο παρελθόν είχε δεχτεί κι είχε υπομείνει μικρές επιθέσεις αυτού του είδους από τα δάχτυλα του Ερίκ, πάντοτε όμως την προειδοποιούσε γι' αυτό-κι άλλωστε απόψε φαινόταν πολύ απασχολημένος με το αιδοίο της. Καθώς έκανε αυτές τις σκέψεις, ένοιωσε ολόκληρη τη γλώσσα του να γλυστρά μέσα της, ενώ συγχρόνως τα χέρια του έτριβαν και χαϊδεύαν τους γλουτούς της γύρω από τη σχισμή τους. Ένα ρίγος ηδονής την έριξε και πάλι πίσω, κι αποφάσισε να αφηθεί τελείως στις διαθέσεις του. Όταν το δάχτυλό του άγγιξε και πάλι τον πρωκτό της δεν έφερε αντίσταση, και παρά τον πόνο που ένοιωσε την ώρα που διαπέρασε τον σφιγκτήρα δεν είπε τίποτε. Για λίγα λεπτά ο Ερίκ συνέχισε να την ερεθίζει από πίσω, χωρίς να παίρνει το στόμα του απ' το αιδοίο της, όμως, και τη στιγμή που αισθανόταν έτοιμη να λιποθυμήσει από την εξάντληση, τράβηξε το χέρι και τη γλώσσα του και στάθηκε ξανά από πάνω της, κρατώντας το ακόμα σε στύση πέος του που είχε για αρκετή ώρα παραμελήσει. Τότε της ζήτησε κάτι που για πρώτη φορά άκουγε, που ποτέ δεν είχε φανταστεί ότι θα αποτελούσε αντικείμενο της ηδονής του πέρα από κάποια παιχνίδια, κάτι που την έκανε να ξυπνήσει για τα καλά και να τον κοιτάξει απορημένη και λίγο φοβισμένη-να γυρίσει μπρούμυτα και να τον αφήσει να της κάνει έρωτα από πίσω.

Συνέπεια της λεπτότητας και της καλής διάθεσης που πάντοτε χαρακτήριζαν την Βιβιέν στις σχέσεις της, ήταν και ο τρόπος με τον οποίον αντιμετώπιζε τον έρωτα, ο οποίος γι' αυτήν αποτελούσε ένα παιχνίδι ευγένειας και κατανόησης. Η πείρα που είχε αποκτήσει από την αφηβεία της με τους κατά καιρούς εραστές και φίλους, της είχε διδάξει ότι, όποια κι αν ήταν η συμπεριφορά ενός άντρα στο κρεβάτι, όταν απέναντί του βρισκόταν μια ιδιαίτερα όμορφη γυναίκα-όπως ήταν η ίδια-η συμπεριφορά αυτή έκρυβε πάντα πίσω της την αφόρητη αμηχανία κι ανασφάλειά του. Η βιασύνη του εικοσάχρονου που πλάγιαζε μαζί της απρόσεχτα

χωρίς να βγάξει μιλιάρη, αλλά και το επίμονο φλέρτ του κατά πολύ μεγαλύτερου καθηγητή της που συνεχιζόταν και μετά τον έρωτα, ήταν στην πραγματικότητα η ίδια αντίδραση, που μονάχα η διαφορά της ηλικίας τους την έκανε να μοιάζει κάθε φορά καινούρια. Η εμφάνισή της ήταν χαρισματική, κι ο χαρακτήρας της ακόμα και στις πιο τρυφερές ώρες εξακολουθούσε να είναι το ίδιο ζεστός και φιλικός όπως και την στιγμή της πρώτης γνωριμίας, όμως η ερωτική της αυτή τελειότητα έκανε τα πράγματα για τους άντρες που την πλησίαζαν ακόμα πιο δύσκολα. Οι περισσότεροι προτιμούσαν μια όμορφη γυναίκα χωρίς προσωπικότητα, ή μια γοητευτική σύντροφος, της οποίας όμως η γοητεία να εξαντλείται όταν έβγαζε τα ρούχα της. Κάτι τέτοιο θα την φανέρωνε ισοδύναμη με τον εαυτό τους, κι έτσι θα εκμηδένιζε την αβεβαιότητα που ένοιωθαν την ώρα της ερωτικής πράξης. Η δύναμη κι η γλυκύτητα της φόβιζαν τους άντρες, που δεν ήξεραν πώς να της φερθούν. Αλλά η Βιβιέν είχε αντιληφθεί έγκαιρα την παγίδα αυτή, κι είχε αποφασίσει να αντισταθμίσει το βάρος της πολύπλοκης ομορφιάς της χρησιμοποιώντας την αλάνθαστη μέθοδο της προσποιητής σεξουαλικής υποτακτικότητας. Έτσι, ακόμη κι όταν αισθανόταν την ανάγκη να συζητήσει μ' έναν άντρα ύστερα απ' τον έρωτα, το κουρασμένο του βλέμμα αρκούσε για να μείνει σιωπηλή και να κοιμηθεί μαζί του, πάνω στο στήθος του. Η αίσθηση του σπέρματος στον κόλπο της μπορεί να την ενοχλούσε, ήταν όμως αποφασισμένη να περιμένει ώσπου ο σύντροφός της είχε αποκοιμηθεί πριν πάει στο μπάνιο για να πλυθεί. Η αγάπη της για τους άντρες την έσπρωχνε να υποδύεται την υποταγή αυτή με τη μεγαλύτερη δυνατή αληθοφάνεια, και μέσα σε λίγες μέρες από την πρώτη τους συνάντηση έπαυε να την παρατηρεί. Ήταν αναπόφευκτο λοιπόν ότι και στις επαφές της με τον Ερίκ θα ακολουθούσε την ίδια τακτική. Είχαν περάσει λίγοι μήνες από τη μέρα που πρωτοσυναντήθηκαν, κι η Βιβιέν ήταν σίγουρη για δύο πράγματα-ότι ο άντρας αυτός θα ήταν ο σύντροφός της για όλη την υπόλοιπη ζωή της, κι ότι η εγγύτητα την οποία ένοιωθε γι' αυτήν, ο τρόπος με τον οποίο αισθάνονταν τις ψυχές τους να δένονται από χίλιες δυο κοινές συνήθειες και επιθυμίες, θα τον εμπόδιζαν να της φερθεί ποτέ με φυσικότητα στο κρεβάτι. Πράγματι, η οικειότητα που τόσο σύντομα είχε ανπτυχθεί ανάμεσά τους, φαινόταν να επηρεάζει αρνητικά την ερωτική διάθεση του Ερίκ απέναντί της, σε σημείο που της είχε εξομολογηθεί ότι θεωρούσε προσβλητικό γι' αυτήν να της κάνει έρωτα. Όμως αυτό δεν την είχε ανησυχήσει, και παίρνοντας για μια τελευταία φορά την κατάσταση στα χέρια της, είχε γίνει για χάρη του η πιο υπομονετική και τρυφερή παρτενέρ, ένας ρόλος που την ευχαριστούσε, όταν έβλεπε τη λατρεία που εισέπραττε από μέρους του. Ανάλογα με τη διάθεσή του, την ποία μπορούσε να ανιχνεύσει κι από μιά κουβέντα, μεταμορφωνόταν στην έφηβη κοπέλα που διστάζει να δοκιμάσει κάτι καινούριο-όπως την πρώτη φορά που της ζήτησε να εκσπερματώσει μέσα στο στόμα της-ή στην έμπειρη γυναίκα που διασκεδάει με τους ενδοιασμούς του εραστή της κι έυθυμη τον προτρέπει να κάνει αυτό που θέλει. Με τον τρόπο όμως αυτό, η Βιβιέν είχε αποκλείσει στη σχέση της με τον Ερίκ κάθε δυνατή άρνηση και διαφωνία, έτσι ώστε στο άκουσμα της απρόσμενης αποψινής του επιθυμίας, αισθάνθηκε τις αντιρρήσεις που ξεπηδούσαν μέσα στο λαιμό της να παγώνουν.

Οι λίγες στιγμές που πέρασαν βυθισμένοι κι οι δυο στη σιωπή την είχαν ξυπνήσει για τα καλά, μαζί όμως με τη διέγερση είχαν φέρει και το βάρος της εξάντλησης που διακολλημένα ένοιωθε ύστερα από τόσες ώρες ξενύχτι. Βλέποντας το στόμα του να τρέμει από συγκίνηση και τα μάτια του να λάμπουν, ζαλισμένα, σκέφτηκε ότι αν έμενε βουβή για λίγα λεπτά ακόμα, θα αναγκάζονταν να δεχτεί τη σιωπή της σαν άρνηση και θα της ζητούσε κάτι άλλο. Ξαφνικά όμως ο Ερίκ διέλυσε τις σκέψεις της, καθώς σηκώθηκε από το κρεβάτι κι έσκυψε πάνω από το κομοδίνο με τα

αρώματά της.Όσο τον παρατηρούσε να ψάχνει ανάμεσα στα μπουκάλια,με την στύση του να προεξέχει ακόμα σαν πυρωμένη λόγχη μπροστά του,δεν κρατήθηκε άλλο και τον ρώτησε τί έψαχνε τώρα.Αντί όμως για απάντηση,αυτός ξεχώρισε ανάμεσα από τα μπουκάλια ένα που κι η ίδια δεν είχε προσέξει,αφού βρισκόταν εκεί για πρώτη φορά.Κρατώντας το ανάμεσα στα δυό του δάχτυλα,ανέβηκε και πάλι στο κρεβάτι,γονατίζοντας από πάνω της,κι έπειτα άνοιξε το μπουκάλι.Ο ήχος του λεπτού γυάλινου πώματος που έξυνε βγαίνοντας το λεπτό λαιμό του μπουκαλιού,της αποκάλυψε επιτέλους την ταυτότητά του.Ήταν ένα από τα φιαλίδια που είχαν για να βάζουν τα αιθέρια έλαια,μόνο που τα περισσότερα είχαν μείνει άδεια για χρόνια,αφού κι οι δυό τους είχαν παραδεχτεί,ύστερα από μιά ατυχή δοκιμή,ότι η άγνοιά τους πάνω στη δοσολογία αυτών των αρωμάτων,μπορούσε να τους φέρει σε πολύ δύσκολη θέση,μιας και οι περισσότεροι άνθρωποι κοιτάζουν περίεργα τους περαστικούς που μυρίζουν σαν πορτοκάλια που μόλις κόπηκαν απ'το κλαδί τους.Τώρα όμως ο Ερίκ κρατούσε ένα από τα μπουκαλάκια αυτά,το οποίο ήταν γεμάτο με ένα ανοιχτό ρόδινο υγρό.Καθώς έστρεψε το στόμιο προς τα κάτω,η Βιβιέν είδε πως το υγρό ήταν αρκετά παχύρρευστο,και τότε για πρώτη φορά μύρισε και το άρωμά του.Ήταν γιασεμί,όμως χίλιες φορές πιά δυνατό απ'όσο θα το έβρισκε σ'ένα μικρό μπουκέτο με λουλούδια.Ο Ερίκ ήξερε ότι αγαπούσε το άρωμα του γιασεμιού και σκέφτηκε ότι το λάδι αυτό ίσως να ήταν μέρος κάποιας έκπληξης που της είχε ετοιμάσει,η έκπληξη όμως εμφανίστηκε με σάρκα και οστά,όταν είδε ότι ο Ερίκ είχε αναποδογυρίσει το μπουκάλι πάνω από το πέος του,κι έλουζε την στύση του με το απόσταγμα του γιασεμιού.Λεπτά ρυάκια απλώνονταν επάνω στον κορμό και τη βάλανο του πέους του,κι έπειτα έπεφταν στο κρεβάτι,μουσκεύοντας το σεντόνι.Όταν αισθάνθηκε το πυκνό υγρό να βρέχει τους γλουτούς της,προσπάθησε να ανσηκωθεί απότομα,το σώμα της όμως γλίστρησε στο βρεγμένο σεντόνι και σωριάστηκε ανάσκελα,ανήμπορη να κουνηθεί.Τη στιγμή εκείνη,η μυρωδιά του γιασεμιού που είχε ήδη πλημμυρίσει το δωμάτιο σαν να ήταν το χώλ κάποιου παλιού πορνείου πολυτελείας,η εικόνα του Ερίκ να περιλούζει το πέος του με το λάδι σαν αφοσιωμένος σέφ που ετοιμάζει την πιά εκλεκτή σαλάτα και ο εκνευρισμός από το αδιέξοδο του ερωτικού αγώνα που είχε προηγηθεί,την έκαναν να ξεσπάσει σ'ένα υστερικό γέλιο.Δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια της,και χρειάστηκε αρκετή ώρα για να συνέλθει.Κι όταν όμως τα ξεφωνητά της κόπασαν και ξαναβρήκε την ανάσα της,εξακολουθούσε να γελά ασταμάτητα.Έτσι,το δεύτερο άκουσμα της πρότασης που πριν από λίγο την είχε κάνει να παγώσει,τώρα την βρήκε ύπουλα απροετοίμαστη. Στο δειλό τραύλισμά του,η απάντησή της ήταν ένα πνιγμένο “κάνε ό,τι θές” κι έπειτα ξαναβυθίστηκε σ'ένα χείμαρρο νευρικού γέλιου,ώστε ούτε κατάλαβε πώς γύρισε μπρούμυτα,λυγίζοντας τα γόνατά της και προτείνοντας στο ορθωμένο του πέος τη σχισμή των γλουτών της.Το δευτερόλεπτο που αισθάνθηκε τη βάλανο του Ερίκ να παραμερίζει τους γλουτούς της,σταμάτησε και προσπάθησε να πάρει μια βαθιά ανάσα,για να αντέξει τον πόνο που ήταν σίγουρη-παρά το ντελίριο που την είχε πιάσει-ότι θα ένοιωθε.Μην έχοντας όμως συνέλθει εντελώς,κατάφερε μονάχα να φουσκώσει τα μάγουλά της με αέρα,κι ήταν έτοιμη να ξεσπάσει σ'ένα καινούριο ουρλιαχτό,όταν με μιά ξαφνική ώθηση και χωρίς να την προειδοποιήσει,ο Ερίκ διαπέρασε με το πέος του τον σφιγκτήρα του πρωκτού της,σπρώχνοντάς το μέσα της σε όλο του το μήκος.Η Βιβιέν φοβήθηκε ότι θα λιποθυμούσε από τον πόνο,που ήταν αναμφίβολα ο πιά άγριος που είχε αισθανθεί σ'ολόκληρη τη ζωή της.Το ουρλιαχτό που περίμενε βγήκε στ'αλήθεια από το στήθος της,ήταν όμως ένα ουρλιαχτό οδύνης που έσχισε βάνουσα τον αέρα τουωματίου.Στο άκουσμά του,τα χέρια του Ερίκ απομακρύνθηκαν από τη μέση της,όπου είχαν ακουμπήσει στιγμιαία,όμως ο πανικός

τον έκανε να πετρώσει στη θέση του,κρατώντας ακόμα το πέος του μέσα στο ορθό της.Νοιώθοντας το κορμί της να χωρίζεται στα δύο από τον πόνο που συνέχιζε να την τρυπά,η Βιβιέν ούρλιαξε και πάλι,ακόμα πιο δυνατά,και τότε μόνο μπόρεσε να τραβηχτεί απεγνωσμένη προς τα μπρός,δίνοντάς του να καταλάβει ότι ήθελε να βγει η στύση του από μέσα.Ξυπνώντας έντρομος από τον πανικό του,έβγαλε απότομα το πέος του από τον πρωκτό της,κι η κίνησή του αυτή την έκανε να ουρλιάξει ξανά,μόνο που αυτή τη φορά η διαπεραστική της κραυγή παρά λίγο να σκεπαζόταν από τις τρομαγμένες φωνές του ίδιου του Ερίκ,που πισωπατούσε τρέμοντας πάνω στο κρεβάτι,αφού μόλις είχε δει το πέος του σκεπασμένο ως την κορυφή του με αίμα.

Εισπνέοντας βίαια τον αέρα μέσα από τα ξεραμένα χείλη της,γύρισε ανάσκελα και προσπάθησε να σύρει το σώμα της προς τα πίσω,με τα χέρια της να σφίγγουν το σεντόνι σαν την τελευταία ελπίδα του λαμνοκόπου μπροστά στο βέβαιο πνιγμό.Μόλις όμως το βάρος της έπεσε πάνω στους ματωμένους μηρούς της,μια αστραπή πόνου την διαπέρασε,και με μια ξέπνοη κραυγή στηρίχτηκε απελπισμένη στα γόνατά της,κι έπειτα απέμεινε εκεί,να κοιτάζει τον Ερίκ σαν πληγωμένο ζώο.Εκείνος απέναντί της,είχε καλύψει το πέος του με τα χέρια του,ενώ στο πρόσωπό του,εκτός από την ίδια τρομοκρατημένη έκπληξη,οι τύψεις και ο φόβος ρυτίδωναν το μέτωπό του.Όταν το απορημένο βλέμμα και των δυό συναντήθηκε,η Βιβιέν δεν άντεξε άλλο-τα πρώτα δάκρυα κύλησαν στα μάγουλά της χωρίς καν να το καταλάβει,όταν όμως αισθάνθηκε τη γεύση τους στην άκρη των χειλιών της,έκλεισε τα μάτια της κι άρχισε να κλαίει γοερά,σκεπάζοντας όπως μπορούσε το γυμνό της στήθος.Μην χάνοντας στιγμή,ο Ερίκ περπάτησε με τα γόνατα ως το μέρος της,και την πήρε στην αγκαλιά του,κρατώντας τα χέρια του όσο μπορούσε πιο μακριά από τους γλουτούς της.Τα βογγητά κι οι φωνές της ακούγονταν υγρές,σαν να έβγαιναν μέσα από πηγάδι,ενώ είχε ακόμα τους αγκώνες της πεισματικά κρατημένους μπροστά στο στήθος της,όπως αν μισούσε την αγκαλιά που την παρηγορούσε κι έδειχνε μ'αυτό τον τρόπο την αδύναμή της θέληση ν'αρνηθεί τα χάδια που της πρόσφερε.Ο Ερίκ σκέπασε τους ώμους της με το σεντόνι,κρύβοντας όσο μπορούσε καλύτερα την ταραχή που του προκαλούσαν οι κηλίδες του αίματος κι ύστερα την κράτησε ακόμα πιο σφιχτά,το κεφάλι της δίπλα στο δικό του,ώσπου οι αναπνοές της έγιναν πιο αργές κι οι λυγμοί σταμάτησαν να τραντάζουν το κορμί της.Χωρίς να της μιλήσει,την άφησε απαλά να ξαπλώσει,έβγαλε το νυχτικό της από τη ντουλάπα και την βοήθησε να το φορέσει,ασθμαίνοντας από το βάρος του σώματός της,που έπεφτε ανήμπορο και μισοκοιμισμένο επάνω του.Είχε σταματήσει να κλαίει,όμως ακόμα ανέπνεε με δυσκολία,μιας και πολλά από τα δάκρυα έκλειναν τη μύτη της.Παρά την εξάντληση που,μαζί με το κλάμα,την είχαν σχεδόν αποκοιμίσει,ο Ερίκ σκέφτηκε πως ένα ηρεμιστικό θα την βοηθούσε να περάσει πιο εύκολα τη νύχτα,έτσι σηκώθηκε από δίπλα της,κι αφού έσβησε τα φώτα της κρεβατοκάμαρας,κρύβοντας τουλάχιστον γ'απόψε τα ίχνη του τράυματος που της είχε κάνει,διέσχισε το σκοτεινό διάδρομο μέχρι την κουζίνα.Ύστερα από λίγα λεπτά βγήκε από την κουζίνα,κρατώντας στο ένα του χέρι ένα ποτήρι με νερό και στο άλλο δυό μικρά λευκά χάπια.Αν εκείνη τη στιγμή,καθώς έστριβε στον διάδρομο των υποδοματίων,κοιτούσε προς το σαλόνι,το ξάφνιασμα ίσως να έριχνε το ποτήρι από το χέρι του που έτρεμε.Κρυμμένος ο μισός πίσω από την κόκκινη φυσούνα,ο Ραμπαστέν παρατηρούσε τον πατέρα του καθώς έτρεχε γυμνός και ανήσυχος μέσα στο σπίτι,λίγες ώρες πριν ξημερώσει.

Η αλήθεια ήταν ότι,αν κοιμόταν βαθιά,οι φωνές της μητέρας του δεν θα είχαν καταφέρει να τον ξυπνήσουν.Όμως στο πρωτόγνωρο για κρεβάτι στρώμα του σαλονιού,ο ύπνος είχε έρθει πολύ πιο ελαφρύς απ'ότι συνήθως.Ο Ραμπαστέν είχε περάσει μερικές ώρες χουζουρεύοντας,ενώ σαν εικόνες μερδεμένες ανάμεσα στο

όνειρο κι αυτό που είχε πραγματικά συμβεί,έρχονταν σκηνές από την ασυνήθιστη βραδιά που είχε ζήσει,με ανθρώπους που δεν είχε ξαναδεί,που φωνάζαν και γελούσαν και του έφερναν παιχνίδια και δώρα.Έτσι,η πονεμένη κραυγή της Βιβιέν είχε διακόψει τον ύπνο του αυτό απότομα σαν κάποιος να του είχε δώσει μια δυνατή σπρωξιά.Είχε προσπαθήσει να σηκωθεί κρατώντας το πάνινο παιχνίδι του,όμως το δεύτερο ουρλιαχτό τον έκανε να τρομάξει και να πέσει.Κι αν όμως δεν είχε καταφέρει να σηκωθεί,ανήσυχος για τις φωνές της μητέρας του,το κλάμμα της Βιβιέν που ακουγόταν για αρκετή ώρα σ'ολόκληρο το σπίτι θα τον είχε εμποδίσει να αποκοιμηθεί και πάλι.Αν τα πράγματα δεν είχαν πάρει την απρόσμενη αποψινή τους τροπή και τώρα βρισκόταν-όπως συνήθως-στο κρεβάτι του,δίπλα στο δωμάτιο των γονιών του,ίσως να πήγαινε μέχρι την κρεβατοκάμαρα για να μάθει το λόγο που είχε κάνει τη μητέρα του να φωνάζει μ'αυτόν τον τρόπο που τον φόβιζε.Αλλά η ίδια η μητέρα του τον είχε αφήσει να κοιμηθεί στο σαλόνι,και στο μυαλό του Ραμπαστέν αυτό έμοιαζε,αν όχι σαν κάποια τιμωρία,σίγουρα με περιορισμό,που δεν του επέτρεπε να βγει από κεί,ακόμα κι αν ανησυχούσε.Ενώ λοιπόν οι λυγμοί της Βιβιέν εξακολουθούσαν να σπάζουν τη νυχτερινή σιωπή,περπάτησε μέχρι τον καναπέ,κι ύστερα από λίγο σκαρφάλωσε πάνω του.Φορώντας ακόμα τη σαλιάρα του και καθισμένος στο σημείο όπου το ίδιο βράδυ η μητέρα του τον είχε πάρει στην αγκαλιά της για να τον ταΐσει,ένοιωθε κάπως πιο ήσυχος.Τράβηξε κοντά του την καμηλοπάρδαλη,που του είχε κρατήσει συντροφιά όλες αυτές τις ώρες,και περίμενε να σταματήσουν οι θόρυβοι από το υπνοδωμάτιο.Στο μεταξύ έβγαλε τη σαλιάρα του,κι όταν βεβαιώθηκε ότι το σπίτι ήταν ξανά ήρεμο,κατέβηκε από τον καναπέ κι έτρεξε με μικρά,προσεκτικά βήματα μέχρι τη φυσούνα,όπου κοντοστάθηκε για λίγο.Όταν άκουσε τα βήματα του Ερίκ στο διάδρομο,κρύφτηκε πίσω από το κόκκινο πλαστικό,αφήνοντας μόνο το κεφάλι του.Είδε τον πατέρα του να μπαίνει βιαστικός στην κουζίνα,κι έπειτα να βγαίνει κρατώντας ένα γεμάτο ποτήρι νερό.Τότε,καθώς χανόταν πίσω από τη γωνία του διαδρόμου,πρόσεξε ότι ο πατέρας του ήταν γυμνός,οπότε και κοίταξε το ρούχο που φορούσε ο ίδιος,θαυμάζοντας για μια ακόμα φορά το χρώμα του.Την ίδια στιγμή άκουσε τη φωνή της μητέρας του.Έτρεξε αμέσως και ξανασκαρφάλωσε στον καναπέ,όπου κι έμεινε μέχρι τις πέντε,προσπαθώντας πού και πού ν'αφουγκραστεί κάποιο θόρυβο,την περισσότερη όμως ώρα το κεφάλι του έγερνε μπροστά και,χωρίς να το καταλάβει,τον έπαιρνε ο ύπνος.Θα είχε κοιμηθεί έτσι ως το πρωί,όμως κάποια στιγμή,μέσα απ'όλα τα φευγαλέα όνειρα που προλάβαινε να δει μόλις έκλεινε τα μάτια του,πέρασε η εικόνα του ποτηριού που κουβαλούσε ο πατέρας του.Ήταν ένα ποτήρι γεμάτο με νερό,που ο ίδιος θα δυσκολευόταν να κρατήσει,κι η σκέψη του τον έκανε να σύρει τη γλώσσα του στο στεγνό του στόμα,όπου μπορούσε να αισθανθεί τη γεύση του μήλου και του πορτοκαλιού,αλλά ούτε σταγόνα νερού.Με το φόβο ότι δεν έπρεπε ακόμα να φύγει από το σαλόνι,περίμενε μερικά λεπτά,ελπίζοντας να δει τη μητέρα του να έρχεται κουβαλώντας του ένα κύπελλο με νερό.Σύντομα όμως διαπίστωσε ότι η δίψα του είχε γίνει βασανιστική,κι ότι μιας και κανείς δεν ερχόταν για να του φέρει νερό,θα αναγκαζόταν να το ζητήσει ο ίδιος.Βαδίζοντας με το συγκρατημένο ενθουσιασμό και την αστάθεια του παιδιού που δεν έχει παρά μόνο λίγους μήνες από τη μέρα που έκανε το πρώτο του βήμα,ο Ραμπαστέν πέρασε τρέχοντας το διάδρομο,όπου το σκοτάδι τον τρομάζε,και στάθηκε διστακτικός έξω από το μισοφωτισμένο δωμάτιο των γονιών του.Εκτός από το ροχαλητό του πατέρα του,τίποτε άλλο δεν ακουγόταν,και για μια στιγμή αναρωτήθηκε μήπως θα ήταν καλύτερα να επέστρεφε στο σαλόνι,μια ματιά όμως στη γωνία του σκοτεινού διαδρόμου τον έπεισε ότι κάτι

τέτοιο ήταν αδύνατο.Καθώς έμπαινε δειλά στο υπνοδωμάτιο,ευχήθηκε να είχε μαζί του την καμηλοπάρδαλη,όμως τώρα ήταν πού αργά για να γυρίσει πίσω.

*

Λίγο μετά τις πέντε το ίδιο βράδυ,η Βιβιέν ξύπνησε από ένα βαθύ και δυσάρεστο ύπνο.Ανοιγόκλεισε τα μάτια της μέχρι που η όρασή της προσαρμόστηκε στο σκοτεινό γαλάζιο φώς που έμπαινε από το παράθυρο.Ένοιωθε το αίμα να στροβιλίζεται ορμητικά στους κροτάφους της,όπως μετά από ένα πολύ άσχημο εφιάλτη,ήξερε όμως ότι πέρα από μια διάχυτη εντύπωση δυσφορίας και ανησυχίας,οι ώρες που κοιμόταν είχαν κυλήσει χωρίς όνειρα-όλα όσα την έκαναν να αισθάνεται ναυτία βρίσκονταν ακόμα μέσα στο δωμάτιο,πραμονεύοντας το ξύπνημά της σαν θηρία που παρακολουθούν τη λεία που έχουν βασανίσει.Πρώτη και πίο αφόρητη απ'όλες τις αισθήσεις ήρθε η βαριά μυρωδιά του γιασεμιού,που καθώς είχε ποτίσει στα σεντόνια και το στρώμα έμοιαζε να βγαίνει από κάθε γωνιά της κρεβαττοκάμαρας,ένα άρωμα πυκνό και πνιγηρό που γινόταν μέσα στο στόμα της μια γεύση πικρή κι αηδιαστική.Έγειρε στο κομοδίνο και πήρε το ποτήρι με το νερό.Δίπλα του υπήρχαν ακόμα τα δύο άσπρα χάπια,αυτά που λίγη ώρα πρίν είχε αρνηθεί να πάρει,με τον Ερίκ να σκύβει από πάνω της και να την παρακαλά,κλαίγοντας κι αυτός μαζί της.Θυμήθηκε το ανήμπορο και βουβό κλάμα της,που την είχε αφήσει σχεδόν αναίσθητη,ένοιωσε την υγρασία που περνούσε από το νυχτικό της κι έκανε το δέρμα των μηρών της να κρυνώνει,και τότε,χίλιες φορές πίο δυνατός απ'όλους τους άλλους εφιάλτες εμφανίστηκε ο πόνος,ένα επίμονο κάψιμο στο βάθος των γλουτών της σαν μια φωτιά που δεν μπορούσε να σβήσει,που το αίμα της και το άρωμα του γιασεμιού την βοηθούσαν να δυναμώνει και να απλώνεται σ'ολόκληρο το σώμα της.Έκλεισε τα μάτια της,από φόβο μήπως το βλέμμα της αναζητήσει τους μαύρους λεκέδες πάνω στο σεντόνι,με το ανεξήγητο πείσμα του τραυματία που δεν χορταίνει να κοιτάζει το ακρωτηριασμένο μέλος του,προτού το μυαλό του προλάβει να φέρει αντίρρηση.Το αίμα θα στέγνωσε και θα έφευγε,το στρώμα θα άλλαζε και το δωμάτιο θα αεριζόταν μέχρι να φύγει το αποτρόπαιο αυτό άρωμα,όμως το κορμί της θα κουβαλούσε για πάντα την οδυνηρή ανάμνηση αυτού του κρεβαττιού,όπου ο άνθρωπος που λάτρευε όσο τίποτε,την είχε βιάσει με την πίο μεγάλη αγριότητα,έστω και χωρίς να το θέλει.Ο Ερίκ ευτυχώς κοιμόταν με το κεφάλι του γυρισμένο στο άλλο πλευρό,όμως δεν άντεχε να βλέπει ούτε τα μαύρα σγουρά μαλλιά του.Σφίγγοντας το μαξιλάρι κάτω απ'τη μασχάλη της,γύρισε από την άλλη,κι άρχισε να κλαίει,ελέγχοντας την αναπνοή της για να μην τον ξυπνήσει.Εκείνος είχε κάνει το λάθος-και το είχε επανορθώσει,κλαίγοντας απ'την ανησυχία σαν μικρό παιδί,όμως η ντροπή ήταν δική της,κι έπρεπε να την ξεπεράσει χωρίς καμία βοήθεια,κι όσο γινόταν πιο γρήγορα,αλλιώς φοβόταν πως θα σταματούσε να τον αγαπά.Πρίν το καταλάβει,η σκέψη της,πληγωμένη κι αυτή,άρχισε να ψάχνει για το πρόσωπο που τουλάχιστον γι'απόψε θα έπαιρνε στην καρδιά της την θέση που από χρόνια ανήκε στον Ερίκ,όπως συμβαίνει σ'όλους τους ανθρώπους που δεν αγαπούν με ιδιαίτερο πάθος τον εαυτό τους.Τα δάκρυα είχαν σταματήσει,η Βιβιέν όμως αισθανόταν ότι ήθελε να κλάψει κι άλλο,όταν μπροστά απ'τα κλεισμένα βλέφαρά της πέρασε η εικόνα του Ραμπαστέν,κι αρπάχτηκε απεγνωσμένη απ'το μικρό αγόρι με τα κόκκινα μαλλιά και την πράσινη φόρμα,από το αγόρι που έλουζε μέσα σε μια μικρή λαστιχένια μπιανιέρα,που χαιρόταν όταν άκουγε μουσική κι αγαπούσε τα μήλα και τα πορτοκάλια-ο Ραμπαστέν δεν είχε ποτέ την πρόθεση να την πληγώσει,κι ούτε θα το έκανε ποτέ,γιατί την αγαπούσε με τον ίδιο απλό τρόπο όπως άπλωνε τα χέρι του για να τον βγάλει από το κρεβάτι του και να τον αγκαλιάσει.Η Βιβιέν άνοιξε τα μάτια της.Απέναντί της,ένα στρόγγυλο γαλάζιο πρόσωπο την κοίταζε με τα χείλη του σφιγμένα σε μια σοβαρή έκφραση,και

την παρατηρούσε με δυό μάτια διαφανή στο τελευταίο νυχτερινό φώς. Το βλέμμα της θόλωσε, και καθώς η κούκλα με τα γυάλινα μάτια άπλωσε τα χέρια της προς το κρεβάτι, η Βιβιέν φώναξε τρομαγμένη με όλη της τη δύναμη, κι η κραυγή της είχε δραματικά αποτελέσματα. Ο Ερίκ πετάχτηκε αλαφιασμένος από το κρεβάτι, και προσπαθώντας να βρεί με κλειστά μάτια το καλώδιο του προτατίφ, έπεσε με ένα μεγάλο γδούπο στο πάτωμα, παρασέρνοντας το πορτατίφ μαζί του. Κι ο Ραμπαστέν, παίρνοντας απόφαση ότι η κατάσταση είχε πια ξεφύγει από τα χέρια του με όλες αυτές τις φωνές της μητέρας του, έβαλε τα κλάμματα. Η Βιβιέν σηκώθηκε αναστατωμένη και τον πήρε στην αγκαλιά της, χαϊδεύοντας απαλά την πλάτη του. Κρατώντας τον ακόμα πάνω στο στήθος της, έτρεξε στην κουζίνα και γέμισε το μικρό κόκκινο κύπελλο με νερό. Ο Ραμπαστέν το ήπια με ηχηρές, άπληστες γουλιές, κι έπειτα ησύχασε. Μέχρι να φτάσει στο δωμάτιό του, είχε αποκοιμηθεί στα χέρια της. Τον έβαλε απαλά στο κρεβάτι του και τον σκέπασε με το πάπλωμα, ύστερα έσκυψε και τον φίλησε στο μέτωπο. Δεν ήθελε να φύγει ακόμα από κοντά του, έτσι πήρε μια από τις χαμηλές ξύλινες καρέκλες που ήταν οι μόνες που υπήρχαν, και κάθισε δίπλα του. Ο πόνος ήταν δυνατός, όμως σύντομα κατάφερε να τον συνηθίσει και να τον αγνοήσει, και με το πρώτο φώς της μέρας ανήκε ήδη στο παρελθόν, μια στιγμή φρίκης καταδικασμένη να ξεχαστεί μαζί με τα τελευταία ίχνη της.

Κεφάλαιο τέταρτο: Η λίμνη των κύκλων

Αν κι ήταν κάτι που πάντα αρνούσαν μ'ένα χαμόγελο, όταν της προτείναν μια εκδρομή, το μπάνιο στη λίμνη έκανε τη Βιβιέν να τρομάζει. Πρώτη κι αρκετά δυσάρεστη ανάμεσα στις αισθήσεις που της προκαλούσε η επαφή με το γλυκό νερό, ήταν η βαρύτητα-αυτή που στη θάλασσα τόσο ξεγνοιαστα κι ευχάριστα χάνεται-την οποία ένοιωθε να την τραβά ευγενικά αλλά σταθερά προς τον πυθμένα, σαν ένα σκοτεινό χέρι. Έπειτα ήταν το χώμα. Και το πιάτο απαλό χτύπημα των ποδιών της, όσο βρισκόταν μέσα στη λίμνη, μπορούσε να σηκώσει ένα ολόκληρο σύννεφο από λάσπη, που αντί να κατακαθίσει γρήγορα, ιριδίζοντας στο φώς όπως θα έκανε η άμμος, απλωνόταν γύρω της και την ακολουθούσε για μερικές στιγμές, βυθίζοντας ό,τι βρισκόταν κοντά της σε μια καφετιά ομίχλη αβεβαιότητας, που μεταμόρφωνε ακόμη και τα ίδια της τα πόδια σε απειλητικά λευκά πλοκάμια. Μα πιάτο πολύ απ'όλα, την ενοχλούσε η ακινησία της λίμνης. Στη θάλασσα δεν την ενοχλούσε να βρίσκεται μόνη της, το απαλό της λίκνισμα, αντιληπτό ακόμα και σε πλήρη νηνεμία, της κρατούσε συντροφιά σαν ψύθιρος ανθρώπινης φωνής, και δεν άφηνε τους μικρούς φόβους που ο καθένας νοιώθει όταν βρίσκεται στο νερό να πάρουν διαστάσεις εμμονής στο μυαλό της, με τον ίδιο τρόπο που το μικρό πράσινο φώς απέναντι στο κρεβάτι διαλύει τους τερατογενείς καρπούς της παιδικής φαντασίας. Όπως όμως το παιδί που ξαφνικά αντιμετωπίζει το απόλυτο σκοτάδι, το νερό της λίμνης προκαλούσε στην κατά τα άλλα ήρεμη φαντασία της μια δαιμονική κι ανήσυχη υπερτροφία. Τα ακίνητα νερά που έμοιαζαν να απορροφούν κάθε κίνησή της κι αμέσως να επανέρχονται στην αρχική τους γαλήνη, τα ένοιωθε να στραγγίζουν τη δύναμή της, χωρίς να της ανταποδίδουν με ένα κύμα ή με έναν παφλασμό έστω και λίγο από τον ενθουσιασμό της. Εκεί απ'όπου ένα λεπτό πρίν είχε ανδυθεί ολόκληρο το κορμί της, σχηματίζονταν μονάχα μερικοί νωθροί κύκλοι, που σύντομα άνοιγαν προς όλες τις κατευθύνσεις κι εξαφανίζονταν. Αισθανόταν ότι ήθελε να κινεί ασταμάτητα τα πόδια της, προσπαθώντας να σπάσει μια για πάντα τη σιωπή του νερού, όμως στις βίαιες κινήσεις της η λίμνη την εκδικούνταν, περικυκλώνοντάς την με το υγρό της χώμα που

την φόβιζε, όπως ένας τάφος που έχει συλληθεί στέλνει για τιμωρία στον τυμβωρύχο το στοιχείο που κατοικεί μέσα του. Έτσι όταν ο Ερίκ της είχε προτείνει, πέντε χρόνια ύστερα από την φριχτή εκείνη νύχτα των γενεθλίων, να πάνε για μπάνιο σε μια λίμνη που γνώριζε από τα φοιτητικά του χρόνια, η Βιβιέν ένοιωσε το δέρμα της να ανασηκώνεται, σε μια βουβή αντίδραση αποστροφής. Πριν όμως προλάβει να επινοήσει κάποια δικαιολογία, ο Ερίκ είχε φροντίσει να εξασφαλίσει την εύνοια του Ραμπαστέν, που είχε δεχτεί πανευτυχής την πρότασή του. Όση ώρα έβλεπε το μικρό της γιό να ετοιμάζει αναστατωμένος τα πράγματά του, και σ' όλη τη διαδρομή, ο ήχος του γέλιου του και η ανυπομονησία με την οποία χτυπούσε το μικρό του φτυάρι στον πλαστικό κουβά, την έκαναν να σκέφτεται πως ίσως ο φόβος αυτός που καλλιεργούσε από χρόνια να ήταν εντελώς παράλογος κι αστήριχτος, έτσι αποφάσισε να μοιραστεί λίγη από την έξαψη που επικρατούσε στο αυτοκίνητο, κι ώσπου να φτάσουν στον προορισμό τους, είχε καταλήξει να περιμένει κι αυτή χαρούμενη τη στιγμή που το δροσερό νερό θα αγκάλιαζε το σώμα της. Μόλις όμως το αυτοκίνητο σταμάτησε μπροστά στο στενό μονοπάτι, απ' όπου φαινόταν κιόλας οι πρώτες οικογένειες παραθεριστών, η Βιβιέν αισθάνθηκε το χαμόγελό της να σπάει πάνω στα χείλη της σαν μια λεπτή στρώση από κερί που το κατάβρεξε απότομα με παγωμένο νερό. Η λίμνη αυτή ήταν μια ολοστρόγγυλη λεκάνη από σκούρο καφέ χρώμα με μια πράσινη μπορντούρα από χορτάρι, ενώ στο βάθος της, λίγο πιο πριν από το τέρμα του ορίζοντα, διαγράφονταν η φιγούρα ενός ψηλού βουνού. Βγήκε από το αυτοκίνητο κι απόμεινε να κοιτάζει κοκκαλωμένη τους πρόποδες του μωβ γίγαντα που βυθίζονταν στη λίμνη, κι όταν το χέρι του Ραμπαστέν έσφιξε το δικό της, δεν μπόρεσε να κρύψει το τρομαγμένο βλέμμα της τόσο ικανοποιητικά όσο θα ήθελε. Βλέποντας όμως πως το πρόσωπο του Ραμπαστέν σκοτεινίαζε κι αυτό μαζί με το δικό της, προσπάθησε να φέρει σε πέρας το δύσκολο έργο της, και με μια τελευταία σκληρή πινελιά υποκριτικής τον τράβηξε τρέχοντας μαζί της προς τη λίμνη, γελώντας και φωνάζοντάς του να κάνει γρήγορα.

Λίγα λεπτά αργότερα, ο Ερίκ είχε απλώσει την κόκκινη κουβέρτα τους σε μια μικρή περιοχή όπου το χορτάρι ήταν κάπως πιο παχύ και δεν υπήρχαν πολλές πέτρες, κι αμέσως, σαν να ήταν κι αυτό μέρος ενός καλά καταστρωμένου σχεδίου, έβγαλε τα ρούχα του και στάθηκε απέναντί τους, φορώντας μόνο το μαγιώ του. Η Βιβιέν έκανε το ίδιο, ενώ ο Ραμπαστέν, που δεν φορούσε ήδη τίποτε άλλο εκτός από το μικροσκοπικό του μαγιώ, τους κοιτούσε ενθουσιασμένος. Όταν η μητέρα του φόρεσε το σκουφάκι της, τον έπιασε και πάλι απ' το χέρι, κι άρχισαν να προχωρούν αποφασιστικά προς το νερό. Το μουσκεμένο χρώμα κάτω από τα πόδια της Βιβιέν την έκανε να αντριχιάζει, όμως έχοντας πάρει τα μέτρα της, κρατούσε τον Ερίκ σφιχτά από το αγκώνα. Αλλά τη στιγμή που τα πόδια της άγγιξαν το νερό, βρίσκοντάς το αρκετά πιο κρύο απ' όσο περίμεναν, διαπίστωσε πως θα χρειαζόταν πολύ περισσότερο θάρρος απ' αυτό που της προσέφερε ο Ερίκ για να μπει στην παγωμένη λίμνη. Σαν να είχε κάνει την ίδια σκέψη, ο Ραμπαστέν φώναξε πως το νερό ήταν τρομερά κρύο, κι ύστερα έτρεξε γρήγορα έξω, αφήνοντας ένα σωρό "ωχ, ωχ" και τρίβοντας τα πόδια του μεταξύ τους. Η Βιβιέν γύρισε προς το μέρος του, και του είπε να έρθει μαζί της, διαβεβαιώνοντας τον-αισχρά ψευδόμενη- πως το νερό δεν ήταν πολύ κρύο, και πως γρήγορα θα το συνήθιζε. Ο Ραμπαστέν όμως, όπως πάντα τρομακτικά ετοιμόλογος, της αποκρίθηκε πως μόνο αν ζέσταιναν τη λίμνη στην τσαγιέρα θα έμπαινε. Αντί γ' αυτό, της είπε πως θα έπαιζε με τις πέτρες που βρίσκονταν γύρω απ' τη λίμνη, μάλιστα πήρε μία από το χρώμα κι άρχισε να την κοιτάζει με θαυμασμό. Η Βιβιέν χαμογέλασε κι αναρωτήθηκε αν αυτό δεν ήταν παρά μια έξυπνη δικαιολογία από μέρους του, πριν όμως προλάβει να χαθεί στις σκέψεις του θαυμασμού που της

προκαλούσε διαρκώς η εξαιρετική ευστροφία του γιού της, ένοιωσε τα χέρια του Ερίκ να την αρπάζουν από τους μηρούς, στέλνοντας σ' όλο το κορμί της ένα ξαφνικό ρίγος. Επαληθεύοντας με ακρίβεια και τους πιά αλλόκοτους φόβους της για τη λίμνη, μιας και δεν είχε καλά-καλά αναγνωρίσει την ταυτότητα των χεριών που την τραβούσαν μέσα, την αγκάλιασε και την έσπρωξε απότομα στο νερό, έτσι που μόλις και πρόφτασε να κλείσει τα μάτια της. Καθώς έβγαινε λαχανιασμένη απ' το νερό, με το δέρμα στην κοιλιά και το στήθος της να επαναστατεί στο ξαφνικό κρύο, άκουσε τα γέλια των δύο αρσενικών συνομηωτών και κατάλαβε ότι ο Ερίκ την κρατούσε ακόμη σφιχτά πάνω στο στήθος του. Ο Ραμπαστέν τους κοιτούσε και γελούσε με το ξαφνιασμένο βλέμμα της, δεν ήταν όμως θυμωμένη μαζί του, αφού δεν θα μπορούσε να είχε αντιληφθεί τις ύπουλες προθέσεις του πατέρα του και να την προειδοποιήσει - όμως δεν θα έλεγε το ίδιο και για τον Ερίκ. Ήθελε να του πεί πως είχε μια μάλλον διεστραμμένη αίσθηση του χιούμορ, έπειτα όμως αναλογίστηκε κατά πόσο η κατηγορία αυτή θα ήταν άδικη, μιας και δεν θυμόταν αν ποτέ του είχε εκμυστηρευτεί τον τρόπο που της προξενούσε το μπάνιο στη λίμνη. Η αίσθηση των υγρών χειλιών του, που την φιλούσαν στο λαιμό, έδωξαν και τις τελευταίους δισταγμούς, κι η Βιβιέν γύρισε προς το μέρος του, αγκαλιάζοντάς τον κι αυτή. Αφού μάλιστα της υποσχέθηκε ότι δεν θα την ξανατρόμαζε, δέχτηκε - με μεγάλη προθυμία - να τον φιλήσει. Ύστερα άρχισαν να κολυμπούν μαζί, σκαρφαλώνοντας πότε-πότε ο ένας στην πλάτη του άλλου, και μετά από λίγο, οι ματιές της προς την κόκκινη κουβέρτα, όπου ο Ραμπαστέν έπαιζε καθισμένος ήσυχα, άρχισαν να γίνονται όλο και πιο σπάνιες, και σκέφτηκε πως ήξερε το λόγο γι' αυτό. Όση ώρα κολυμπούσε, είχε διαπιστώσει ότι το νερό της λίμνης ήταν τόσο κρύο, που κι η πιά σκληρή κολύμβηση δεν θα την βοηθούσε να ζεσταθεί. Άρχισε λοιπόν να σπρώχνει το σώμα της όλο και πιο κοντά στο Ερίκ, προσπαθώντας να κλέψει λίγη από τη ζέση του κορμιού του, και σύντομα κατάλαβε ότι κι εκείνος έκανε το ίδιο. Έτσι, το αναγκαστικό πλησίασμα των σωμάτων τους μέσα στο κρύο νερό, γρήγορα μετατράπηκε σε συνειδητή τριβή του ενός πάνω στον άλλον, και πριν περάσει πολλή ώρα η Βιβιέν ένοιωσε μια γαργαλιστική ερωτική επιθυμία να γεννιέται και να δυναμώνει στο βάθος των μηρών της. Αγγίζοντας απαλά το μαγιά του Ερίκ, αισθάνθηκε τη στύση του να πάλλεται στο πέρασμα των δαχτύλων της. Οι δύο τους αντάλλαξαν ένα βλέμμα που φανέρωνε την ίδια ακριβώς σκέψη, κι αφού απομακρύνθηκαν λίγο από την ακτή ώστε να μείνουν μόνοι τους, άρχισαν να φιλιούνται και να χαϊδεύονται με μανία.

*

Ο Ραμπαστέν από τη φύση του, ήταν ένα παιδί με χαρακτήρα σπάνια διακριτικό και ήσυχο, που όταν καταλάβαινε πως η παρουσία του γινόταν περιττή ή κουραστική, μπορούσε να αποτραβηχτεί και να απασχολήσει μόνος του τον εαυτό του, για όσο χρόνο έκρινε απαραίτητο. Έτσι και τώρα, μόλις είδε τους γονείς του να απομακρύνονται κολυμπώντας προς τα βαθιά, στάθηκε για λίγο στην άκρη της λίμνης, ανταπέδωσε στη μητέρα του τους χαιρετισμούς της, κι όταν αυτοί άρχισαν να γίνονται πιά αραιοί, απομακρύνθηκε κι αυτός απ' την ακτή, σαν να είχε αντιληφθεί την ανάγκη που ταυτόχρονα ένοιωθε η Βιβιέν να μείνει μόνη της με τον πατέρα του. Στο χέρι του κρατούσε ακόμα την πέτρα, κι αφού την σκούπισε από τα χώματα, την παρατήρησε πιο προσεκτικά. Είχε άσπρο χρώμα κι ήταν τελείως απαλή, κι όπως βρισκόταν ακίνητη μέσα στην παλάμη του, συμμετρική και στρογγυλή, του θύμιζε τη λίμνη, στο σχήμα και την ηρεμία της. Κοίταξε το χόμα τριγύρω του, κι είδε πολλές ακόμα πέτρες όμοιες μ' αυτήν που κρατούσε, που κάποια ιδιομορφία του εδάφους, ή και η υγρή συντροφιά της λίμνης τις είχε κάνει στρογγυλές και λείες, σαν μεγάλα κουφέτα. Αφού λοιπόν αυτή που κρατούσε είχε χάσει τη μοναδικότητά της, αποφάσισε

να διασκεδάσει μαζί της.Μαζεύοντας απότομα το χέρι του προς τα πίσω για να πάρει φόρα,πέταξε με όλη του τη δύναμη την πέτρα στο νερό.Μόλις αυτή βυθίστηκε στα ρηγά,το σημάδι της εισβολής της στα ήσυχα νερά εμφανίστηκε σαν ένας μικρός ομφαλός,και γύρω του αμέσως ξετυλίχτηκαν μεγαλύτεροι κύκλοι,που κι αυτοί με τη σειρά τους απλώθηκαν κι εξαφανίστηκαν.Ο Ραμπαστέν στεκόταν κοιτάζοντας τα παιχνίδια του νερού σαν μαγεμένος.Ο συμμετρικός κυματισμός της λίμνης τον είχε εντυπωσιάσει,αφού στο μυαλό του φαινόταν σαν μια ανταπόκρισή της στην πέτρα που της έμοιαζε,που συμφωνούσε με το σχήμα της,κι έτσι το επαναλάμβανε.Τότε,σε αντίθεση μ'αυτό που ένα παιδί-ή κι ένας ενήλικος-θα έκανε,δεν άρχισε να εκσφενδονίζει πέτρες στο νερό,αλλά να τις μαζεύει με προσοχή στην αγκαλιά του.Είχε χορτάσει από το πρωτόγνωρο θέαμα που του είχαν προσφέρει,και τώρα σκοπός του ήταν να επαναλάβει την ίδια μαγική κίνηση όσο καλύτερα μπορούσε,όπως ακριβώς ένας ταλαντούχος ζωγράφος αρκείται σ'ένα λουλούδι που έκοψε,και δεν χρειάζεται να μαθήσει ένα ολόκληρο χωράφι προτού το απεικονίσει στον καμβά.Αφού μάζεψε όσες πέτρες άντεχε να κουβαλήσει,τις απόθεσε πάνω στην κόκκινη κουβέρτα,κι άρχισε να τις καθαρίζει από το χώμα και το χορτάρι που είχαν κολλήσει επάνω τους.Έπειτα τις τοποθετούσε τη μια πάνω στην άλλη,κι ώσπου να καθαρίσει και την τελευταία,ένας μικρός σωρός είχε σχηματιστεί δίπλα του.Στη συνέχεια ο Ραμπαστέν ίσιωσε τις άκρες της κουβέρτας,και τοποθέτησε από μια πέτρα σε κάθε γωνία.Γυρνώντας τότε από 'δώ και τότε από 'κεί,περικύκλωσε την κάθε μία με τέσσερις καινούριες,φροντίζοντας τα κενά διαστήματα ανάμεσά τους να είναι συμμετρικά και ίδια και στις τέσσερις γωνίες της κουβέρτας.Με τον ίδιο τρόπο συνέχισε φτιάχνοντας μικρά πέτρινα στεφάνια που γίνονταν όλο και πιο φαρδιά,κι όταν εξαντλήθηκαν τα υλικά για το έργο που τον είχε απορροφήσει εντελώς,σηκώθηκε με προσοχή,κι αφού πέρασε στις μύτες των δακτύλων πάνω από τα σχέδιά του,άρχισε να ψάχνει για άλλα στρογγυλά βότσαλα,μερικά από τα οποία βρήκε να ξαπλώνουν τεμπέλικα στο χείλος της λίμνης.Αυτά τα τελευταία,προτού τα βάλει μαζί με τα υπόλοιπα,τα στέγνωσε σχολαστικά,σκουπίζοντάς τα πάνω στην κουβέρτα.Έπειτα κάθισε και πάλι,ανατριχιάζοντας λίγο καθώς το δέρμα του ήρθε σε επαφή,μέσα από το ύφασμα του μαγιώ με το υγρό σημείο στο κέντρο του υποθετικού πίνακα,και συνέχισε να φτιάχνει τους κύκλους του με την πιο μεγάλη προσήλωση.

*

Την τελευταία φορά που η Βιβιέν έριξε μια κλεφτή ματιά προς την ακτή,είδε τον Ραμπαστέν σκυμμένο να παίζει με το χώμα.Μάλιστα φαινόταν τόσο απορροφημένος,που σκέφτηκε πως δεν χρειαζόταν να ανησυχεί μήπως έμπαινε ξαφνικά στη λίμνη χωρίς να τον προσέξει-άλλωστε ήξερε ότι ο μικρός ήταν ικανός να περάσει και μια μέρα ολόκληρη καθισμένος στην όχθη της λίμνης,αν έβρισκε κάτι που να τον απασχολεί.Εκείνη τη στιγμή ένοιωσε το χέρι του Ερίκ να γλιστρά κάτω από το ύφασμα του μαγιώ της και να πιέζει την αριστερή της θηλή,η οποία ήταν ήδη σκληρή από το κρύο και τον ερεθισμό.Γυρνώντας προς το μέρος του,έσπρωξε κι αυτή το χέρι της μέσα στο στενό του μαγιώ,κι ελευθέρωσε τη στύση του από το ύφασμα που την κρατούσε φυλακισμένη.Τον αγκάλιασε και τον φίλησε,ενώ αυτός προσπαθούσε να κατεβάσει το μαγιώ της.Παίρνοντας τα χείλη της από τα δικά του,τον βοήθησε να την γδύσει,κι αφού πέρασε το υγρό ύφασμα σαν βραχιόλι γύρω από το μπράτσο της,στάθηκε τελείως γυμνή απέναντί του,βλέποντας το λευκό της δέρμα να λάμπει μέσα στο νερό πιο άσπρο κι από προσελάνη.Οι τρίχες του αιδοίου της,όπως και οι σκεπασμένοι με τρίχες μηροί του Ερίκ,έμοιαζαν να ιριδίζουν παίρνοντας ένα ασυνήθιστο κοκκινωπό χρώμα.Κοιτάζοντας πιο προσεκτικά,διέκρινε στο βυθό το γαλάζιο μαγιώ του,και σκέφτηκε πως θα ήταν πράγματι πολύ

διακεδαστικό άν ο πυθμένας της λίμνης το εξαφάνιζε κι αναγκαζόταν να βγεί έξω γυμνός. Βέβαια, μια ματιά γύρω αρκούσε για να καταλάβει πως κι τα ελάχιστα ζευγάρια ή οι οικογένειες που είχαν την ίδια ιδέα με αυτούς, δεν ενδιαφερόντουσαν και πολύ για ό,τι συνέβαινε μέσα στο κρύο νερό, κι ύστερα από προσεκτική παρατήρηση διαπίστωσε ότι βρίσκονταν ολομόναχοι μέσα στη λίμνη. Αυτό την ανακούφιζε κάπως, γιατί-αν κι εξακολουθούσε να προτιμά τα ζεστά και ζωηρά νερά της θάλασσας-δεν θα ήθελε να την σημαδεύουν, εκτός απ' του Ερίκ, κι οι στύσεις όλων των παραθεριστών που την ίδια ώρα επιδίδονταν σε υποβρύχιο ψάρεμα. Ενώ τώρα, όπως φαινόταν, είχαν ολόκληρη τη λίμνη δική τους, σαν μια μεγάλη μπανιέρα, κι από τη διογκωμένη ροδογάλανη βάλανο του Ερίκ, όσο κι από τις ανορθωμένες καφετιές θηλές της και την κλειτορίδα της, την οποία αισθανόταν να την πιέζει ευχάριστα, καταλάβαινε ότι σύντομα θα κατέληγαν να κάνουν έρωτα, διώχνοντας και τους τελευταίους της φόβους για το μπάνιο στο γλυκό νερό. Άνοιξε τα πόδια της, έφερε το χέρι της ανάμεσά τους, και χάιδεψε τα χείλη του αιδοίου της, κοιτάζοντας τον Ερίκ προκλητικά. Εκείνος δεν έχασε χρόνο, και παίρνοντας μια βαθιά ανάσα βούτηξε στο νερό, και κρατώντας την σφιχτά από τους μηρούς, έχωσε την γλώσσα του στον κόλπο της, σαν ένα μικρό ζεστό πέος που σπαρταρούσε μέσα της, ανοίγοντας το δρόμο για το αληθινό, και στέλνοντας ρίγη απερίγραπτης ηδονής σ' ολόκληρο το σώμα της. Μόλις ο αέρας στα πνευμόνια του τελείωσε, βγήκε στην επιφάνεια, ανέπνευσε βίαια, και ξαναβυθίστηκε για να συνεχίσει το ηδονικό έργο των χειλιών και της γλώσσας του. Μην αντέχοντας άλλο την έξαψη, η Βιβιέν έγειρε το κορμί της προς τα πίσω, και ξαπλώνοντας ανάσκελα πάνω στο νερό, με τα πόδια της να σχηματίζουν ακόμα γωνία με την επιφάνεια της λίμνης, ανασήκωσε κι αυτόν κοντά στον αέρα, δίνοντάς του έτσι τη δυνατότητα να την ερεθίζει χωρίς να κάνει διάλειμμα για να αναπνεύσει. Ύστερα από λίγο τα κύματα της έξαψης άρχισαν να γίνονται πιο έντονα, βασανιστικά σχεδόν, και καθώς αισθανόταν το σώμα της να σκληραίνει από το λαιμό ως τις άκρες των ποδιών της, έφτασε σε ένα δυνατό οργασμό, πλημμυρίζοντας την άπληστη γλώσσα του με τα υγρά της έκστασης και της απόλαυσής της. Μόλις ο Ερίκ αισθάνθηκε το σπασμό του σώματός της, έκανε τις προσπάθειές του ακόμη πιο έντονες, και σφίγγοντας τα χείλη του γύρω απ' την κλειτορίδα της που τώρα ορθωνόταν αγανακτισμένη σαν ένα μικροσκοπικό πέος, την άφησε να παραλύσει μέσα στην αγκαλιά του, κρατώντας την από τους γοφούς και συνεχίζοντας να φιλά και να χαιδεύει το αιδοίο της με το στόμα του. Λίγα λεπτά αργότερα, η ευλυγισία των άκρων της επέστρεψε σαν ένα ευχάριστο μούδιασμα, και στάθηκε πάλι μέσα στο νερό, πατώντας πάνω στο μαλακό χώμα. Το πέος του είχε συρρικνωθεί, και κρεμόταν κάτω από το πυκνό ξανθό του τρίχωμα, ακίνητο και κρύο. Όταν όμως τον έσφιξε πάνω στο στήθος της, βρίσκοντας μέσα στο στόμα και πάνω στα χείλη του τα αλμυρά ίχνη του οργασμού της, το ένοιωσε και πάλι να σαλεύει, καθώς η τραχιά επιφάνεια της ήβης της το έφερνε και πάλι στην πρωτότερή του έξαψη.

Η βάλανός του γλίστρησε στο νερό και άνοιξε τα χείλη του αιδοίου της, όπως το έμπειρο χέρι του κηπουρού περνά θροίζοντας ανάμεσα από τα ώριμα φύλλα μιας τριναφυλλιάς. Ο Ερίκ την αγκάλιασε και καθώς έσπρωχνε, τρέμοντας ολόκληρος, το ερεθισμένο μέλος του μέσα της, φιλούσε και δάγκωνε απαλά τις θηλές της. Κάθε κίνησή του της προκαλούσε και μεγαλύτερη ηδονή, έτσι που αισθανόταν τα τοιχώματα του κόλπου της να συστέλλονται γύρω από το πρησμένο πέος του, σε μια απελπισμένη προσπάθεια να κρατήσουν τον τροφοδότη της ικανοποίησής τους εγκλωβισμένο σ' αυτό που ένοιωθε να γίνεται το κέντρο ολόκληρου του σώματός της. Οι ώμοι κι ο λαιμός της, που βρέχονταν στην αδιάκοπη παλινδρόμηση του κορμιού της, κρύνωναν ακόμα, όμως έμοιαζαν ν' ανήκουν στο το δέρμα μιας άλλης

γυναίκας, που δεν μπορούσε τη στιγμή αυτή ν' ανταποκριθεί στο παγωμένο νερό, που δεν έβλεπε και δεν άκουγε παρά μόνο τον ήχο της λίμνης, που έβγαине σαν αντίλαλος από το αιδού της, σαν ήχος κυμάτων από μεγάλο όστρακο. Τα χέρια της αρπάχτηκαν από την πλάτη του με απόγνωση, σαν να πνιγόταν, και με κλειστά μάτια άρχισε να φιλά το πρόσωπό του, αφήνοντας την γλώσσα της-το μόνο κομμάτι του κορμιού της που δεν έμενε μαγκωμένο από την παράλυση του ερωτικού οίστρου-να κυλήσει πάνω στα χείλη, τα μάγουλα και τα κλειστά του βλέφαρα. Καθώς οι δονήσεις της λεκάνης του γίνονταν όλο και πιο βάνουσες, ένοιωσε τους όρχεις του να πιέζουν τις άκρες των χειλιών της, όμοιοι στο σφρίγος και την σκληρότητα του δέρματος με τα στριφογυριστά κέρατα πολιορκητικού κριού, και σύντομα τα ρυθμικά χτυπήματά τους συντονίστηκαν με την ανάσα της, ώστε φοβόταν πως το σταμάτημα του παλμού τους θα την εμπόδιζε ν' αναπνεύσει. Τώρα τα χέρια του βρισκόντουσαν στην πλάτη της, ψηλαφίζοντας τη συνέχεια της λεπτής γραμμής των ώμων της, που έφτανε ως το χώρισμα των γλουτών της, αν κι ολόκληρη η περιφέρεια της λεκάνης της εξουσιαζόταν από άλλη κινητήρια δύναμη απ' ό,τι ο λαιμός κι η μέση της. Τα δάχτυλά του πίεσαν δυνατά τους γλουτούς της, και μόλις αυτοί ανταπέδωσαν το μικρό του παιχνίδισμα, άρχισε να τραβά γραμμές με τις άκρες των νυχιών του στην μικρή περιοχή που ένωνε το τέλος του αιδού της με τη σχισμή του πρωκτού της. Οι αόρατες αυτές χαρακιές, με την έντασή τους καμουφλαρισμένη από την αδράνεια του νερού, κατάφερναν ωστόσο να της προκαλούν έναν ελαφρό πόνο, όμως αυτός γεννιόταν τόσο κοντά στις ασταμάτητες επιθέσεις του πέους του, που η προηγούμενη αυτή έκσταση τον άρπαζε και τον μεταμόρφωνε σε καινούρια ευχαρίστηση. Η Βιβιέν προσπάθησε να καταπιεί, και βρήκε το λαιμό της στεγνό σαν να κολυμπούσε σε άμμο κι όχι σε νερό, όμως πριν προλάβει ν' αναζητήσει λίγες σταγόνες στο βρεγμένο πρόσωπο του Ερίκ, αισθάνθηκε τη γλώσσα του να στριμώχνεται απότομα μέσα στο στόμα της, ξαναζωντανεύοντας και τη δική της με το άγριο φιλί του. Τα στήθη τους, κρύα όσο ποτέ, είχαν κολλήσει το ένα πάνω στο άλλο, έτσι που δεν μπορούσε να ξεχωρίσει τον χτύπο της δικής της καρδιάς, κι οι τρίχες που είχε ο Ερίκ στο στήθος του ήταν σαν ν' ανήκαν και σ' αυτήν, με τον ίδιο τρόπο που τα χόρτα που μεγαλώνουν σε δυο ενωμένους τάφους είναι κοινά και για τους δυο. Δεν πέρασε πολλή ώρα από αυτή τη σκέψη, κι αισθάνθηκε το πέος του να τραβιέται από μέσα της, διατείνοντας ξαφνικά και οδυνηρά το αιδού της με το κενό που άφηνε πίσω του. Αντιδρώντας στην διακοπή της απόλαυσής της, γραπώθηκε με δύναμη από τους ώμους του, κατάφερε όμως μονάχα να πιέσει τη στύση του πάνω στην κοιλιά της. Όταν όμως το τράβηγμά του προς τα πίσω έγινε πιο επίμονο, η θολωμένη λογική της κατόρθωσε να καθαρίσει λίγο, και μπερδεμένη υπολόγισε ότι αυτή δεν ήταν μια απ' τις μέρες που το παιχνίδι τους μπορούσε να ολοκληρωθεί γυμνό μέσα της. Χωρίς λοιπόν να χάσει χρόνο, τύλιξε την παλάμη της γύρω από το πέος του κι άρχισε να δονεί το σφιχτό κλοιό του χεριού της σ' όλο του το μήκος. Οι ανάσες του Ερίκ έγιναν πιο κοφτές και σε μια στιγμή που ξεφύσηξε απότομα, ένα μικρό σύννεφο σπέρματος ξεπήδησε από την κόκκινή του βάλανο, μένοντας παγωμένο στο νερό της λίμνης σαν ένα λευκό κοράλλι που ξεκινούσε από την άκρη της στύσης του. Η Βιβιέν το κοίταξε χαμογελώντας, κι αφού χάιδεψε για λίγο τους όρχεις του, τον αγκάλιασε και τον φίλησε. Έχοντας κι οι δυο τους απολαύσει τον έρωτα, στάθηκαν για λίγο αγκαλιασμένοι, δίχως να κινούνται, κι άφησαν το κρύο νερό της λίμνης να τους επαναφέρει στην πραγματικότητα. Το ξύπνημά τους όμως δεν ήταν γραφτό να είναι γλυκό και σιωπηλό. Είχε μόλις ανοίξει τα μάτια της κι ετοιμαζόταν να περάσει το χέρι της πάνω από τα βρεγμένα του μαλλιά, όταν τ' αυτιά της διαπέρασε η φωνή του Ραμπαστέν, που ούρλιαζε απεγνωσμένα.

*

Την ώρα που οι γονείς του είχαν μείνει ολότελα γυμνοί, να ερωτοτρπούν μέσα στα νερά της λίμνης, ο Ραμπαστέν είχε σχεδόν τελειώσει το πολύπλοκο σχέδιό του. Στις γωνιές της κόκκινης κουβέρτας τώρα βρισκόντουσαν τέσσερις κύκλοι με αλλεπάλληλα στεφάνια από στρογγυλές πέτρες, που άφηναν μόνο ένα στενό ρόμβο στο κέντρο του υφάσματος, όπου ο ίδιος καθόταν ακίνητος, προσέχοντας μήπως το μαλακό χρώμα από κάτω του υποχωρήσει, παρασέρνοντάς κάποια από τα βότσαλα. Τους εντυπωσιακά συμμετρικούς και όμοιους πέτρινους κύκλους ένωναν τέσσερα τόξα που, όπως έφραζαν απ' όλες τις πλευρές την κουβέρτα, σχημάτιζαν ένα φρούριο γύρω από το Ραμπαστέν, όπου τα απόκρυφα σύμβολα της ομοιομορφίας έκλειναν το δρόμο για το θυσιαστήριο που είχε για την περίπτωση βαφτεί κόκκινο σαν το δάπεδο ενός αληθινού βωμού. Προσηλωμένος στον αέναο κυματισμό των σχεδίων του, που έμοιαζαν να ξετυλίγονται σε πλοκάμια που κατέληγαν και πάλι στην αρχή τους, άφηνε το βλέμμα του να πλανιέται νωθρά από την μια κεντρική πέτρα στην άλλη, ώσπου το έντονο φως του ήλιου που αντανακλώνταν στη λεία γκρίζα επιφάνεια άρχισε να τον τυφλώνει, αλλοιώνοντας τα χρώματα και κάνοντας το περίγραμμα όσων έβλεπε ασαφές, σαν να είχε μόλις ξυπνήσει. Στην κατάσταση αυτή της ύπωσης που βρισκόταν, με τα μάτια του να κοιτάζουν ακίνητα και χωρίς να εστιάζουν πουθενά, δεν ήταν δυνατό να αντιληφθεί το μικρό κορίτσι που τον πλησίαζε αργά, με το ερευνητικό του βλέμμα όλο και πιο περίεργο. Εκτός από τη δική τους κουβέρτα, στην όχθη της λίμνης υπήρχαν μερικές ακόμη οικογένειες, ξαπλωμένες κάτω από πελώριες άσπρες ομπρέλλες, ή καθισμένες σε μεγάλες πετσέτες. Μιας και το νερό ήταν κρύο, οι περισσότεροι είχαν προτιμήσει τη συντροφιά του ήλιου στο δέρμα τους, ή είχαν αρκεστεί στην ανάγνωση ενός βιβλίου ή τη διεξαγωγή ήρεμων απογευματινών συζητήσεων. Όλα αυτά φυσικά προκαλούσαν αφόρητη πλήξη στα λίγα παιδιά που βρισκόντουσαν εκεί μαζί τους. Εκείνα θα προτιμούσαν να παίξουν και να κολυμπήσουν, ακόμα κι αν το νερό ήταν παγωμένο, όμως κανείς δεν ήθελε να τα συνοδεύσει μέσα στη λίμνη, την οποία απαγορευόταν και να αγγίξουν-όπως οι δυνατές φωνές των γονιών τους τα διαβεβαίωναν-κι έτσι είχαν απομείνει να περιδιαβαίνουν άκεφα στην άκρη της λίμνης την οποία τόσο λαχταρούσαν, μάταια προσπαθώντας να υπερπηδήσουν το αβάσταχτο φράγμα των ωρών που για τους μεγάλους φαίνονταν να κυλούν ανώδυνα. Ένα από τα παιδιά αυτά, εκμεταλλευόμενο την παρατεταμένη υπνηλία της μητέρας του που ροχάλιζε στη σκιά, είχε απομακρυνθεί από την κίτρινη ομπρέλλα τους. Ήταν ένα κορίτσι γύρω στα πέντε, με σγουρά καστανά μαλλιά δεμένα με μια κορδέλλα σε σχήμα χαμηλού θάμνου πάνω από το κεφάλι της. Δεν ήταν πολύ μικρότερη από το Ραμπαστέν, όμως η διαφορά της ηλικίας που τους χώριζε ήταν εμφανής σε όλα τα σημάδια που κανείς θα διέκρινε στο μικρό κορίτσι. Οι παλάμες και τα γόνατά της ήταν μαυρισμένα από το χρώμα, ενώ στο δεξιό της μηρό, ένα πρόσφατο γδάρσιμο φανέρωναν τον ασυγκράτητο ενθουσιασμό με τον οποίο έτρεχε ακόμα στα παιχνίδια της. Στο πηγούνι της μιά λιμνούλα σάλιου στέγνωσε, ενώ από το μισάνοιχτο στόμα της ξεπρόβαλλαν τα πρώτα της δόντια, των οποίων η απρόσμενη εμφάνιση φαινόταν να τη διασκεδάζει, αφού τα έγλειψε-μαζί με τα ούλα απ' όπου ανέτειλλαν-με λύσσα. Τα μάτια του κοριτσιού ήταν μαύρα, μεγάλα και ορθάνοιχτα, και καθώς περιπλανιόταν στην απαγορευμένη περιοχή που ξεκινούσε μετά τη σκιά της ομπρέλλας τους, έμοιαζε πρόθυμη να αποτυπώσει και την πιο ασήμαντη λεπτομέρεια στο έκπληκτο μυαλό της. Όμως, πιο έντονη απ' όλα τα σημεία της νεαρής παιδικής ηλικίας, ήταν ο απλός και ανενδοίαστος τρόπος με τον οποίο ικανοποιούσε τις ακόμα ναρκωμένες ερωτικές επιθυμίες της. Το κορίτσι ήταν ολόγυμνο, με το μικρό και λείο αιδοίο του να ξεχωρίζει ανάμεσα στους μηρούς της

σαν ένα μαλακό κοχύλι,στα χείλη του οποίου έφερνε ασταμάτητα τα δάχτυλά της,χαϊδεύοντας και τρίβοντας τα γεννητικά της όργανα με τη μεγαλύτερη και πιο ειλικρινή ευχαρίστηση που η φύση επρόκειτο ποτέ να της προσφέρει.

Ο ήλιος,που βρισκόταν ακόμα ψηλά στον ουρανό,είχε αρχίσει να την ζαλίζει,έτσι όταν το βλέμμα της έπεσε πάνω στο Ραμπαστέν,η προσήλωσή της ήταν όμοια μ'αυτή του ανθρώπου που ύστερα από περιπλάνηση ημερών στην έρημο αντικρύζει ένα ζωηρόχρωμο παλάτι.Πρώτη την προσοχή της τράβηξε η κόκκινη κουβέρτα,της οποίας το χρώμα ήταν τόσο έντονο που φαινόταν να βγαίνει από το περίγραμμα της.Αφού παρατήρησε για μερικά δευτερόλεπτα την κουβέρτα,κατάλαβε ότι ένα παιδί βρισκόταν πάνω της,σκυμμένο με την πλάτη του προς το μέρος της.Τα μάτια της είχαν αργήσει να συλλάβουν την εικόνα του παιδιού,για ένα και μόνο λόγο-τα μαλλιά του είχαν σχεδόν το ίδιο κόκκινο χρώμα με την κουβέρτα όπου καθόταν,κι έτσι τον έκρυβαν από τους βιαστικούς παρατηρητές.Όπως λοιπόν κάθε τι το εξαιρετικά πρωτότυπο κι ασυνήθιστο παγιδεύει τους ανθρώπους στους οποίους αποκαλύπτεται,τα μαλλιά του Ραμπαστέν άφησαν το κορίτσι να τον παρακολουθεί αποσβωλωμένο,με το ένα του χέρι σταματημένο στη σχισμή του αιδίου της.Κάποια στιγμή,οι ανεπαίσθητες κινήσεις του παιδιού την ξύπνησαν από το λήθαργο που την είχε καταλάβει,και με μικρά διστακτικά βήματα,άρχισε να το πλησιάζει.Το άγνωστο παιδί ήταν ένα αγόρι,που όλη αυτή την ώρα καθόταν σκυμμένο πάνω από κάτι παράξενα σχέδια με πέτρες,κοιτώντας τα χωρίς να αλλάζει θέση πάνω στην κουβέρτα,και καθώς πλησίαζε όλο και πιο κοντά του,τον άκουσε να σφυρίζει ένα τραγούδι που κι η ίδια ήξερε.Για λόγους όμως που κι η αφελής περιέργεια ενός παιδιού δεν θα μπορούσε να εξηγήσει,το κορίτσι προτίμησε να μην ακολουθήσει κι αυτό το σφύριγμα του αγοριού,κι αντί γ'αυτό συνέχισε να βαδίζει όσο γινόταν πιο αθόρυβα προς το μέρος του.Όταν βρέθηκε σε απόσταση λίγων μέτρων από την κόκκινη κουβέρτα,είχε πάρει την απόφασή του-θα τον αιφνidiάζε,αγκαλιάζοντάς τον ξαφνικά.Δεν ήταν σίγουρη πως γνώριζε γιατί ήθελε να ξαφνιασει το άγνωστο αγόρι μ'αυτόν τον τρόπο,όπως δεν γνώριζε γιατί ήθελε συνεχώς να παίζει με το μικρό,ασχημάτιστο αιδίο της,μόλις όμως διέκρινε τις πρώτες φακίδες στην πλάτη του,ήξερε πως έπρεπε να το κάνει.Τα τελευταία βήματά της όμως ήταν αρκετά γρήγορα,και μαζί με το θόρυβο,η σκιά της που εμφανίστηκε απότομα μπροστά του,έκαναν το Ραμπαστέν να ανασηκωθεί ανήσυχος από τη θέση του.Αλλά καθώς η κίνησή του αυτή ήταν,όπως κι όλες οι άλλες,προσεκτική και μαζεμένη,δεν έκανε τίποτε άλλο απ'το να βοηθήσει το κορίτσι,που τον είδε να στέκεται πιο καθισμένος μπροστά της,προκαλώντας την να τον αρπάξει.Προτού προλάβει να αντιδράσει,το κορίτσι είχε τυλίξει τους αγκώνες της γύρω από το λαιμό και το στέρνο του,και τον έσκυβε πάνω της με πάθος.Ο Ραμπαστέν,που ήταν αρκετά μεγαλύτερος και πιο δυνατός,θα μπορούσε να διώξει εύκολα τη μικρή εισβολέα από πάνω του,όμως τη στιγμή που τα χέρια της άγγιζαν το λαιμό του,αισθάνθηκε ολόκληρο το σώμα του να ανδεύεται,χωρίς πόνο,αλλά με την πιο αφόρητη ενόχληση που είχε γνωρίσει ποτέ.Ανήμπορος να ξεπεράσει ταυτόχρονα την εχθρική συμπεριφορά του κοριτσιού αλλά και του ίδιου του σώματός του,έβγαλε μια δυνατή κραυγή κι άρχισε να κλαίει με ουρλιαχτά,στριφογυρίζοντας χωρίς αποτέλεσμα στην αγκαλιά της.Όσο όμως οι κινήσεις του γίνονταν πιο βίαιες κι απελπισμένες,το σφίξιμο των παιδικών χεριών στο λαιμό του δυνάμωνε χωρίς έλεος.Βρίσκοντας την ταραχή και το κλάμα του μικρού αγοριού σαν την καλύτερη αμοιβή στην ενέδρα της,το κορίτσι είχε γονατίσει πίσω του κι εξακολουθούσε να τον κρατά κλεισμένο μέσα στα χέρια της,αγνοώντας τις φωνές και τα δάκρυα που έπεφταν στα μπράτσα της.Τότε σκέφτηκε πως ίσως ένα φιλί να διόρθωνε κάπως τα πράγματα-εικόνα που πιθανότατα είχε δανειστεί

παρακολουθώντας το τέλος των καυγάδων ανάμεσα στους γονείς της-και προτείνοντας αδέξια τα χείλη της σ'ένα μορφασμό φιλιού,πίεσε το στόμα της στην πλάτη του αγοριού.Η τελευταία αυτή επίθεση ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι για τον Ραμπαστέν.Συνεχίζοντας να κλαίει γοερά,κι έχοντας πια χάσει την ελπίδα να δραπετεύσει από την αγκαλιά του κοριτσιού,άρπαξε μια πέτρα στα τυφλά,και φέρνοντάς την απότομα προς τα πίσω χτύπησε το κορίτσι στο μέτωπο.Το χτύπημα ήταν δυνατό.Παραπατώντας έπεσε με την πλάτη στο χώμα,κι άρχισε να ουρλιάζεικι αυτή,κρατώντας με τα δυό της χέρια την πληγή που ήδη αιμορραγούσε.Ο Ραμπαστέν,που δεν είχε ακόμα ακόμα ξεπεράσει το φόβο και τη ναυτία που ένοιωθε,σηκώθηκε γρήγορα απ'την κουβέρτα,κι όρμησε κλαίγοντας προς τη λίμνη.

*

Η πρώτη κραυγή του γιού της έκανε τη Βιβιέν να παγώσει στην αγκαλιά του Ερίκ.Έπειτα,και χωρίς ν'ακούει το κλάμα του παιδιού της παρά μόνο σαν ηχώ της πρώτης του φωνής,έσπρωξε τον Ερίκ μακριά κι άρχισε να κολυμπά με όση δύναμη της είχε απομείνει προς τη στεριά.Ένας ξαφνικός πόνος στο πόδι την ανάγκασε να περπατήσει τα τελευταία μέτρα,κι έτσι,καθώς πάσχιζε ν'ανοίξει δρόμο μέσα στο νερό,με το βλέμμα της ίδιο με της λέαινας που ακούει το μικρό της να την καλεί σε βοήθεια,η Βιβιέν ζούσε τον πιο φριχτό εφιάλτη της ζωής της.Το σώμα της έβρισκε αντίσταση απ'το νερό και στην πιο λεπτή του κίνηση,κι έτσι το περπάτημά της είχε την ίδια απελπισμένη βιασύνη των κακών ονείρων.Και σαν να μην έφτανε αυτό,το χτύπημα των ποδιών της στο βυθό είχε σηκώσει ένα τεράστιο πυκνό σύννεφο λάσπης μπροστά της,που δυναμώνοντας από τις φωνές του Ραμπαστέν,την έφερνε στα όρια του πανικού.Μόλις αισθάνθηκε με ανακούφιση το νερό να χαμηλώνει ως τα γόνατά της,έψαξε τρέμοντας όλη την ακτή και στο τέλος είδε την κόκκινη κουβέρτα τους-όμως ο Ραμπαστέν δεν ήταν πάνω της.Φωνάζοντας το όνομά του,βγήκε από τη λίμνη κι εκείνη τη στιγμή τον είδε να τρέχει καταπάνω της,με το πρόσωπό του μουσκεμένο απ'το κλάμα.Η Βιβιέν τον σήκωσε στην αγκαλιά της και προσπάθησε να τον ρωτήσει τί είχε γίνει,όμως τα αναφιλητά του δεν τον άφηναν να μιλήσει.Προσπαθώντας να τον παρηγορήσει,τον έσφιξε στο στήθος της,κι άρχισε να περπατά προς την κουβέρτα τους.Όταν έφτασε από πάνω της,είδε τους πέτρινους κύκλους και τα τέσσερα τόξα,το ένα απ'τα οποία είχε κοπεί κοντά στη μέση.Έκλεισε τα μάτια της και σκέφτηκε τί σήμαιναν όλα αυτά,όμως ο πονοκέφαλος από το ξαφνικό κρύο κι οι λυγμοί του Ραμπαστέν δεν την βοηθούσαν να ηρεμήσει,ώστε τη στιγμή που τα χέρια του Ερίκ τύλιξαν γύρω της μια μεγάλη ζεστή πετσέτα που σκέπαζε και τους δυό τους,αισθάνθηκε γι'αυτόν τη μεγαλύτερη ευγνωμοσύνη.Μετά από λίγο ο Ραμπαστέν είχε ησυχάσει,κι άρχισε να χασμουριέται.Σε λίγη ώρα θα σκοτείνιαζε,έτσι μάζεψαν γρήγορα τα πράγματά τους και μπήκαν στο αυτοκίνητο.Στα μισά του δρόμου της επιστροφής είχε αποκοιμηθεί στο πίσω κάθισμα,όμως παρά το λιγοστό φως που υπήρχε,η Βιβιέν μπορούσε ακόμα να διακρίνει ίχνη από τα δάκρυα στα μάγουλά του.Ρώτησε τον Ερίκ τί θα μπορούσε να είχε συμβεί,αλλά αυτός της είπε πως ήταν μέσα στο νερό όσο εκείνη έβγαινε έξω τρέχοντας.Η Βιβιέν αναρωτήθηκε το λόγο που είχε καθυστερήσει να την ακολουθήσει όταν κι οι δυό τους είχαν ακούσει το κλάμα του Ραμπαστέν,μάλιστα ήταν έτοιμη να τον κατσαδιάσει γι'αυτό.Τότε,κι ενώ το αυτοκίνητο σταματούσε μπροστά στην είσοδο της πολυκατοικίας τους,κατάλαβε ότι θα ήταν λάθος της αν θύμωνε μαζί του.Κάτω από την μεγάλη γαλάζια πετσέτα,που είχε κιόλας προλάβει να μουσκέψει,ήταν γυμνή.

*

Στο μικρό ή μεγάλο δράμα,που δύσκολα θα είχε αποφευχθεί,αν η Βιβιέν είχε ανακαλύψει το τραυματισμένο κορίτσι,τη λύση έδωσε η απομονωμένη θέση της

κουβέρτας τους,καθώς και το ίδιο το κορίτσι.Εκτός από ερωτική ανωνυμία κι ελευθερία,η απομακρυσμένη θέση που ο Ερίκ είχε διαλέξει για ν' αφήσει τα πράγματά τους,κατάφερε να πνίξει τα κλάματα και τις φωνές των δυό παιδιών,καθώς και τη μάχη που είχε εκτυλιχθεί ανάμεσά τους.Αν βρισκόντουσαν λίγο πιο κοντά στη μητέρα της,ακόμα κι αν η κραυγή της δεν την ξυπνούσε,το μικρό κορίτσι θα ήξερε προς τα πού να τρέξει ώστε να παρηγορηθεί για τον πόνο και τη σύγχυση που της είχε φέρει το ξαφνικό χτύπημα στο κεφάλι.Την ίδια όμως στιγμή που ο Ραμπαστέν έτρεχε τρομοκρατημένος προς τη λίμνη,αυτή ανασηκώθηκε με δυσκολία από το χώμα,κι αφού έπεσε και πάλι στα γόνατά της,κατόρθωσε να στηρίξει το σώμα της που έτρεμε στα δυό της πόδια,κι άρχισε να τρέχει στην αντίθετη κατεύθυνση.Μέσα στο ταραγμένο της μυαλό,η άσπρη ομπρέλλα της μητέρας της συγκέντρωνε όλες τις ελπίδες που της είχαν απομείνει.Καθώς όμως το χτύπημα είχε κλονίσει για τα καλά την όραση και τις αισθήσεις της,ο δρόμος που έπαιρνε παραπατώντας την έβγαζε όλο και πιο μακριά από τον προορισμό της.Πέφτοντας λιπόθυμη μέσα σε μια πυκνή συστάδα χόρτων,αποκοιμήθηκε για λίγο,μα όταν ξύπνησε τα πράγματα δεν ήταν καλύτερα,αφού σηκώθηκε μετά βίας από την κρυψώνα της,οπότε κι άρχισε να τρέχει ξανά,ακόμα πιο γρήγορα από πριν.Τα μάτια της έκλειναν,ενώ μερικές σατγόνες αίμα θολώναν το ήδη αόριστο βλέμμα της.Το κορίτσι ήταν έτοιμο να βάλει ξανά τα κλάματα,όταν είδε κάτι που την φόβισε τόσο πολύ,ώστε έκανε ακόμα και τον πόνο,ακόμα και την ταραχή του αποπροσανατολισμού της,να φαίνονται ασήμαντα.Απέναντί της βρισκόταν μια έρημη κόκκινη ομπρέλλα,στο ίδιο απειλητικό χρώμα που είχε γίνει,στη μπερδεμένη μνήμη της,η πέτρα που την είχε τιμωρήσει.Δίχως ν' ανασαίνει από τον τρόπο,έκλεισε τα μάτια κι έτρεξε με όλη της τη δύναμη μακριά από το δαιμονικό κόκκινο πανί.Κάτω από τα πόδια της,ένοιωσε το χώμα να δίνει τη θέση του σε κάτι σκληρό και ζεστό,κι η αφή της ασφάλτου ήταν το τελευταίο πράγμα που αισθάνθηκε.Καθώς είχε πεταχτεί απότομα στο δρόμο μέσα από ένα χαμηλό θάμνο με χόρτα,το γυμνό της σώμα αγκάλιασε σχεδόν τη μεγάλη μαύρη ρόδα του αυτοκινήτου που τη στιγμή εκείνη περνούσε έξω από τη λίμνη.Το μικρό κορίτσι αποκεφαλίστηκε ακαριαία,και το καρατομημένο του κορμί σύθηκε για μερικά μέτρα κάτω από το αυτοκίνητο,που μάταια προσπαθούσε να αποτρέψει το κακό που είχε ήδη γίνει,σκορπίζοντας τα χέρια και τα πόδια του πάνω στο φρεσκοστρωμένο μαύρο δρόμο,ο οποίος τώρα εκτός από το ζεστό του μαύρο και άσπρο,είχε κι αρκετές κηλίδες από το πίο φωτεινό κόκκινο.Ο οδηγός που ουρλιάζοντας σταμάτησε και προσπάθησε να τραβήξει το εκσπλαχνωμένο πτώμα του παιδιού από μεταλλικό σκελετό του αυτοκινήτου,λιποθυμώντας τελικά επάνω του,οι γιατροί που ήρθαν να μαζέψουν τα μέλη του κοριτσιού,αλλά κι η μητέρα του που χρειάστηκε ισχυρή ένεση ηρεμιστικού για να συνέλθει,δεν μπόρεσαν ποτέ να ξεχωρίσουν το μικρό σημάδι στο μέτωπο του κοριτσιού,αφού τώρα πια δεν διέφερε σε τίποτε από τα υπόλοιπα γδαρσίματα που το νεκρό κεφάλι είχε υποστεί από τη σύντομη κι άγρια πτήση του μέσα στις πέτρες και τα χώματα της λίμνης.

*

Για τη Βιβιέν,η επόμενη μέρα ήταν αυτή που καθόρισε την οριστική επιστροφή κάθε φόβου κι εφιάλτη που είχε ποτέ για τη λίμνη.Οι ειδήσεις του φρικιαστικού δυστυχήματος που είχε γίνει την προηγούμενη,λίγα μόλις μέτρα μακριά από τα νερά που τους έκρυσαν όσο έκαναν έρωτα,την έφερε σε κατάσταση βουβής υστερίας.Ο Ραμπαστέν δεν της είχε μιλήσει καθόλου για το χθεσινό απόγευμα,και με αφορμή τα άσχημα νέα,αποφάσισε να μην αναφέρει ξανά μπροστά του τα γεγονότα της ημέρας εκείνης,αν και στο μυαλό της τα δύο περιστατικά δεν θα μπορούσαν να έχουν έστω και την παραμικρή σχέση.Παρ'όλ'αυτά,όταν έκλεισε την

τηλεόραση,μουδιασμένη από τη σκέψη της φρίκης που είχε συμβεί την ώρα ακριβώς που αφήναν πίσω τους τη λίμνη,έτρεξε χωρίς να σκέφτεται τι κάνει μέχρι το δωμάτιο του όπου έπαιζε ήσυχα,τον πήρε στα χέρια της,και κάθισε στο πάτωμα,φιλώντας τα μαλλιά του και κουνώντας τον απαλά μέσα στην αγκαλιά της.Όταν ο Ερίκ το ίδιο βράδυ προσπάθησε να γλιστρήσει το χέρι του μέσα στο νυχτικό της,εκείνη έστριψε το σώμα της αηδιασμένη,σαν να είχε ακουμπήσει επάνω στο στήθος της,όχι το χέρι του,αλλά το πόδι ενός ψόφιου ζώου.Ο Ερίκ δέχτηκε αδιαμαρτύρητα τη σύντομη περίοδο ψυχρότητας που εγκαινιάζόταν το βράδυ αυτό,μιας κι είχε ως τότε πληροφορηθεί τα τραγικά γεγονότα που σχεδόν τους αφορούσαν-με την σπασμωδική λογική των ανθρώπων που,όταν έχουν συνομήλικα παιδιά,αισθάνονται ότι γλύτωσαν από θανάσιμο κίνδυνο,στην είδηση του τραυματισμού ή του θανάτου κάποιου άλλου παιδιού από το δικό τους.Μάλιστα προσφέρθηκε να φτιάξει καφέ και για τους δύο τους,αν και μια κλεφτή ματιά στα τρία φίλτρα που βρίσκονταν πεταμένα στα σκουπίδια,μαρτυρούσαν ότι η Βιβιέν είχε περάσει μια μέρα με πολλούς καφέδες,και άρα σκόπευε να αποφύγει το βραδυνό ύπνο.Έτσι αποφάσισε να περάσει κι αυτός τη νύχτα ξάγρυπνος και να μοιραστεί τις ανησυχίες της,όμως οι καλές του προθέσεις απέτυχαν να πραγματοποιηθούν.Λίγα λεπτά αφότου είχε πει την τελευταία γουλιά από το φλυτζάνι του,κοιμόταν βαθιά,με ένα πλατύ χαμόγελο στο πρόσωπό του.Η Βιβιέν πέρασε μερικές πραγματικά κολασμένες ώρες στο κρεβάτι,στριφογυρίζοντας κάτω από το σεντόνι της,μέχρι που ο ιδρώτας από τη ζέστη της νύχτα και τις αδιάκοπες κινήσεις της σχημάτισε μια μεγάλη υγρή κηλίδα στο στήθος και την πλάτη του νυχτικού της.Γύρω στις δύο,σηκώθηκε για να πιεί νερό,οπότε κι έβγαλε το νυχτικό της,προτιμώντας να κοιμηθεί γυμνή.Ο ύπνος ήρθε σαν ευλογημένο καταπραϊντικό,χωρίς όνειρα,που άλλωστε τα είχε διώξει η ψυχική εξάντληση.Κι αν λίγο πριν κλείσει τα μάτια της,η σκηνή που εκτυλισσόταν στο μυαλό της ήταν η εικόνα του εαυτού της,να κολυμπά ανήμπορη προς το πνιγμένο σώμα του Ραμπαστέν που ούρλιαζε για βοήθεια,η νύχτα έδωξε όλες τις δυσάρεστες σκέψεις,και το βράδυ αυτό,μαζί με τις επόμενες ημέρες,ήταν αρκετό ώστε να ξεχάσει τί ακριβώς είχε συμβεί και να σταματήσει να βλέπει μπροστά της τις αποτρόπαιες εικόνες που έτσι κι αλλιώς ποτέ δεν είχε δει στην πραγματικότητα.Όσο για τον Ραμπαστέν,η μόνη ανάμνηση που είχε διατηρήσει από το μικρό κορίτσι,ήταν μια αδιόρατη ενόχληση λίγο πιο κάτω απ'την κοιλιά του,που ερχόταν ξανά πότε-πότε,δίνοντάς του όμως πάντοτε από πριν τα σημάδια που χρειαζόταν,ώστε να είναι ο μόνος που γνώριζε γι'αυτήν.

Κεφάλαιο πέμπτο: Τα χέρια του επιστάτη

Στα πρώτα και νηπιακά ακόμη χρόνια της σχολικής τους ηλικίας,τα παιδιά έρχονται αντιμέτωπα μ'ένα δίλημμα,για τον τρόπο και την δυστυχία του οποίου ένοχοι είναι αποκλειστικά και μόνο οι γονείς τους,με την αμφίβολη ηθική και ευστροφία τους.Ενώ τα περισσότερα από αυτά επιθυμούν όσο τίποτε να συνεχίσουν το παιχνίδι τους,να κυνηγιούνται και να εξάπτουν την περιέργεια που ξυπνά κάθε μέρα και πιο έντονη στο μυαλό και το σώμα τους,κρίνονται με βιασύνη άξια για την πιο βαριά καταδίκη,τον εγκλεισμό σ'ένα χώρο στείρο από φαντασία και ερωτισμό,που τόσο τους είναι απαραίτητα.Ο χώρος αυτός κουβαλάει όλα τα στοιχεία της ανοησίας και της καταπιεσμένης φύσης των γονιών τους,κι οι τερατώδεις αντιφάσεις του σύντομα θα οδηγούσαν και το πιο ήρεμο παιδί σε απόγνωση,αν για ένα λεπτό είχε την πνευματική δύναμη ν'αναλογιστεί το κακό που του κάνουν.Όπως

κι η μητέρα ή ο πατέρας τους,που κρατούν τα σκήπτρα της αυταρχικής εξουσίας απέναντι σ'έναν μικρότερό τους,χωρίς να ελαττώνουν ταυτόχρονα τις απαιτήσεις μιας ενήλικης συμπεριφοράς από τα παιδιά,η φυλακή αυτή τους φέρεται με την ευγένεια του δήμιου που προσφέρει στο θύμα των αδιάκοπων βασανιστηρίων του ένα πλουσιοπάροχο γεύμα.Φαινομενικά πρόκειται για ένα κτίριο γεμάτο παιχνίδια και χρώματα,που σκοπό έχει να δαμάσει τους μικρούς επισκέπτες του στο να πιστέψουν ότι εκεί θα βρουν τρυφερότητα και κατανόηση.Μόλις όμως ο ανυποψίαστος θαμώνας υποκύψει στα ψεύτικα θέλγητρα του κολαστηρίου του,μπροστά του εμφανίζεται ανταποδίδοντάς του πάντα το χαμόγελο-ο τιμωρός που θα αντικαταστήσει για μερικές ώρες την ημέρα τους γονείς του.Κι από τη στιγμή εκείνη,τα πάντα αλλάζουν,η γοητεία και των πιο απλών πραγμάτων νοθεύεται για χάρη της αλήθειας που έτσι κι αλλιώς κανένας δεν γνωρίζει.Τα παιχνίδια δεν είναι πια τόσο κοντινά όσο πριν,κι όταν ακόμα τους δίνεται η ευκαιρία να τα απολαύσουν,αυτό γίνεται με τη μορφή της ανταμοιβής για μια ταλαιπωρία που τους έχει τσακίσει το ηθικό,κι ο χρονικός περιορισμός δεν είναι παρά μια τελευταία εκδικητική υπενθύμιση της ελάχιστης ώρας που κι οι ίδιοι οι ενήλικοι-τιμωροί διαθέτουν για τον εαυτό τους.Στα έκπληκτα κι αδέξια χέρια τους παραδίδονται με τη μεγαλύτερη ευλάβεια τα μολύβια και τα βιβλία,όμως μαζί παραδίδεται κι ένας ακατάληπτος προς αυτά σεβασμός-που ούτε κι οι δωρητές δεν νοιώθουν,αν κανείς κρίνει απ'το ότι οι περισσότεροι από αυτούς δεν γράφουν τίποτε εκτός από την υπογραφή τους-κι αντί για τους φαρδιούς παιχνιδότοπους,ένα στενό ξύλινο γραφείο,κακόγουστη μικρογραφία των γραφείων που κρατούν δέσμους τους γονείς τους,περιμένει να δεχτεί τα αεικίνητα παιδικά κορμιά.Τα έντρομα από την απορία μάτια τους μαρτυρούν ότι ακόμα δεν μπορούν να καταλάβουν γιατί οι μορφές από πηλό πρέπει να έχουν σχήμα ανθρώπινο,γιατί οι ευθείες έχουν τόσο μεγάλη σημασία,γιατί το χρώμα είναι υποχρεωμένο να στριμωχτεί στο μικρό του περίγραμμα,αντί να κυματίζει σε μεγάλες γραμμές στους τοίχους και το πάτωμα.Έτσι,στο όνομα του εκπολιτισμού που ποτέ δεν επιτυγχάνεται,η πηγαία δύναμη του ευφούς ζώου που είναι ό,τι πιο πολύτιμο τους κληροδοτήθηκε,ονομάζεται τώρα παιδικός βανδαλισμός,και τιμωρείται με αλλεπάλληλες επικλήσεις προς μιαν αόριστη ηθική του καλού και του κακού,ή ακόμη χειρότερα,με άμεση κι απάνθρωπη-και στις πιο ήπιες εκδηλώσεις της-σωματική βία.Κι αν όλα τα σχολεία με τους δασκάλους τους δεν καθρεφτίζονται,ευτυχώς,σ'αυτή τη φλαμανδική καρικατούρα της Κόλασης,πολλά είναι αυτά που,επαληθεύοντας τον ορισμό του τέρατος,κρατούν το πρόσωπο του γαλήνιου,εξαυλωμένου πάστορα,για να κρύψουν την παιδαριώδη φαυλότητα του δαίμονα που κατοικεί στα βάθη της νοσηρής τους σκέψης.

Χάρη στην προνοητικότητα της Βιβιέν αλλά και στην καλή του τύχη,το σχολείο του Ραμπαστέν ανήκε σ'έναν τελείως διαφορετικό κόσμο από τα συνηθισμένα κρατητήρια παιδιών και νηπίων.Αυτό ήταν κάτι που κανείς καταλάβαινε με όλες του τις αισθήσεις,από τη στιγμή κιόλας που περνούσε το χαμηλό ξύλινο φράχτη του με το αγιόκλημα.Η πρόσοψή του ήταν ένα πραγματικό θαύμα που άλλαζε χρώμα ανάλογα με την εποχή,κάνοντας περιττές τις κακοφτιαγμένες εικόνες των παιδικών βιβλίων για την διαδοχή των εποχών,αφού στα φύλλα των δέντρων που περιτριγύριζαν από παντού το σχολείο,τα παιδιά μπορούσαν να δούν το κόκκινο του φθινοπώρου και το κίτρινο του καλοκαιριού από την πρώτη μέρα.Το ίδιο το σχολείο,αν κι είχε χτιστεί μόλις πριν μερικά χρόνια,είχε σχεδιαστεί από ανθρώπους που γνώριζαν καλά τη γοητεία των παλιών αρχοντικών σπιτιών.Ήταν ένα διάωροφο κτίριο,στρογγυλό σε κάτοψη,με ψηλοτάβανες αίθουσες και πολλά παράθυρα.Ήταν βαμμένο σε μια ανοιχτή απόχρωση του κίτρινου,ενώ τα πλαίσια στις πόρτες και τα

παράθυρα είχαν το χρώμα της κανέλλας, δίνοντάς του μια όψη μεγάλου συμμετρικού γλυκίσματος, σερβιρισμένου μέσα στο μεγάλο κήπο που απλωνόταν μπρος και πίσω του. Στο εσωτερικό του, δύο μεγάλοι διάδρομοι οδηγούσαν στις αίθουσες των μικρών παιδιών, ενώ ένας τρίτος έβγαζε στον πίσω κήπο, όπου βρισκόταν ο παιχιδότοπος, με κύρια πρόκληση τα ξύλινα αλογάκια που στηρίζονταν σε χοντρά ελατήρια. Στα δεξιά κι αριστερά του κεντρικού διαδρόμου ξεκινούσαν οι σκάλες που οδηγούσαν στον επάνω όροφο, όπου έκαναν τα μαθήματά τους οι μεγαλύτερες τάξεις. Οι σκάλες αυτές είχαν την ίδια διάθεση με όλο το υπόλοιπο κτίριο-εξυπηρετούσαν το σκοπό τους, χωρίς να φαίνονται αυστηρές και απειλητικές-αφού έστριβαν η μια απέναντι στην άλλη με ένα κομψό ελιγμό, κι αποτελούνταν από πολλά χαμηλά σκαλοπάτια, ώστε το τρέξιμο των παιδιών σ' αυτές να είναι ασφαλές και διασκεδαστικό, αλλά και με τη σκέψη ότι ένας μικρός μαθητής που κουβαλά το βάρος των βιβλίων του δεν έπρεπε να κουράζεται για να την ανέβει. Κάθε πόρτα είχε κι έναν αριθμό, φτιαγμένο από μέταλλο στο χρώμα του χρυσού, όπως και το στρογγυλό της πόμολο, που στις πόρτες του κάτω ορόφου βρισκόταν πιο χαμηλά, ώστε να μπορούν να το φτάνουν κι οι πιο μικροκαμωμένοι μαθητές. Το σπουδαιότερο όμως και πιο σπάνιο απ' όλα του τα γνωρίσματα, ήταν το έμπνευχο δυναμικό του σχολείου, που είχε συγκεντρωθεί μετά από φροντίδα και περίσκεψη χρόνων, με μόνο κριτήριο την αγάπη για τους μαθητές. Υπήρχαν μονάχα γυναίκες δασκάλες, μεγάλης συνήθως ηλικίας, με ένα κοινό χαρακτηριστικό εξαιρετικής σημασίας-όλες σχεδόν είχαν μεγαλώσει σε οικογένειες με πολλά αδέρφια, όμως κι αν ακόμα η ανατροφή κάποιων παιδιών είχε περάσει από τα χέρια τους, δεν είχαν ποτέ αποκτήσει δικά τους. Έτσι, ενώ δεν υπήρχε ο κίνδυνος της σκληρότητας ή της έλλειψης υπομονής που τόσο συχνά συναντά κανείς στις άκληρες γυναίκες δασκάλες-αφού αυτή δεν ήταν η πρώτη φορά που έρχονταν σε επαφή με τις ευθύνες που δημιουργεί η παρουσία ενός παιδιού-συγχρόνως αποφεύγονταν και το πλήγμα της υπερβολικής αυτοπεποίθησης που εύκολα αναπτύσσεται στις νέες μητέρες, και τις κάνει απότομες με τους μικρούς μαθητές, αφού πιστεύουν πως ήδη γνωρίζουν ποιά είναι η σωστότερη λύση σε κάθε πρόβλημα. Οι γυναίκες αυτές με τα γκρίζα μαλλιά και τα φαρδιά παλιομοδίτικα φουστάνια, μιας κι είχαν μάθει από κορίτσια να ανέχονται τις ιδιορρυθμίες μιας ολόκληρης οικογένειας που απαιτούσε να βρίσκει στο πρόσωπό τους έναν άξιο αντικαταστάτη της μητέρας που έλειπε ή δεν είχε χρόνο για τη στρατιά των μικρών της, φέρονταν στα παιδιά του σχολείου με αφοσίωση και συγκρατημένη λατρεία, όμοια με αυτήν της υπηρέτριας που έχει γεράσει μέσα σ' ένα σπίτι, παρακολουθώντας από κοντά κι όμως από απόσταση τις χαρές και τις στενοχώριες των κοριτσιών και των αγοριών του. Ανήκαν όλες τους στην κατηγορία εκείνη των ανθρώπων, που αντί να επαναλαμβάνουν την απωθημένη βιαιότητα που είχαν γνωρίσει στα δικά τους σχολικά χρόνια, κάνουν ό,τι μπορούν ώστε η καινούρια γενιά να μην ζήσει ούτε μία τέτοια άσχημη στιγμή. Ήξεραν ότι οι πιο νεαροί από τους μαθητές αισθάνονταν το τετράδιο να τους περιορίζει, και πως προτιμούσαν να ζωγραφίσουν στη μεγάλη κίτρινη επιφάνεια που απλωνόταν προκλητικά λίγα μέτρα από το θρανίο τους. Πολλές λοιπόν από τις κάτω αίθουσες ήταν γεμάτες πολύχρωμες γραμμές στους τοίχους και το πάτωμά τους, γραμμές τις οποίες οι δασκάλες θα καθάριζαν με την ίδια ευχαρίστηση που ένιωθαν βλέποντας τα παιδιά να παίζουν με τα χρωματιστά μολύβια τους. Αλλά και στις πιο μεγάλες τάξεις, το ένστικτό τους, απρόσχετα απόδειξη ότι η τέχνη της ανατροφής, όπως και κάθε τέχνη, πρώτα απ' όλα χρειάζεται ταλέντο, έλεγε πως, για τα λίγα χρόνια που περνούσαν στο σχολείο αυτό, το σημαντικότερο ήταν να αισθάνονται ήρεμα κι ευτυχισμένα στη διάρκεια όσων πρωινών περνούσαν εκεί. Άλλωστε, πέρα από μερικά ουσιώδη στοιχεία γνώσης και

λογικής, που διδάσκονται όμοια σ' όλα τα σχολεία, στα πρώτα κρίσιμα αυτά χρόνια σχεδόν τα πάντα καθορίζονταν από την ευφυΐα του ίδιου του παιδιού-και γι' αυτήν, ελάχιστα πράγματα μπορούσαν ν' αλλάξουν.

Ο Ραμπαστέν, που εδώ κι ένα χρόνο απολάμβανε όλα τα αγαθά αυτά, ζούσε τώρα την πιο οδυνηρή αναμονή της ζωής του. Καθισμένος στο χαμηλό του θρανίο κοίταζε με αγωνία τους αριθμούς που βρίσκονταν αραδιασμένοι στο σκούρο πράσινο πίνακα, μετατοπίζοντας ανεπαίσθητα το βλέμμα του από τον ένα στον άλλο, σαν να έκρυβαν οι απλές αυτές σειρές από νούμερα τη λύση στο πρόβλημά του. Ένας χρόνος σχεδόν είχε περάσει από το καλοκαιρινό εκείνο απόγευμα στη λίμνη, όμως το πρόσωπό του δεν είχε αλλάξει καθόλου, κι έτσι είχε τα χαρακτηριστικά ενός παιδιού αρκετά νεότερου. Τα μαλλιά του είχαν ακόμα το σπάνιο κόκκινό τους χρώμα, που τραβούσε τις ματιές των ανθρώπων όπως το κυανό φώς ελκύει τα έντομα στο σκοτάδι. Το πιο αξιοπρόσεχτο όμως από τα στοιχεία του προσώπου του ήταν τα μάτια του, που όσο μεγάλωνε έτειναν σε μια όλο και πιο ανοιχτή απόχρωση του γαλάζιου, χωρίς όμως να γίνονται ξέθωρα, αλλά αποκτώντας αντίθετα μια αλλόκοτη λάμψη, όπως αυτή που κάνει τα νερά μιας ρηχής θάλασσας-που μοιάζουν πράσινα παρά το ότι είναι διαφανή-να λάμπουν και με το παραμικρό φώς. Όταν μάλιστα οι κόρες των ματιών του έκλειναν, όπως τώρα, από την ένταση των συναισθημάτων του, ο φωτεινός γαλάζιος δίσκος της ίριδας του έδινε μιαν όψη απόκοσμη, υπερβολικά έντονη και σοβαρή για ένα αγόρι της ηλικίας του, το οποίο ο κόσμος φαντάζεται να κοιτάζει αφηρημένα και με νηπιακή αδιαφορία ό,τι συμβαίνει γύρω του. Ο Ραμπαστέν είχε λεπτά χείλη, όμως το αψεγάδιαστο σχήμα τους, όπου κάθε καμπύλη φαινόταν να έχει χαραχτεί στην εντέλεια από τη φύση, έκανε το στόμα του πολύ διαφορετικό από το μισάνοιχτο, υδηπαθές μέσα στην αφέλειά του στόμα των μικρών παιδιών. Τη στιγμή βέβαια αυτή, η έκφραση που είχε πάρει, με τα χείλη να συστρέφονται από τη δυσφορία, τη μύτη να τρέμει ελαφρά όπως του σκυλιού που περιμένει δεμένο την ώρα που θα ελευθερωθεί από το σκοινί που το κρατάει δεμένο, και τα χέρια του, με τα δάχτυλα να μπλέκονται και να παίζουν ασταμάτητα, ζωγράφιζαν με ακόμα μεγαλύτερη σαφήνεια την αδιόρατη ωριμότητα που όλες τις υπόλοιπες ώρες κρυβόταν πίσω από τα γέλια και τη φυσική του υπερκινητικότητα. Το κίτρινο πουκάμισο που φορούσε είχε αρχίσει να σκουραίνει γύρω από το λαιμό του, καθώς μεγάλες σταγόνες ιδρώτα κυλούσαν ανάμεσα από τα μαλλιά στο μέτωπό του, σταματώντας πού και πού στα μάγουλά του, απ' όπου ενοχλημένος, τις σκούπιζε βιαστικά. Ο καιρός ήταν ζεστός, όμως ο ιδρώτας του ήταν μάλλον ζήτημα υπερβολικής φόρτισης, αφού ήταν ντυμένος με καλοκαιρινά ρούχα. Το κοντό μπλέ πανταλόνι του-που η Βιβιέν ήταν αδύνατο να ξεκολλήσει από πάνω του, ακόμα κι αν περνούσαν εβδομάδες ολόκληρες που το φορούσε-κι οι χαμηλές άσπρες κάλτσες του δεν αρκούσαν για να μουσκεύουν την πλάτη και το στήθος του. Η εικόνα του Ραμπαστέν, ενός γοητευτικού μικρού αγοριού, ντυμένου όμορφα αλλά όχι με την ηλιθιότητα της μητέρας που αναβιώνει τα παιχνίδια με τις κούκλες της οργανώνοντας ενδυματολογικές επιθέσεις στα παιδιά της, να παρακολουθεί τον πίνακα, δεν δικαιολογούσε με κανένα τρόπο την αγωνία που προφανώς τον ταλαιπωρούσε, κι αυτό για ένα και βασικό λόγο. Έστω κι αν κανείς υπέθετε πως είχε να κάνει με έναν μικρό μαθητή εξαιρετικά αγχώδη, πράγμα που απείχε πολύ από την αλήθεια, γεγονός ήταν πως το μάθημα είχε τελειώσει εδώ και μερικά λεπτά, κι ο Ραμπαστέν καθόταν απέναντι στην κενή έδρα της δασκάλας, παρατηρώντας με προσήλωση την τάξη που σιγά-σιγά άδειαζε κι από τα τελευταία παιδιά. Μοναδική δε σκέψη στο μυαλό του ήταν το βάρος που από ώρα ένοιωθε να μεγαλώνει στη κοιλιά του, σαν νερό που μαζεύεται αργά μέσα σ' ένα φλασκί, ώσπου αυτό είναι έτοιμο να σκάσει.

Ένα σχολείο που δίνει τόσο μεγάλη σημασία στα θεωρητικά αντικείμενα της διδασκαλίας και της παιδαγωγικής, δεν θα ήταν δυνατό να αγνοήσει το πιο βασικό ζήτημα πρακτικής που αφορά την άνετη κι επομένως ήρεμη ζωή των μαθητών μακριά από το σπίτι τους-τις καθημερινές τους φυσικές ανάγκες. Έτσι, τουαλέτες υπήρχαν και στους δύο ορόφους του κτιρίου, αλλά και στην αυλή, χτισμένες μέσα σε μια λευκή ξύλινη καλύβα. Στις τάξεις των νηπίων, όπου τα παιδιά μπορούσαν να γίνουν ιδιαίτερα ανυπόμονα, και πολλές φορές μάλιστα δεν κατάφερναν να αντιληφθούν την ανάγκη τους στο πρώτο της κάλεσμα, μια έξυπνη κατασκευή τους επέτρεπε να τελειώνουν γρήγορα μ' αυτήν, χωρίς να βγούν από την αίθουσά τους. Σε μια από τις γωνιές της τάξης, μια κυλινδρική προεξοχή του τοίχου έκρυβε πίσω από την πόρτα του ένα κανονικό μπάνιο, με λεκάνη και νιπτήρα με σκαμνί. Τον περασμένο χρόνο, στη διάρκεια της αφήγησης ενός μεγάλου παραμυθιού, συνέβαινε συχνά κάποιο αγόρι ή κορίτσι από το τμήμα του Ραμπαστέν, να διακόπτει δειλά τη δασκάλα, για να πάει με τη συνοδεία της στο μπάνιο. Αυτό ήταν κάτι που ο ίδιος δεν είχε τολμήσει ποτέ να κάνει, βρίσκοντας ότι ήταν τρομερά εξευτελιστικό, όμως μερικοί από τους συμμαθητές του είχαν ολότελα αντίθετη άποψη, αφού ακόμα και φέτος της ζητούσαν στη μέση του μαθήματος ή την ώρα του διαλείμματος να τους συνοδεύσει, πράγμα που τον έκανε να σκύβει το κεφάλι, νοιώθοντας μια αδικαιολόγητη αμηχανία απέναντι στη δασκάλα, σαν να ήταν δικό του φταίξιμο η αδιακρισία κι η ελλιπής αυτοσυγκράτηση των άλλων παιδιών. Τώρα, μιας και δεν ήτανε πλέον νήπια, η αίθουσά τους δεν είχε μπάνιο στην εσοχή του τοίχου, οπότε ήταν αναγκασμένοι να χρησιμοποιούν, εκτός από σπάνιες εξαιρέσεις, το άσπρο σπιτάκι της αυλής. Όμως ο Ραμπαστέν, που αντιμετώπιζε τις ιδιωτικές του αυτές στιγμές με την ίδια προσοχή όπως ο ασκητής, που ψάχνει την πιο απόμερη σπηλιά για να διαλογιστεί, ήξερε πως, πέρα από τις τουαλέτες των μικρών παιδιών, είχε και μια ακόμα επιλογή, η οποία, αν και αποτελούσε παρατυπία, συχνά αποδεικνύονταν σωτήρια λύση, ιδίως όταν σκεφτόταν την ασύδοτη συμπεριφορά ορισμένων συμμαθητών του σε τέτοια θέματα. Η παιδιάστικη αυτή κεκτημένη οικειότητα, που τους υποβίβαζε όλους σε αδέρφια τα οποία μοιράζονται τα πάντα, του φαινόταν αφόρητη. Έτσι, λίγους μήνες πριν, όταν κάποιο κορίτσι είχε ανοίξει διάπλατα μιαν από τις πόρτες της άσπρης καλύβας-την μόνη, όπως είχε διαπιστώσει, που ήταν κλειστή-κι είχε ξεκαρδιστεί βλέποντάς τον καθισμένο στη λεκάνη, είχε πάρει την απόφαση να αναζητήσει τη λύση στο πρόβλημά του ανάμεσα στους μεγαλύτερους μαθητές, ελπίζοντας ότι σ' αυτούς θα έβρισκε μεγαλύτερη σοβαρότητα. Ήξερε ότι πέρα απ' αυτές που ήδη χρησιμοποιούσε, στο τέλος ενός από τους δύο διαδρόμους του δεύτερου ορόφου, υπήρχαν οι τουαλέτες των μεγάλων. Την επόμενη λοιπόν μέρα, λίγο πριν το τέλος του μαθήματος, ζήτησε την άδεια να βγεί κι έπειτα ανέβηκε τρέχοντας την πλατιά σκάλα. Φροντίζοντας να κάνει όσο λιγότερο θόρυβο μπορούσε, είχε διασχίσει το διάδρομο, όπου άκουγε το μάθημα που γινόταν την ίδια ώρα στις μεγάλες τάξεις, κι είχε σταθεί διαστακτικός έξω από την τελευταία πόρτα. Όταν βεβαιώθηκε ότι από μέσα δεν ερχόταν θόρυβος από νερό ή βήματα, μπήκε γρήγορα μέσα, κι έκλεισε την πόρτα πίσω του. Το πρώτο πράγμα που πρόσεξε ήταν η έντονη λάμψη της πορσελάνης. Έπειτα, καθώς προχωρούσε και περιεργαζόταν τους νιπτήρες με τους καθρέφτες που γυάλιζαν, το βλέμμα του έπεσε στα τρία ουρητήρια, που βρίσκονταν ενωμένα, το ένα δίπλα στο άλλο, αστράφτοντας κι αυτά με το ίδιο εκτυφλωτικό άσπρο όπως κάθε τί γύρω τους. Στην αρχή δεν είχε αναγνωρίσει την ταυτότητά τους, όταν όμως τράβηξε ένα μεταλλικό μοχλό, πατώντας στις μύτες των ποδιών του, κι είδε το νερό που έπεφτε με πίεση από ένα μικρό άνοιγμα στην κορυφή τους, κατάλαβε σε τί χρησίμευαν, κι απόρησε για το πόσο ψηλά βρίσκονταν-η βάση όπου κανείς έπρεπε να σταθεί, έφτανε ως το γόνατό του. Εκείνο όμως που τον έκανε τελικά να διαλέξει τις

τουαλέτες αυτές σαν την καλύτερη λύση,ήταν τα πράσινα ξύλινα κουβούκλια.Υπήρχαν τέσσερα κουβούκλια,απέναντι ακριβώς από τους ισάριθμους νιπτήρες,κι ο Ραμπαστέν είχε αποφασίσει αμέσως ότι στο μέλλον θα χρησιμοποιούσε το τελευταίο,αυτό που βρισκόταν πιο μακριά από την πόρτα.Είχε μπει μέσα,κι ετοιμαζόταν να κάνει αυτό για το οποίο είχε ζητήσει την άδεια να βγεί από την τάξη,όταν στην εσωτερική επιφάνεια της πράσινης πόρτας είδε ένα μικροσκοπικό μεταλλικό κύλινδρο,όμοιο μ'αυτόν που υπήρχε στο φράχτη του σχολείου-ήταν ένας σύρτης.Προσπάθησε να τον κλείσει,όμως τα χέρια του δεν τον έφταναν.Τότε,σε μια τελευταία παράτολμη απόπειρα,σκαρφάλωσε στη λεκάνη,και γέρνοντας το σώμα του μπροστά ώσπου να στηριχτεί στο πλαίσιο της πόρτας,κατάφερε να τραβήξει το σύρτη.Είχε καταφέρει το σκοπό του-βρισκόταν κλειδωμένος μέσα στο κουβούκλιο,ελεύθερος να μείνει εκεί όση ώρα ήθελε.Κανένας δεν μπορούσε να τον ενοχλήσει,ψάχνοντας κρυψώνα για το παιχνίδι του,ή απλά και μόνο για να γελάσει μαζί του.Από τη μέρα εκείνη,όσο επείγον κι αν ήταν το βάρος που ένοιωθε,περίμενε την κατάλληλη στιγμή κι ανέβαινε τρέχοντας τη σκάλα ως το δεύτερο όροφο,κι όταν αυτό ήταν αδύνατο,περίμενε όσο χρειαζόταν.Ο Ραμπαστέν ήταν ένα παιδί εξαιρετικά υπομονετικό,και μπορούσε να υπομείνει τα λίγα λεπτά που κάθε φορά τον χώριζαν από την απομόνωση που τόσο πολύ επιθυμούσε για το σκοπό αυτό.

Σήμερα το πρωί ο Ραμπαστέν είχε ξυπνήσει με μια ανεξήγητα έντονη δίψα,κι έτσι αντί για τις φρυγανιές με μέλι που έτρωγε συνήθως πριν φύγει για το σχολείο,είχε δυο μεγάλα ποτήρια με χυμό από μήλο.Τις συνέπειες της αλλαγής αυτής είχε αισθανθεί στη μέση της τρίτης ώρας,όμως τη στιγμή εκείνη δεν του είχαν φανεί αρκετά επίμονες,ώστε να ζητήσει την άδεια να βγεί.Αλλωστε δεν χρειαζόταν να τρέχει σαν κυνηγημένος για να μην τον προσέξουν,αφού τα παιδιά των μεγάλων τάξεων τη μέρα αυτή θα επισκέπτονταν το μουσείο,αφήνοντας το δεύτερο όροφο άδειο.Όταν τελειωνε το μάθημα,θα είχε όλο το χρόνο να ανέβει απαρατήρητος τη σκάλα όσο κρατούσε το διάλειμμα.Έτσι,και με την αμυδρή διάθεση αυτοτιμωρίας,που επιβάλλουμε κοροϊδευτικά στον εαυτό μας,σκοπεύοντας με την άρση της ψεύτικης τιμωρίας να απολαύσουμε τη λήξη του μικρού μας βασανιστήριου ακόμα περισσότερο,ανέβαλλε την ανάγκη που ένοιωθε να σηκωθεί από το θρανίο του και συνέχισε να γράφει τους αριθμούς και τις πράξεις που υπαγόρευε η δασκάλα.Εκείνο όμως που δεν είχε υπολογίσει,ήταν ο επιπλέον χρόνος που κάποιοι από τους συμμαθητές του χρειαζόντουσαν για να καταλήξουν στο αποτέλεσμα των αθροίσεων που ο ίδιος έβρισκε σχεδόν ταυτόχρονα με την υπαγόρευσή τους.Την ώρα λοιπόν που το κουδούνι χτύπησε,ο Ραμπαστέν καθόταν μπροστά στο ανοιχτό του τετράδιο,κοιτάζοντας με τρόμο τα παιδιά γύρω του,που σκυμμένα πάνω από τα θρανία τους,πάλευαν να βρουν τη λύση.Μερικά από αυτά,μην αντέχοντας τον ενστικτώδη ενθουσιασμό που τους προκαλούσε η ιδέα ότι το διάλειμμα είχε αρχίσει,έτρεξαν στην έδρα κι άρχισαν να φωνάζουν τα αποτελέσματα που είχαν βρεί στη δασκάλα,που τους έλεγε γελώντας να ησυχάσουν και να καθίσουν στα θρανία τους.Στο τέλος αποφασίστηκε οι αθροίσεις να λυθούν στον πίνακα,κι η παράταση αυτή της ώρας του μαθήματος χάρισε στο Ραμπαστέν μερικά από τα πιά εφιαλτικά λεπτά της ζωής του.Με το σώμα του άκαμπτο σαν την πέτρα από την ένταση και τα μάτια του διεσταλμένα από τον πανικό,έσφιγγε τότε τις άκρες του παντελονιού του και πότε το χαρτόνι του τετραδίου του,ώσπου αναγκάστηκε,πιάνοντας απότομα το μολύβι,να ξαναγράψει για δεύτερη φορά όσα ήδη είχε γράψει από πριν,σε μια απελπισμένη προσπάθεια να αποσπάσει την προσοχή του από το μαρτύριο που είχε ξεφύγει πια από τα χέρια του.Κλείνοντας ύστερα από λίγο το τετράδιο,περίμενε με τις τελευταίες εκπνοές της αντοχής του τη δασκάλα να φύγει από την τάξη,και τους πιο

αργοπορημένους απ'τους συμμαθητές του να τρέξουν όλοι μαζί έξω από το κτίριο,για να παίξουν στην αυλή.Όταν επιτέλους έμεινε ολομόναχος στην τάξη,έκλεισε τα μάτια του,σκούπισε τον ιδρώτα από το μέτωπό του,και σηκώθηκε αργά,παραπατώντας ελαφρά από το μούδιασμα που είχε στο μεταξύ απλωθεί μέχρι τα πόδια του.Αφού βεβαιώθηκε με μια ματιά απ'το παράθυρο ότι όλοι σχεδόν βρίσκονταν στην πίσω αυλή,βγήκε δειλά από την τάξη και περπάτησε στις μύτες των ποδιών του ως τη γωνία του διαδρόμου,λίγα μέτρα μακριά από την αριστερή μεγάλη σκάλα.Κάθε του κίνηση έμοιαζε να πολλαπλασιάζεται στο εσωτερικό του σώματός του με τρομακτική δύναμη,ώστε και το πιό απαλό βήμα συντάραζε τα σωθικά του όπως αν έπεφτε στο πάτωμα από μεγάλο ύψος.Λίγο πριν περάσει τη γωνία αυτή του διαδρόμου,σκέφτηκε ότι,με τον τον τρόπο που είχε φέρει τα πράγματα στα όριά τους,αν τη στιγμή αυτή κάποιος τον έβλεπε,θα ήταν αναγκασμένος να τρέξει στην άσπρη καλύβα της αυλής,κι η σκέψη τον γέμιζε φρίκη.Η μέρα ήταν ζεστή,και παιδιά απ'όλες τις μικρές τάξεις είχαν επιδοθεί σ'ένα οργιαστικό παιχνίδι γύρω απ'το σχολείο,πράγμα που σήμαινε ότι πολλά θα είχαν την ιδέα να κρυφτούν εκεί μέσα.Μάλιστα,αν αυτός που θα τον έβλεπε να ανεβαίνει σαν κλέφτης τη σκάλα ήταν μιά από τις δασκάλες,φοβόταν ότι ίσως και να μην χρειαζόταν να πάει στην τουαλέττα.Καθώς λοιπόν η συσσωρευμένη πίεση του κορμιού του έδωσε την τελική εντολή στα πόδια του,σχεδόν χωρίς να πάρει την έγκρισή του,ο Ραμπαστέν πετάχτηκε σαν κυνηγημένο ζώο στη σκάλα,κι αρπάζοντας την ξύλινη κουπαστή άρχισε να ανεβαίνει τρέχοντας και πηδώντας δυό-δυό τα σκαλοπάτια.Με τα μικρά αυτά απεγνωσμένα άλματα,χτύπησε κι έγδαρε το δεξί του γόνατο-προφανώς σε κάποιο πέσιμο που κι ο ίδιος δεν κατάλαβε-μόλις όμως βρέθηκε κρυμμένος κι ασφαλής πίσω από τα ψηλά κάγκελα του δεύτερου ορόφου,το λαχάνιασμα ήταν πιο δυνατό από τον πόνο.Προτού αισανθεί το βάρος στην κοιλιά του να μεγαλώνει,άρχισε να περπατά με μεγάλα βήματα στον έρημο διάδρομο,μην τολμώντας να κοιτάξει πίσω του,γιατί ο θόρυβος των βημάτων του είχε μεταμορφώσει τον αέρα που βρισκόταν τριγύρω του σε ζωντανό πρόσωπο,που τον παρακολουθούσε με ερευνητικά μάτια από το σκοτάδι του διαδρόμου.Η εντύπωση αυτή είχε γίνει τόσο πειστική μέχρι να φτάσει μπροστά στη μοναδική φωτισμένη πόρτα,ώστε ο Ραμπαστέν την άνοιξε,μπήκε και την έκλεισε πίσω του με μια πνοή,κι έπειτα στάθηκε για λίγο,με τα μάτια κλειστά και τα χέρια του απλωμένα στο χώρισμα του τοίχου και της πόρτας,προσπαθώντας να απολαύσει την επιτυχία του στη σιωπηλή απομόνωση της άδειας αίθουσας.Τη στιγμή λοιπόν,που,ανοίγοντας τα μάτια,αντίκρουσε απέναντί του τον γέρο επιστάτη,να τον κοιτάζει βλοσυρά χωρίς να βγάζει κουβέντα,κόντεψε να λιποθυμήσει από το φόβο.

Αν και η έκπληξη τον είχε κάνει να παραλύσει,ο Ραμπαστέν σκέφτηκε πως είχε ξαναδεί αυτόν τον άντρα,και τα χαρακτηριστικά του που τον βοήθησαν να τον αναγνωρίσει,καθώς στεκόταν απέναντί του ακίνητος σαν να ήταν η φυσική του θέση εκεί,ήταν η ηλικία κι η άθλια εμφάνισή του.Ενώ μάλιστα τα μάτια των παιδιών συνηθίζουν να μεγαθύνουν χωρίς να το θέλουν τις εντυπώσεις τους,οι ιδιότητες του αυτές θα γίνονταν αντιληπτές με την ίδια ένταση κι από έναν ενήλικο-ήταν ένας άντρας γέρος και πολύ βρώμικος.Παρατηρώντας τον πιο προσεκτικά,διαπίστωσε ότι τον είχε ξαναδεί σε διάφορα σημεία σ'όλο το σχολείο.Τον θυμόταν σκυμμένο πάνω από ένα κουτί με άσπρη μπογιά να βάζει το φράχτη,να κλαδεύει το αγιόκλημα που είχε μεγαλώσει περισσότερο απ'όσο έπρεπε,και τις φθινοπωρινές μέρες να σκουπίζει τα ξερά κόκκινα φύλλα από την αυλή.Ήταν ο μοναδικός υπεύθυνος για τις δουλειές αυτές,κι έτσι οι δασκάλες ζητούσαν συχνά τη βοήθειά του,αν και ο Ραμπαστέν θυμόταν επίσης ότι είχε προσέξει στη συμπεριφορά τους απέναντί του,μια κάπως απότομη διάθεση.Οι οδηγίες που του έδιναν προφέρονταν από απόσταση,με τον ίδιο

τρόπο που η κυρία ενός σπιτιού στα παλιά χρόνια μιλούσε με ανάμικτη περιφρόνηση και φόβο-περιφρόνηση για το ύψος της κοινωνικής σκάλας που τους χώριζε, και φόβο γιατί αρνούσαν να παραδεχτούν ότι είχαν την ανάγκη τους, ή ίσως γιατί αισθάνονταν να τις απειλεί ο θρασύς και τραχύς ανδρισμός τους-στον κηπουρό η τον σταυλίτη της. Ο λόγος όμως της ανεπαίσθητης αυτής δυσμένειας δεν ήταν η τήρηση, από μέρους τους, μιας επιτηδευμένα αριστοκρατικής συμπεριφοράς, αλλά η αηδία που στην κυριολεξία τους προκαλούσε ο γέρος επιστάτης, όταν τις πλησίαζε, εξαιτίας της τρομερής αποφοράς που τον ακολουθούσε, αιωρούμενη γύρω του σαν κακό σύννεφο. Η αλήθεια ήταν ότι ο άντρας αυτός είχε σταματήσει να πλένεται και να λούζει τα μαλλιά του εδώ και χρόνια, έτσι ώστε το στρώμα του λίπους στην επιδερμίδα του είχε πάρει την απόχρωση του ξεραμένου σαπουνιού που αρχίζει να μαυρίζει, πράγμα που γεννούσε φριχτές υποψίες γι' αυτό που κρυβόταν κάτω από τις κιτρινωμένες από τον ιδρώτα φανέλλες του. Γύρω από τα μάτια του, οι ρυτίδες είχαν γεμίσει από μια μαύρη ουσία, που κανείς μπορούσε να διακρίνει και στις υπόλοιπες γραμμές του προσώπου του. Το μουστάκι του, που δεν είχε κόψει και περιποιηθεί για χρόνια, σκέπαζε το στόμα του όπως ακριβώς και τα μακριά μαλλιά του απλώνονταν απρόσεχτα στους ώμους του, μάλιστα μοιράζονταν μ' αυτά το γκρίζο χρώμα και τη γυαλιστερή, λιγδισμένη υφή. Είχε μακριά γενειάδα, οι κιτρινωμένες άκρες της οποίας έφταναν ως το στήθος του. Όλη όμως η βρώμα του προσώπου του ήταν ένας απλός περισπασμός, αν κανείς τη σύγκρινε με τη φρίκη που επικρατούσε μέσα στο στόμα του. Τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια, μια επίμονη ψωρίαση έφθειρε και κομμάτιαζε τα ούλα του, αφήνοντας στη θέση τους άσπρα λέπια, ενώ τα λίγα δόντια που του είχαν απομείνει, κρέμονταν μαύρα και σαπισμένα, όμοια με τα νύχια γέρικου πουλιού. Αλλά κι αυτοί που δεν ήταν αρκετά άτυχοι ώστε να δούν την αποτρόπαια εικόνα που συνέθετε το στόμα του, μπορούσαν να μυρίσουν την αποσύνθεση στην ανάσα του, που βρωμούσε χειρότερα κι από ψοφίμι. Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, ο γέρος επιστάτης δεν άλλαζε ρούχα σχεδόν ποτέ, και κάπνιζε ασταμάτητα, προσθέτοντας στην ήδη αποκρουστική μυρωδιά του και μια δυνατή πατίνα καπνού. Εκείνο όμως που ο Ραμπαστέν θυμόταν πιο έντονα απ' όλα, ήταν τα χέρια του, όσες φορές τον είχε δει να σκουπίζει την αυλή ή τους διαδρόμους του σχολείου. Αν και θα περίμενε να είναι κοκκαλιάρικα κι αδύναμα, τα δάχτυλα του γέρου ήταν χοντρά και μαύρα από την βρωμιά, κι έμοιαζαν να είναι το πιο δραστήριο κομμάτι του κορμιού του. Όταν τον παρατηρούσε από το παράθυρο της τάξης να καρφώνει κάποια σανίδα που έλειπε απ' το φράχτη, νόμιζε πως ο αντίχειράς του ήταν το σφυρί, και τα υπόλοιπά του δάχτυλα τα καρφιά, κι όταν έσφιγγε στα χέρια του τη σκούπα, είχε την εντύπωση ότι το ξύλινο κοντάρι ήταν μια φυσική προέκταση των χεριών του, που μάκραιναν ως το πάτωμα, για να καταλήξουν στις λεπτές ψάθινες άκρες τους. Οι εικόνες αυτές άρχισαν να επιστρέφουν μία-μία, με ανελέητη ορμή μπροστά στα τρομαγμένα του μάτια, έτσι ώστε πέρα από τη μορφή του, μπορούσε πια να αισθανθεί και την φοβερή μυρωδιά του, που δηλητηρίαζε αργά τον αέρα, σαν τον καπνό που ανέβαινε από την άκρη του τσιγάρου που κρατούσε σφιχτά ανάμεσα στα χείλη του.

Προσπαθώντας να αγνοήσει την ενόχληση που κατέκλυζε τις αισθήσεις του, αλλά και για να αποφύγει το διεισδυτικό βλέμμα του επιστάτη που συνέχιζε να τον κοιτάζει σιωπηλός, ο Ραμπαστέν έστρεψε τα μάτια του στους νιπτήρες, γρήγορα όμως κατάλαβε ότι αυτά, όπως αν είχαν δική τους θέληση, είχαν γυρίσει και πάλι στην κατεύθυνση του γέρου, σαν να μαγνητίζονταν από την δυσάρεστη όψη του τριμμένου του παντελονιού, του σιδερένιου κουβά με την ξύλινη λαβή της σφουγγαρίστρας που προεξείχε, και το κιτρινωμένο του πουκάμισο που κρεμόταν φαρδύ πάνω από τη μέση του, σταματώντας μονάχα στην άκρη της γενειάδας του, από φόβο μήπως και

συναντήσουν το πρόσωπο και την επίμονη ματιά του. Η σιωπή ήταν βασανιστική-πίστευε πως ακόμη κι οι αραιές αναπνοές του, ακόμη και ο ήχος του σάλιου που γλιστρούσε στον ξεραμένο από το φόβο λαιμό του, μπορούσαν να την διακόψουν-κι έτσι, όταν ο επιστάτης, στηρίζοντας το σώμα του πάνω στο ξύλινο κοντάρι έσκυψε προς τη μεριά των νιπτήρων κι έφτυσε το αναμμένο του τσιγάρο σ'έναν από αυτούς. Ο Ραμπαστέν άκουσε με την ίδια λεπτομέρεια σαν να εκτυλίσσονταν μέσα στο κεφάλι του, το κοφτό κι απότομο φύσημα του γέρου, το ανεπαίσθητο τρίξιμο του κουβά που έγειρε λίγο από τη θέση του, και το αδύναμο τρίξιμο της φωτιάς από το τσιγάρο, τη στιγμή που άγγιξε το νερό κι έσβησε. Αμέσως ο γέρος στράφηκε προς το μέρος του και τον κοίταξε ακόμη πιο άγρια, ξεφυσώντας σχεδόν σαν να ήταν θυμωμένος, ενώ ταυτόχρονα η μυρωδιά του καπνού, δυναμώνοντας από την επαφή της με το νερό, έφτασε στη μύτη του, γεμίζοντας το στόμα του Ραμπαστέν με μια βαριά, πικρή γεύση. Φοβισμένος ακόμη περισσότερο από την ξαφνική αυτή υπερένταση των αισθήσεών του, πίεσε την πλάτη του στην πόρτα, σε μια ασυναίσθητη παρόρμηση να φύγει, εκείνη όμως τη στιγμή ο επιστάτης έγεννε προς το μέρος του, λέγοντάς του βουβά κάτι που ήταν αδύνατο ακόμα και να πιστέψει, πόσο μάλλον να υπακούσει-κουνώντας το κεφάλι και απλώνοντας τα δυό δάχτυλα του χεριού, του έκανε σήμα να πλησιάσει κοντά του. Ο Ραμπαστέν, που συνήθως ήταν εξαιρετικά υπάκουος, βρέθηκε σ'ένα βασανιστικό δίλημμα. Ο άντρας αυτός ήταν σίγουρα ένας αντιπρόσωπος των μεγάλων, στους οποίους ήταν ανήκουστο να φέρει αντίρρηση, η δυσφορία όμως που του προκαλούσε με την εμφάνιση και το απειλητικό βλέμμα του, γεννούσαν ένα φόβο το ίδιο επιτακτικό όσο και η κίνηση των δαχτύλων του, που του απαγόρευε να πλησιάσει έστω κι ένα βήμα προς το μέρος του. Με την ελπίδα να αλλάξει έτσι τα πράγματα, έστρεψε το κεφάλι του για πρώτη φορά προς τα πάνω, και κοίταξε τον επιστάτη ικετευτικά, εκείνος όμως, σαν να περίμενε ακριβώς αυτή την ευκαιρία, γούρλωσε τα μάτια του και ανασήκωσε τα φρύδια του σε μια έκφραση απερίγραπτου θυμού. Αν και το μυαλό του προσπαθούσε πανικόβλητο να τον εμποδίσει, η οργή αυτή είχε αποτελέσει το δραματικό αποκορύφωμα της έντασης που ένοιωθε από ώρα, καθώς στεκόταν με το κορμί του σφιγμένο επάνω στον τοίχο, κι αποφεύγοντας να κοιτάζει το βλέμμα του επιστάτη που του προκαλούσε την πιο μεγάλη ταραχή, άρχισε να προχωρά με μικρά, διστακτικά βήματα προς την κατεύθυνσή του, σκύβοντας το κεφάλι με την παραίτηση του μελλοθανάτου που βαδίζει στην απάνθρωπη τιμωρία του, χωρίς να ξέρει γιατί πρέπει να την υποστεί. Κι αν η μπερδεμένη αλλά ακόμα διαυγής σκέψη του δεν μπορούσε να βρεί κανέναν άλλο τρόπο-εκτός ίσως απ'το ότι βρισκόταν στις τουαλέτες των μεγάλων παιδιών-για να εξηγήσει την αυστηρότητα του επιστάτη, η λογική του δεν αρκούσε για να δώσει, τρέχοντας γρήγορα έξω, τη λύση στην απελπισία που αισθανόταν. Όταν έφτασε μπροστά του, σε απόσταση λίγων μόλις εκατοστών από το βρωμερό του πουκάμισο, ο Ραμπαστέν συνέχισε να κοιτάζει το πάτωμα, παρατηρώντας με έντρομη αδιαφορία τα γκριζα κρόσσια της σφουγγαρίστρας που μούσκευαν μέσα στο θολό νερό του κουβά. Κι ήταν τυχερός που την στιγμή εκείνη δεν κοίταζε ούτε για ένα δευτερόλεπτο το πρόσωπο του επιστάτη, στα διεσταλμένα μάτια του οποίου η οργή είχε δώσει τη θέση της στην άγρια έκφραση του έκφυλου πάθους, σε μια έξαψη που μεγάλωνε καθώς το χαμηλωμένο κόκκινο κεφάλι πλησίαζε στο πέος του.

Η αποφορά των ρούχων του γέρου ήταν τόσο δυνατή, που ο Ραμπαστέν ένοιωσε τα μάτια του να καίνε. Πριν όμως προλάβει να κάνει έστω κι ένα βήμα πίσω, ο επιστάτης άφησε το κοντάρι της σφουγγαρίστρας, που έπεσε παρασέρνοντας τον κουβά στο πάτωμα, και τον άρπαξε από το κεφάλι με τα δυό του χέρια. Άκουσε το νερό που χυνόταν στο πάτωμα, και την ίδια στιγμή τα χέρια του άντρα τον τράβηξαν

δυνατά ώσπου το στόμα του κόλλησε πάνω στο παντελόνι του, λίγο πιο κάτω από το κουμπί που το κρατούσε κλειστό. Ξαφνικά μπορούσε να διακρίνει μονάχα τη θολή ύφανση του βρώμικου καφέ παντελονιού, κι ο λιγοστός αέρας που κατάφερνε να εισπνεύσει βίαια είχε τη φριχτή μυρωδιά και τη γεύση από το ιδρωμένο σώμα του γέρου και τα ούρα που είχαν ξεραθεί εκεί όπου τώρα πίεζε με όλη του τη δύναμη τη μύτη και το στόμα του. Ο Ραμπαστέν αισθάνθηκε μια τρομακτική αναταραχή στη βάση της κοιλιάς του, και για μια στιγμή νόμιζε ότι τα είχε κάνει πάνω του, όμως ο πόνος που συνόδευε την ανάδευση αυτή ήταν κάτι το διαφορετικό-δυσάρεστο, κι όμως γνώριμο. Ήθελε να ουρλιάξει, όμως ήταν στην κυριολεξία φιμωμένος, έτσι που οι απανωτές προσπάθειες να φωνάζει έκαναν το κεφάλι του να πονέσει, οπότε και σταμάτησε, από φόβο μήπως χάσει τις αισθήσεις του. Η ενόχληση ανάμεσα στα πόδια του είχε σχεδόν εξαφανιστεί, όμως ο επιστάτης συνέχιζε να τον κρατά σφιχτά επάνω στο παντελόνι του, δυσκολεύοντας όλο και περισσότερο την αναπνοή του, τόσο που ύστερα από λίγα λεπτά η αρχική του ναυτία είχε γίνει βεβαιότητα-αν δεν κατάφερνε να ξεφύγει αμέσως από τα χέρια του, θα λιποθυμούσε ή θα πνιγόταν από τον ίδιο του τον εμετό. Με τη σκέψη αυτή, άρχισε να παλεύει χτυπώντας τα χέρια του στους μηρούς του γέρου και κλωτσώντας στα τυφλά. Ήταν έτοιμος να παραιτηθεί, όταν ένοιωσε το σκληρό πέος του να σαλεύει κάτω από το ύφασμα, πιέζοντας το μάγουλό του. Η απρόσμενη αυτή κίνηση τον τρόμαξε τόσο πολύ, που του έδωσε καινούρια δύναμη, και καθώς ο επιστάτης είχε κλείσει τα μάτια του, απολαμβάνοντας την τριβή της στύσης του στο παιδικό πρόσωπο, ο Ραμπαστέν τον χτύπησε στο γόνατο, ενώ συγχρόνως δάγκωσε το πέος του. Λυγίζοντας από τον ξαφνικό πόνο, ο επιστάτης χαλάρωσε το κράτημά του, κι αφήνοντας το κεφάλι του, σκέπασε με τα χέρια του το ερεθισμένο μέλος του, που στεκόταν όρθιο, τεντώνοντας το ύφασμα του παντελονιού προς τα πάνω. Ο Ραμπαστέν ήξερε πως αυτή ήταν η τελευταία του ευκαιρία, και γυρνώντας απότομα μέσα στα χέρια του γέρου, έσκυψε λίγο και ελευθερώθηκε από τα δεσμά του. Γύρισε προς την πόρτα κι ετοιμάστηκε να τρέξει, απολαμβάνοντας τον καθαρό αέρα που επιτέλους ανέπνεε, όμως μέσα στην ταραχή του δεν θυμήθηκε τα βρωμόνερα του κουβά που είχαν χυθεί ολόγυρά τους. Η απεγνωσμένη βιασύνη του τον έκανε να γλιστρήσει, με αποτέλεσμα να σωριαστεί στο πάτωμα, μουσκεύοντας το παντελόνι του. Στο μεταξύ, ο επιστάτης κατάλαβε ότι προσπαθούσε να ξεφύγει, κι αγνοώντας τον πόνο που έτσι κι αλλιώς είχε υποχωρήσει, όρμηξε επάνω του και τον άρπαξε από τους ώμους, σηκώνοντάς τον στην αγκαλιά του. Μόλις ο Ραμπαστέν κατάλαβε ότι ήταν και πάλι αιχμάλωτος του σιχαμερού αυτού άντρα, άρχισε να κλαίει και να φωνάζει, χτυπώντας αβοήθητος τα ποδια και τα χέρια του. Όμως αυτή τη φορά ο επιστάτης είχε αποφασίσει να πάρει τα μέτρα του-λύγισε τη μέση του, και κρατώντας τον σφιχτά ανάμεσα στα γόνατά του, σκέπασε με το ένα χέρι το στόμα του, χώνοντας μέσα και μερικά από τα δάχτυλά του. Ρουφώντας τη μύτη του, ο Ραμπαστέν μπορούσε μέσα από ένα φίλτρο ανείπωτου πανικού να νοιώσει τη γεύση όλων αυτών που πίστευε ότι μύριζαν όπως ακριβώς και τα χέρια του γέρου-το βρώμικο πάτωμα, τον καπνό και τη στάχτη των τσιγάρων, ακόμα και τα υγρά κρόσσια της σφουγγαρίστρας-και το χειρότερο ήταν ότι ήταν ανίκανος να διώξει την απαίσια γεύση από το στόμα του, αφού οι απελπισμένες κινήσεις της γλώσσας του έβρισκαν τα μαύρα δάχτυλα του επιστάτη άκαμπτα κι ακίνητα μέσα στο στόμα του. Τα μάτια του είχαν θολώσει από τα δάκρυα που έτρεχαν ασταμάτητα, όμως καθώς τα χέρια του επιστάτη ήταν κολλημένα σφιχτά πάνω στο πρόσωπό του, κατάφερε να διακρίνει ακόμη μια φρικτή τους λεπτομέρεια. Τα νύχια του γέρου, κίτρινα από τον καπνό και βρώμικα από την απλυσιά, είχαν φαγωθεί ολόγυρα από την ψωρίαση, κι ήταν γεμάτα μικρές άσπρες τρύπες, έτσι που οι άκρες τους έμοιαζαν με το οδοντωτό λεπίδι ενός

φθαρμένου μαχαιριού. Όταν το άλλο χέρι του άντρα γλίστρησε κάτω από το πουκάμισό του, κάρχισε να χαϊδεύει το στήθος του, ο Ραμπαστέν προσπάθησε και πάλι να ουρλιάξει, όμως η κλαμμένη του φωνή σταμάτησε στην παλάμη του. Όλη αυτή η ταραχή του αγοριού φαινόταν να τον ερεθίζει τρομερά, κι ανάμεσα στα γόνατα του μικρού φυλακισμένου του πρόβαλλε η πιο μεγάλη στύση που θυμόταν να είχε ποτέ του. Μουρμουρίζοντας κάτι στο αυτί του Ραμπαστέν, ο επιστάτης τράβηξε το χέρι του από το στήθος, και κρατώντας τον πάντα φιμωμένο, ανασήκωσε με τα δάχτυλά του την ελαστική μέση του κοντού μπλέ παντελονιού. Καθώς έσπρωχνε στα τυφλά και το τελευταίο εμπόδιο, το εσώρουχο του αγοριού, έγλειφε τα χείλη του από την ικανοποίηση. Ο Ραμπαστέν, που τώρα έκλαιγε γοερά ένοιωσε την τραχιά επιφάνεια του χεριού του να διεισδύει ανάμεσα στους μηρούς του, μόλις όμως ο γέρος άγγιξε το δέρμα που βρισκόταν λίγα εκατοστά μπροστά από τους γλουτούς του, τινάχτηκε απότομα προς τα πίσω, αφήνοντάς τον να πέσει από την αγκαλιά του. Τα γόνατα του Ραμπαστέν χτύπησαν στο πάτωμα, στέλνοντας ένα οξύ πόνο σ'ολόκληρο το μήκος των ποδιών του, κι η φωνή του πλημμύρισε τις τουαλέτες, βραχνιασμένη από το κλάμα. Μπουσουλώντας χωρίς να βλέπει καλά, αντίκρυσε ξαφνικά τον επιστάτη, που πισωπάτησε έντρομος στη θέα του αγοριού που τον πλησίαζε. Προσπάθησε να σηκωθεί, όμως ο γέρος, νομίζοντας ότι ερχόταν προς το μέρος του, φώναξε: “Φύγε, τέρας!”, τον χτύπησε δυνατά στο πρόσωπο, ρίχνοντάς τον και πάλι κάτω, κι έπειτα έτρεξε τρομοκρατημένος προς την πόρτα. Σοκαρισμένος από την απρόσμενη κι αναίτια βία που είχε γνωρίσει μέσα σε λίγα λεπτά, ο Ραμπαστέν απέμεινε καθισμένος στο πάτωμα, ανήμπορος να σηκωθεί ή να σκουπίσει τα δάκρυα που έτρεχαν στα μάγουλά του, ενώ τριγύρω του η λιμουλά με τα νερά ολοένα και μεγάλωνε. Το εσωτερικό των μηρών και η κοιλιά του κρύωναν από την υγρασία των ούρων, ενώ στη μύτη του, που είχε προ πολλού γεμίσει από τα δάκρυα, ερχόταν ακόμα πότε-πότε η τρομερή μυρωδιά που ο γέρος επιστάτης είχε αφήσει πίσω του. Ύστερα από λίγη ώρα σηκώθηκε για να πλύνει το πρόσωπό του, όταν όμως είδε το σβησμένο τσιγάρο που βρισκόταν ακόμη στο μεσαίο νιπτήρα, αισθάνθηκε ένα παράλογο φόβο να τον κυριεύει. Έκανε μερικά βήματα προς τα πίσω, και ξαφνικά πάτησε πάνω στα βρεγμένα κρόσσια της σφουγγαρίστρας. Αναπήδησε τρομαγμένος, κι αφού βεβαιώθηκε ότι τίποτε δεν είχε συμβεί, έτρεξε στο νιπτήρα που βρισκόταν πιο κοντά στην πόρτα κι έριξε λίγο νερό στα ανψοκοκκινισμένα μάγουλά του, κρατώντας πάντα τα μάτια του στο τσιγάρο και την σφουγγαρίστρα, μήπως και ζωντανεύοντας έφερναν πίσω το τα μαύρα δάχτυλα του επιστάτη, που αισθανόταν ακόμα να πιέζουν τα χείλη του.

*

Στα επτά χρόνια που πέρασαν από το τραγικό εκείνο πρωινό στις τουαλέτες, ο Ραμπαστέν ξέχασε σχεδόν ολότελα την αναστάτωση και τον τρόπο που είχε νοιώσει τότε, φυλακισμένος στην αγκαλιά του γέρου άντρα που χαϊδευε επίμονα το σώμα του. Η περίοδος αυτή ήταν για τον ίδιο και το κορμί του ένας μακρύς, ευχάριστος λήθαργος, στη διάρκεια του οποίου δεν χρειάστηκε ούτε μια φορά να ξαναζήσει έστω και μία στιγμή το ίδιο δυσάρεστη. Οι μικρές και οι μεγαλύτερες αλλαγές έρχονταν ανεπαίσθητα, μεταμορφώνοντάς τον σε έφηβο, πάντοτε όμως με μια δόση ηθελημένης αργοπορίας, που τον έκαναν να δείχνει νεότερος απ'όσο ήταν, ώστε και στα δεκατέσσερα χρόνια του έμοιαζε με παιδί.

Κεφάλαιο έκτο: Όσο ένα δρεπάνι

Ανάμεσα στην αναπνοή του Ραμπαστέν και στη μουσική που άκουγε αυτή την ώρα, υπήρχε ένα κοινό στοιχείο, ο ρυθμός-γρήγορα, αλλά όχι πολύ. Τους τελευταίους μήνες της σύντομης ζωής του, με τα μάτια θολά και το σώμα του εξαντλημένο από την αρρώστια που είχε ξεριζώσει τα μαλλιά από το κεφάλι του και τον είχε αναγκάσει να μένει κλεισμένος και βυθισμένος στην απόγνωση στο μικρό του δωμάτιο, ο Φραντς Σούμπερτ άφησε, μαζί με το θλιβερό κατάλογο των ελάχιστων περιουσιακών του στοιχείων, ένα από τα σημαντικότερα και πιο συγκινητικά έργα στην ιστορία του ανθρώπου, το κουϊντέττο εγχόρδων σε ντο μείζονα. Όταν το είχε ακούσει για πρώτη φορά, ο Ραμπαστέν σκέφτηκε πως η μουσική αυτή, παρά την φαινομενικά χαρούμενη διάθεσή της, του προκαλούσε μια ανεξήγητη μελαγχολία, και συχνά τον έκανε να συλλογίζεται το θάνατό του. Έπειτα όμως αναρωτήθηκε μήπως αυτές οι σκέψεις δεν ήταν παρά μια παγίδα αυτοπροκαλούμενης μελαγχολίας, που είχαν στη βάση τους τη γνώση ότι ο συνθέτης του κουϊντέττου είχε εργαστεί πάνω σ' αυτό στο τέλος της τραγικής του ζωής. Προσπαθώντας να ξεδιαλύνει το μυστήριο αυτού του κομματιού-αφού το ενδεχόμενο μιας τέτοιας επιτηδευμένα ρομαντικής αντιμετώπισης τον απογοήτευε-άρχισε να ακούει την πρώτη κίνηση, που του μετέδιδε και τα εντονότερα συναισθήματα, ξανά και ξανά, και κάθε φορά φρόντιζε το σκηνικό γύρω του να είναι όλο και πιο κλειστό, ελεύθερο από οτιδήποτε μπορούσε να τραβήξει την προσοχή του. Μετά από μερικές εβδομάδες, κι ενώ ετοιμαζόταν να παραιτηθεί, παρηγορώντας τον εαυτό του ότι ίσως ακόμη να μην ήταν αρκετά ώριμος για τη μουσική αυτή, κάτι το εξαιρετικό συνέβη. Μάλιστα, όπως κάθε αποκάλυψη, έτσι και τα γεγονότα του μεσημεριού εκείνου είχαν την απροσδόκητη γοητεία διαδοχικών συμπτώσεων. Ο Ραμπαστέν είχε ξαπλώσει για να κοιμηθεί, λέγοντας πως ήταν κουρασμένος και πως δεν ήθελε να τον ξυπνήσουν. Ύστερα από λίγη ώρα η μητέρα του, μπαίνοντας στο δωμάτιό του, τον είχε δει να σουφρώνει το στόμα και τη μύτη του, ενοχλημένος μέσα στον ύπνο από το δυνατό ήλιο που έμπαινε από το παράθυρο. Προσέχοντας να μην τον ξυπνήσει, κατέβασε τα στόρια, κι όταν βεβαιώθηκε ότι το δωμάτιο είχε βυθιστεί σε απόλυτο σκοτάδι, είχε φύγει κλείνοντας απαλά την πόρτα πίσω της. Όταν ο Ραμπαστέν είχε ξυπνήσει, ήταν ακόμη απόγευμα, όμως ένας ελαφρός πονοκέφαλος που είχε από τον ύπνο μαζί με το σκοτάδι που αντίκρουσε ξυπνώντας, τον έκαναν να πιστέψει ότι είχε αποκοιμηθεί για πολλές ώρες, κι ότι στο μεταξύ είχε βραδιάσει. Αφού τεντώθηκε στο κερβάτι μέχρι να ξυπνήσει ολότελα, αποφάσισε να ακούσει λίγη μουσική. Την ώρα όμως που τοποθετούσε το δίσκο στην μεταλλική προεξοχή του πικ-άπ, σκέφτηκε ότι θα ήταν καλό να φορέσει τα ακουστικά, για να μην ξυπνήσει τους γονείς του. Έτσι, είχε ξαπλώσει ανάσκελα πάνω σε τρία μαξιλάρια, κι όταν έκρινε πως ήταν καθισμένος αρκετά αναπαυτικά για μια προσεκτική ακρόαση, τράβηξε το μικρό μοχλό και κατέβασε τη βελόνα στην εξωτερική ράγα του δίσκου. Μέσα στο σκοτεινό δωμάτιο, τα μάτια του δεν έβρισκαν ούτε ένα αντικείμενο του οποίου το χρώμα ή το περίγραμμα θα μπορούσε να τον αποσπάσει, ώστε από τις πρώτες κιόλας νότες βρέθηκε να παρακολουθεί τη μουσική με τη μεγαλύτερη δυνατή προσήλωση. Εκείνο που τώρα παρατηρούσε, σαν να μην είχε ακούσει ποτέ την εισαγωγή, ήταν ο τρόπος με τον οποίο ο ήχος των εγχόρδων ανέτειλε, σαν να κοιμόταν μέχρι την στιγμή εκείνη όπως κι ο ίδιος. Δεν πέρασαν παρά μερικά δευτερόλεπτα, κι αντί για την ήρεμη ανατολή των δοξαριών, το κεφάλι του πλημμύρισε με μια τρομερή ένταση, έτσι που τα βιολοντσέλλα φαίνονταν έτοιμα να εκραγούν. Κι όταν τα όργανα βρήκαν μετά από την αγωνιώδη άνοδό τους την εκτόνωση που ζητούσαν, ο Ραμπαστέν ένοιωσε το λόγο ο οποίος τον είχε οδηγήσει, σε προηγούμενες ακρόασεις, να σκέφτεται το θάνατο. Μοναδικός ήχος που έφτανε σ' αυτή του ιδιωτικά κι ανενόχλητα, χωρίς να τον νοθεύουν οι μικροί κι ασήμαντοι

θόρυβοι ούτε και της ίδιας του της αναπνοής, ήταν η βασική μελωδία της πρώτης κίνησης, που δεν μπορούσε να περιγραφεί σαν λυρική ή τρυφερή, γιατί στην πραγματικότητα ήταν τέλεια, κι οι λέξεις αυτές την περιόριζαν. Ήταν λοιπόν φυσικό ακούγοντας τη συγκεκριμένη μελωδία να τον απασχολεί η θλιβερή ιδέα του θανάτου, αφού μετά το τέλος της ζωής του δεν θα μπορούσε να ξανακούσει τη μουσική αυτή, και μόνο η σκέψη να την στερηθεί, έκανε την υπόλοιπη ζωή του να μοιάζει απελπιστικά μικρή. Κλείνοντας τα μάτια, είχε αφήσει τον Σούμπερτ να τον παρασύρει στις παιχνιδιάρικες παραλλαγές του βασικού θέματος, στις χαϊδευτικά αυστηρές αρμονίες που πλησίαζαν ξαφνικά την ελάχιστο κλίμακα για να βυθιστούν και πάλι στη μείζονα, στο ντουέττο των βιολοντσέλλων που τραγουδούσαν το ίδιο γλυκά όπως οι πιο ευχάριστες ανθρώπινες φωνές. Κάποια στιγμή, η ψεύτικη αυστηρότητα μεταμορφώθηκε σε αληθινό δράμα, και το κρεσσέντο διέλυσε την πρωτότερη ηρεμία, για να παραδοθεί όμως κι αυτό, αμέσως μετά την κατάκτηση της κορυφής, στην βασική μελωδία. Ο Ραμπαστέν άνοιξε τα μάτια, και παρακολούθησε με τις αισθήσεις του κυριολεκτικά τεντωμένες, τον ευφυή τρόπο με τον οποίο οι νότες δούλευαν για να αποκαταστήσουν την αρχική διάθεση, ενώ συγχρόνως φρόντιζαν για τα δυό ακόμη κρεσσέντο που έπρεπε να χτίσουν. Εκείνη ακριβώς την ώρα, κι ενώ μια από τις ομορφότερες μουσικές φράσεις ξεδιπλωνόταν στα δυό της μέρη, τα σύννεφα που έκρυβαν τον τελευταίο απογευματινό ήλιο υποχώρησαν για λίγο, και μια πεισματάρα ακτίνα φωτός ξεγέλασε τα κλεισμένα παράθυρα και διαπέρασε το πυκνό σκοτάδι του δωματίου. Σαστισμένος, ο Ραμπαστέν κοίταζε την απρόσμενη αυτή πηγή φωτός που είχε εισβάλλει ξαφνικά, προσπαθώντας να καταλάβει αν η μαγεία της στιγμής που είχε προηγηθεί ήταν αποτέλεσμα της έκπληκτης διαπίστωσης ότι ήταν ακόμη μέρα, ή αν οφειλόταν στη μουσική φράση που άκουγε την ίδια εκείνη στιγμή. Με αγωνία περίμενε να τελειώσει το δεύτερο κρεσσέντο, κι όταν το μελωδικό δίπτυχο έκανε και πάλι την εμφάνισή του, η ευφορία που αισθάνθηκε άγγιξε τα όρια της έκστασης. Κλείνοντας τα μάτια του σκέφτηκε πως η σύντομη αυτή μελωδία έμοιαζε με το φωτεινό σημείο στο τέλος ενός σκοτεινού δάσους, αλλά η μετάβαση από το ένα κομμάτι της στο επόμενο για τον ίδιο σήμαινε μια εξίσου δραματική μεταφορά, όμως ήταν πολύ ταραγμένος για να βρεί την απάντηση στο μουσικό μυστήριο, κι έτσι είχε σταματήσει το πικ-άπ κι είχε ανοίξει τα στόρια του παράθυρου, αποκαθιστώντας την αληθινή ώρα της ημέρας στο δωμάτιό του. Τώρα, ξαπλωμένος όπως και τότε στο κρεβάτι του, φορώντας τα ακουστικά, αλλά χωρίς τη βοήθεια της τεχνητής συσκοτίσης, άκουγε και πάλι εκστατικός την ίδια εκείνη μελωδία, μόνο που πιά γνώριζε το μυστικό της, αυτό που του προκαλούσε τέτοια αναστάτωση στο κάθε της άκουσμα. Με το άνοιγμα της πρώτου φύλλου-ολόκληρη η φράση ήταν τόσο σύντομη, που τον βοηθούσε να την σκέφτεται σαν ένα μικρό λουλούδι-άνοιγε μια πύλη στο χρόνο και τη μνήμη του. Η πύλη αυτή δεν ήταν παρά μια μικροσκοπική πόρτα, που άνοιγε εντελώς στον ελάχιστο χρόνο που μεσολαβούσε ανάμεσα στα δύο φύλλα, κι έπειτα με το δεύτερο φύλλο έκλεινε γρήγορα κι εξαφανιζόταν, βυθίζοντάς τον σε μια τρομερή μελαγχολία. Στα λίγα δευτερόλεπτα που διαρκούσε, αισθανόταν ότι μπορούσε, όπως συνέβαινε και σε κάποιες άλλες σπάνιες περιπτώσεις, να μυρίσει τον καλοκαιρινό αέρα των παιδικών του χρόνων, που είχε ένα τελείως διαφορετικό άρωμα από τον αέρα που ανέπνεε τώρα. Η μουσική αυτή φράση διέγειρε την ψυχή του τόσο έντονα, ώστε έφερνε τις φυλαγμένες στη μνήμη του παραστάσεις στο προσκήνιο της αντίληψής του, όμως δεν κρατούσε αρκετά για να μετουσιωθεί σε πραγματικότητα, μεταφέροντάς τον στον ακριβή χρόνο του παρελθόντος, στη στιγμή που η μουσική είχε τη δύναμη να ξυπνήσει, η μικρή της διάρκεια δεν έφτανε ούτε για να μετατραπεί σε μια

ολοκληρωμένη ψευδαίσθηση, όπου εικόνες που δεν υπήρχαν πια θα εμφανίζονταν μπροστά του. Μονάχα η όσφρηση, πιο παρορμητική κι ανεπιτήδευτη απ' όλες τις αισθήσεις προλάβει να ξεγελαστεί, προσφέροντάς του τον αέρα όπως μύριζε όταν ήταν παιδί, άκομα κι αυτός όμως έφτανε μόνο για μια αναπνοή.

Ο Ραμπαστέν αναλογίστηκε την πραγματικότητα που βρισκόταν κρυμμένη πίσω από ό,τι θεωρούσε αληθινό, όπως οι αναμνήσεις του, που αν κι είχαν τη δύναμη, διαμορφώνοντας τη συμπεριφορά του να εξακολουθούν να ζουν στον παρόντα χρόνο, ήταν για πάντα παγιδευμένες μέσα στο μυαλό του, όπου μπορούσε ελεύθερα να τις αλλοιώνει, ή και να τις αγνοεί, σαν να μην είχαν συμβεί ποτέ. Η σκέψη αυτή του φαινόταν άδικη και θλιβερή, όπως όταν έβλεπε στο δρόμο κουρελιασμένα ρούχα και πεταμένα παπούτσια και φανταζόταν τη χαρά που είχαν προκαλέσει όταν αγοράστηκαν και φορέθηκαν για πρώτη φορά. Η ευτυχία του παρελθόντος, αυτή που τις στιγμές εκείνες της παιδικής του ηλικίας θεωρούσε το πιο σημαντικό κομμάτι της ζωής του, όχι μόνο είχε χαθεί και δεν επρόκειτο ποτέ να επαναληφθεί, όμως ίσως και να ήταν καταδικασμένη να ξεχαστεί εξαιτίας όσων τον έκαναν τώρα ευτυχισμένο. Σ' αυτή την περίπτωση, η συγκεκριμένη μελωδία που τον συγκινούσε δεν ήταν παρά ο πρόλογος σ' ένα θρήνο, για τις ευτυχισμένες μέρες που είχαν οριστικά τελειώσει, και στις οποίες ήταν αδύνατο να απλώσουμε και πάλι το σώμα μας, όση μαγεία κι αν εξασφάλιζε για το σκοπό αυτό η μουσική. Συγχρόνως σκέφτηκε ότι, για τον συνθέτη του κουϊντέττου ίσχυε κάτι που ο ίδιος δεν μπορούσε να αισθανθεί, αφού για τον Ραμπαστέν του παρόντος, ακόμη κι αν ήταν δυστυχισμένος και θρηνούσε για τις όμορφες εποχές που πέρασαν, υπήρχε η ελπίδα των καινούριων ημερών, που ίσως έφερναν την ευτυχία που του έλειπε. Όμως η λογική του έφερνε αντίρρηση-κι αν ακόμη δεν υπάρχει η τραγική βεβαιότητα ενός πρόωρου τέλους, το φάντασμα του θανάτου υψώνεται απειλητικό στο βάθος του δρόμου, χωρίς κανέναν να γνωρίζει την απόσταση που τον χωρίζει από αυτό. Οπότε η θλίψη για το χαμένο παρελθόν κι η θλίψη για το αναπότρεπτο τέλος, δεν άφηναν στον άνθρωπο καμμία δυνατότητα να είναι πραγματικά ευτυχισμένος. Αλλά ο Ραμπαστέν δεν ήθελε να δεχτεί αυτή την σκέψη, όχι μόνο γιατί του φαινόταν τρομερά κοινότυπη στην απαισιοδοξία της, αλλά γιατί μια τέτοια αντιμετώπιση δεν εξηγούσε το κυνήγι της αληθινής ομορφιάς στο οποίο ορισμένοι από τους ανθρώπους. Αν το μόνο απόλυτο στοιχείο της ζωής ήταν ο θάνατος, η επιδίωξη του τέλειου θα είχε φανεί μάταια από την πρώτη στιγμή, και θα είχε αποτρέψει τους μεγάλους καλλιτέχνες-οι οποίοι ήταν συνήθως εξαιρετικά ευφυείς-από την άσκοπη αναζήτησή του. Γιατί τότε ένας ετοιμοθάνατος άντρας τριάντα χρονών αποφασίζει να φτιάξει κάτι τόσο θαυμάσιο; Η υστεροφημία είναι στ' αλήθεια ασήμαντη σαν αμοιβή, όταν κάποιος βλέπει τη ζωή του να τελειώνει, και με τη σκέψη αυτή ο Ραμπαστέν επέβαλλε σιωπή στο κεφάλι του για να απολαύσει για μια τελευταία φορά τη μαγική μουσική φράση. Καθώς την ένοιωθε να πλησιάζει, αναρωτήθηκε τί ήταν αυτό που τον έκανε να αισθάνεται μια ψυχική συγγένεια με τη συγκεκριμένη μελωδία, κι η απάντηση που αυθόρμητα εμφανίστηκε στο μυαλό του, σαν μήνυμα σταλμένο από κάποια πλευρά του εαυτού του που όλη αυτή την ώρα έμενε σιωπηλή, ήταν απλή-η αστάθεια στο χρόνο που πετύχαινε η μουσική στιγμή, ήταν ένα καθρέφτισμα της αλλαγής που, κάποιες φορές, το ίδιο ξαφνικά, συμβαίνουν και στον ίδιο. Τα μάτια του έκλειναν, και μουρμούρισε αθόρυβα ότι οι σκέψεις του γίνονταν όλο και πιο μπερδεμένες, ότι η επανάληψή τους τον κούραζε. Γέρνοντας προς την μια πλευρά, αποκοιμήθηκε.

Στο πρώτο φύλλο της μουσικής φράσης, ο Ραμπαστέν βρισκόταν ακόμη ξαπλωμένος στο κρεβάτι, έτοιμος να κοιμηθεί. Στο δεύτερο φύλλο, στεκόταν όρθιος δίπλα στην πόρτα του δωματίου του, ενώ η μουσική έμοιαζε να έρχεται όχι από την

περιοχή γύρω από τους κροτάφους του, αλλά από ολόκληρο τον χώρο. Αν και γνώριζε πως ο χώρος αυτός εξακολουθούσε να είναι το δωμάτιό του, οι μικρές οπτικές ασάφειες που έκρυβαν ορισμένα πράγματα από τις συνηθισμένες τους θέσεις, σαν να μην είχαν σημασία εκείνη τη στιγμή, καθώς και ο παράξενος τρόπος με τον οποίο η μουσική έφτανε στα αυτιά του, χωρίς να παρεμβάλλεται κάποιο άλλο μέσο εκτός από τον αέρα, έδιναν στις κινήσεις του μια εξωπραγματική υφή. Το μόνο που έβλεπε τώρα μπροστά του ήταν η ξύλινη πόρτα με το μεταλλικό πόμολο, κι όταν άπλωσε το χέρι του για να ανοίξει την πόρτα, παρατήρησε ότι το άσπρο χρώμα του πουκαμίσου που φορούσε μέσα στο σπίτι έλαμπε, σαν να φωτιζόταν από ένα μωβ προβολέα στο σκοτάδι. Η πόρτα άνοιξε, και βρέθηκε να κοιτάζει το διάδρομο, που ήταν κι αυτός αλλόκοτα φωτισμένος. Ήταν σκοτεινός, ενώ από τη μισάνοιχτη πόρτα του μπάνιου, που βρισκόταν απέναντι σχεδόν από το δωμάτιό του, έβγαινε μια λεπτή δέσμη φωτός. Εκείνο που δεν συμφωνούσε με τη συνηθισμένη εικόνα του χώρου αυτού, ήταν ότι το φως του μπάνιου, ένας μικρός γλόμπος μέσα σ' ένα κιτρινωμένο προστατευτικό σκέπασμα, ποτέ δεν θα έφτανε για να φωτίσει το διάδρομο τόσο έντονα. Για άλλη μια φορά ο Ραμπαστέν ένοιωσε πως η λάμψη αυτή που πρόβαλλε από την πόρτα του μπάνιου δεν ήταν τυχαία - όπως τα βιβλία που στοιβάζονταν δίπλα στην πόρτα του δωματίου του είχαν εξαφανιστεί όταν βρισκόταν δίπλα τους, πριν από λίγο, έτσι κι ολόκληρος ο υπόλοιπος διάδρομος, εκτός από το μπάνιο είχε βυθιστεί στο σκοτάδι, σαν να ήθελε να τον αποτρέψει απ' το να προχωρήσει στο σαλόνι ή την κουζίνα, και τραβώντας τον σαν έντομο προς τη μοναδική φωτεινή κατεύθυνση. Η σκέψη αυτή θα μπορούσε, από αντίδραση και μόνο, να τον σπρώξει προς την κουζίνα, όπου ήταν βέβαιος πως, αν άνοιγε το ψυγείο ή έπινε λίγο νερό από την βρύση, η θολή αίσθηση αποπροσανατολισμού που ξεπηδούσε από κάθε γωνιά του σπιτιού του, θα διαλυόταν αμέσως. Όμως τα πόδια κι όλο το σώμα του φαινόταν αδύναμο να υπακούσει σε μια θέληση που διαφωνούσε με την παράλογη μορφή των πραγμάτων, αποφασισμένο να αφήσει την ψευδή εικόνα του διαδρόμου να φανερώσει την αλήθεια που έκρυβε, το μήνυμα που είχε να τους πεί. Ο Ραμπαστέν άκουσε το απαλό σύρσιμο των ποδιών του στο μάρμαρο, καθώς το γυμνό δέρμα των πελμάτων του έδινε μικρά φιλιά στην ψυχρή γκριζα επιφάνεια, αλλά δεν κρύωσε όπως περίμενε. Σαν σταματημένη σκηνή του παρελθόντος, αποτυπωμένη σε μια φωτογραφία της οποίας την ύπαρξη είχε ξεχάσει, είδε το χέρι του να απλώνεται προς τη μισάνοιχτη πόρτα του μπάνιου και να την τραβά αργά προς τα έξω, ενώ συγχρόνως πλησίαζε στο λαμπερό άνοιγμα που ολοένα μεγάλωνε. Η ιδέα ότι την στιγμή αυτή κοιτάζε μέσα στο μπάνιο ήταν το μοναδικό πράγμα που έβλεπε μπροστά του, όπως πολλές φορές το όνομα ενός μουσικού κομματιού αντικαθιστά προσωρινά στη σκέψη μας τη μελωδία του, που αναζητούμε. Η κίνηση αυτή ήταν εντελώς αναπάντεχη για τον Ραμπαστέν, που συνήθως ήταν υπερβολικά διακριτικός. Αναγνωρίζοντας και τις δικές του ιδιορρυθμίες όταν βρισκόταν στο μπάνιο, αρκούσε να δει μια ριπή φωτός να βγαίνει κάτω από την πόρτα, για να μην πλησιάσει, μέχρι η μητέρα ή ο πατέρας του να τελειώσουν ό,τι είχαν να κάνουν και να βγούν. Η στάση του λοιπόν αυτή, να παραμονεύει έξω από τη μισάνοιχτη πόρτα της τουαλέτας, κρυφοκοιτώντας άπληστα, για τον ίδιο είχε το ανάλογο συναισθηματικό βάρος μιας παιδικής σκανταλιάς, κι έτσι, προτού καταλάβει τί συνέβαινε, ανασηκώθηκε στις μύτες των ποδιών του, όπως έκανε όταν ήταν μικρός, πιστεύοντας ότι το επιπλέον ύψος που κέρδιζε μ' αυτόν τον τρόπο, ή κι η ένταση του να στέκεται τόσο άβολα, θα αντιστάθμιζε την αμηχανία που ένοιωθε όταν ερχόταν η ώρα να τον επιπλήξουν για κάτι που είχε κάνει. Ύστερα από λίγο τα μάτια του άρχισαν να εστιάζουν πιο καθαρά στο βάθος του μπάνιου, και μέσα στην εκτυφλωτικά φωτεινή σφαίρα που ήταν το

μόνο που διέκρινε προηγουμένως, άρχισε σιγά-σιγά να εμφανίζεται το μαύρο περίγραμμα ενός ανθρώπινου σώματος. Τα χαρακτηριστικά του δεν ήταν ακόμη ορατά, όμως από το ύψος της μορφής μπορούσε να καταλάβει ότι δεν ήταν κάποιος από τους γονείς του. Όσο περισσότερο κοιτούσε προς το μέρος του, η όψη του ξεκαθάριζε, συμπληρώνοντας αργά τα σχήματα που περιγράφονταν από το φώς κι ενώνοντάς τα σ' ένα ενιαίο σώμα, ώσπου η εικόνα έγινε ολότελα σαφής.

Ήταν ένα αγόρι που στεκόταν μπροστά στη λεκάνη της τουαλέτας. Αν κι ήταν στραμμένος στην αντίθετη κατεύθυνση, σκέφτηκε ότι δεν έμοιαζε πολύ μεγαλύτερος από τον ίδιο, ίσως μάλιστα να είχαν και την ίδια ηλικία. Το αγόρι ήταν πιο ψηλό από τον Ραμπαστέν κι είχε ίσια μαύρα μαλλιά που σταματούσαν λίγο πιο ψηλά από τους ώμους του, κι ήταν τελείως γυμνό. Στο φως του μπάνιου, η σταρένια επιδερμίδα του είχε πάρει ένα χρυσό χρώμα, κι οι λιγιστές μαύρες τρίχες στα πόδια και τους γλουτούς του έμοιαζαν με μικροσκοπικά ελάσματα από ασήμι. Στεκόταν κι αυτός στις μύτες των ποδιών του, ενώ το κεφάλι του, ελαφρά ριγμένο προς τα πίσω, αλλά κι ολόκληρο το σώμα του, φαινόταν να είναι παραδομένο σε μια απαλή παλινδρομική κίνηση. Καθώς ανασηκωνόταν για λίγο, κι έπειτα πατούσε και πάλι σταθερά στο γαλάζιο πάτωμα του μπάνιου, ο Ραμπαστέν πρόσεξε ότι ένα λεπτό σύννεφο φωτός, σαν θερμότητα που εξατμίζεται όταν βρέξεις ένα καυτό μέταλλο, έβγαινε από το κορμί του και χανόταν στην κίτρινη λάμψη που τύλιγε αυτόν κι ό,τι βρισκόταν γύρω του. Με κάθε κίνηση, η ρηχή γραμμή στο μέσο της πλάτης του βάθαινε απότομα, κι η στρογγυλή επιφάνεια των γλουτών του συσπώταν, δίνοντάς του καινούρια ώθηση για να συνεχίσει. Τότε πρόσεξε ότι ενώ η αριστερή του παλάμη ακουμπούσε νοηλεκτικά στο μηρό του, ακίνητη σχεδόν, το δεξί του χέρι είχε χαθεί μπροστά του, αφήνοντας να φαίνεται μονάχα ο αγκώνας του, που κι αυτός λικνιζόταν μπρος και πίσω στον ίδιο ρυθμό. Αν και το σώμα του αγοριού ήταν διαρκώς σε ένταση, σκέφτηκε ότι υπήρχε πάνω του κάτι το επιτηδευμένα νωθρό και παθητικό, που έβρισκε ευχαρίστηση στις συνεχείς δονήσεις, αφημένο απόλυτα σ' αυτές—όμως μια τέτοια γνώση δεν ήταν κάτι που μπορούσε να αντιληφθεί με τα μάτια του, αλλά ερχόταν στη συνείδησή του σαν υπαγόρευση, όμοια με τη δύναμη που τον είχε φέρει ως εδώ. Η κατάσταση του, στα πρόθυρα της μεγαλύτερης ταραχής, μπορούσε να εξηγηθεί μονάχα σαν έξαψη αυτοερωτικού οίστρου, μια ασχολία που απορροφούσε ώρες ολόκληρες από παιδιά στην ηλικία του Ραμπαστέν, και το μόνιμο θέμα των συζητήσεων στις οποίες επιδίδονταν οι συμμαθητές του, ανταλλάσσοντας μεθόδους κι αντικείμενα φαντασιώσεων με την απροσδόκητη κι αδικαιολόγητη υπερηφάνια που προκαλεί στους εφήβους η διαπίστωση ότι μπορούν μόνοι τους να ικανοποιήσουν τις ερωτικές τους ανάγκες. Ο ίδιος είχε λόγους να πιστεύει ότι η πρακτική αυτή, τουλάχιστον με την τρομακτική επαναληψιμότητα που την εφαρμόζαν οι περισσότεροι, γινόταν προσβλητική, εκτός από εξαιρετικά μονότονη, για όποιον τη δοκίμαζε. Παρ' όλ' αυτά, η συναναστροφή με τόσους παθιασμένους εφήβους στο σχολείο, ήταν αδύνατο να τον αφήσει χωρίς τον κατάλληλο γνωστικό εξοπλισμό, ώστε, αν και ο Ραμπαστέν δεν είχε ποτέ ενδώσει στον συγκεκριμένο πειρασμό, ήξερε με κάθε δυνατή παραλλαγή τις ανατομικές λεπτομέρειες που τον αφορούσαν, έτσι ώστε μπορούσε να αναγνωρίσει στο νέο παιδί που στεκόταν απέναντί του δίχως να τον βλέπει, ακριβώς αυτές τις κινήσεις. Το αγόρι αυνανιζόταν όλη αυτή την ώρα, και μάλιστα φαινόταν τόσο απασχολημένος, που δεν τον είχε προσέξει να ανοίγει την πόρτα. Με την σκέψη αυτή, ότι η παρουσία του είχε περάσει απαρατήρητη, αισθάνθηκε πιο ήσυχος, οπότε στάθηκε και πάλι κανονικά στα πόδια του, απολαμβάνοντας την πλατιά αναπαικτική επιφάνεια που καταλάμβαναν στο πάτωμα του μπάνιου. Ταυτόχρονα, και χωρίς να διακόψει ούτε για ένα δυτερόλεπτο τα ηδονικά τραντάγματα του κορμιού του, το

αγόρι πάτησε κι αυτό γερά στο πάτωμα, και συνέχισε να αυνανίζεται, δίχως όμως να σηκώνεται στις μύτες των ποδιών του. Βλέποντας την ξαφνική αυτή, κι όμοια με τη δική του αντίδραση, ο Ραμπαστέν τρόμαξε, σαν να είχε μόλις αντιληφθεί ότι κάποιος παρακολουθούσε εκείνον, κι όχι το αντίθετο. Τον φοβισμένο συλλογισμό του διέκοψε ένας ήχος που ερχόταν από το μέρος του αγοριού-ο πρώτος παραδόξως μέχρι τη στιγμή εκείνη. Ήταν ένα σιγανό βογγητό, το οποίο μην τολμώντας να εκφράσει το μέγεθος της ευχαρίστησης που το προκαλούσε, αρκούσαν σ'ένα βαθύ αναστεναγμό, κι αμέσως ένας πίδακας αίματος πετάχτηκε από την πλευρά του σώματός του που έμενε αθέατη στον ίδιο. Οι χοντρές κόκκινες κηλίδες χτύπησαν δυνατά τον τοίχο, κι εκεί όπου μικρές γραμμές από το σπέρμα του αγοριού θα έπρεπε να απλώνονται, λεπτά ρυάκια αίματος γέμιζαν την λεία γαλάζια επιφάνεια, κυλώντας κι αφήνοντας πίσω τους διαφανείς ρόδινες γραμμές.

Χωρίς να μπορεί να αντιδράσει, ούτε και μ'ένα πνιχτό βογγητό αποστροφής, ο Ραμπαστέν απέμεινε να κοιτάζει έντρομος τον τοίχο του μπάνιου που μόλις είχε ποτίσει το άγνωστο αγόρι με το πυκνό κόκκινο σπέρμα του. Για μερικά εφιαλτικά λεπτά, ο σιωπηλός επισκέπτης στεκόταν ακίνητος απέναντί του, κι η πρωτότερη ένταση του κορμιού του έδωσε τη θέση της σε μια αφύσικη αδράνεια. Τη στιγμή όμως που ο Ραμπαστέν χαμήλωσε λίγο το κεφάλι του, το βλέμμα του έπεσε επάνω στο γυμνό στήθος του αγοριού, που τώρα βρισκόταν δίπλα του, πρόσωπο με πρόσωπο. Οι κινήσεις που είχαν μεσολαβήσει για να φτάσει τόσο πολύ κοντά του, είχαν διαφύγει της προσοχής του, επισκιασμένες από την απερίγραπτη δύναμη της εικόνας που παρουσίαζε όσο εκσπερμάτωνε, μονάχη της αυτή η σκηνή αρκούσε για να απορροφήσει τα αθόρυβα βήματα του παιδιού προς το μέρος του, δίνοντας την αίσθηση ενός βιαστικού μοντάζ, όπου η μιά εικόνα του φιλμ διαδέχεται απότομα την προηγούμενη. Το αγόρι δεν είχε ακόμη αποκτήσει την εμφάνιση ενός ώριμου άνδρα-το στήθος του ήταν επίπεδο, με δυό απαλές, σχεδόν αόρατες γραμμές κάτω από τις θηλές του, ενώ η κοιλιά, οι μηροί και τα πόδια του ήταν σκεπασμένα, όπως και η πλάτη του, μ'ένα λεπτό χνούδι που το μαύρο του χρώμα γυάλιζε με την ίδια μεταλλική λάμψη. Θα καταλάβαινε ίσως πιο εύκολα την ηλικία του αν μπορούσε να δει το πρόσωπό του, κάθε φορά όμως που σήκωνε τα μάτια του πιο πάνω απ'το λαιμό του, τα χαρακτηριστικά του προσώπου του ξεγλιστρούσαν από τη μνήμη του ακαριαία, πριν προλάβουν να σχεδιάσουν ένα ξεκάθαρο πορτραίτο στο μυαλό του. Την ίδια όμως έκπληξη ένοιωσε ο Ραμπαστέν κι όταν κοίταξε ανάμεσα στα πόδια του, όπου, στη θέση που θα περίμενε να βρεί το πέος του, η όρασή του κατάφερνε να παγιδεύσει μόνο την κορυφή της ήβης και τίποτε άλλο, σαν να χάνονταν τα γεννητικά όργανα του αγοριού στη λάμψη που αγκάλιαζε ολόκληρο το σώμα του. Για μια τελευταία φορά ύψωσε γρήγορα το κεφάλι του, ελπίζοντας με την ξαφνική αυτή κίνηση να προλάβει τη φευγαλέα μορφή του προσώπου του, όμως σε απόσταση λίγων εκατοστών από το στόμα του, το ίδιο απρόσμενα όπως τον είχε πλησιάσει, ο Ραμπαστέν είδε το τεντωμένο χέρι του αγοριού να κρατάει κάτι σφιχτά. Προσπάθησε να κάνει μερικά βήματα προς τα πίσω, αποφεύγοντας ενστικτωδώς το απροσδιόριστο φωτεινό αντικείμενο που βρισκόταν κοντά στα χείλη του, αλλά αισθάνθηκε για άλλη μια φορά ότι οι κινήσεις που έκανε δεν ήταν απόλυτα κάτω από τον έλεγχό του. Με τα μάτια του στα όρια της κόγχης τους από την αγωνία, ο Ραμπαστέν προσπάθησε να διακρίνει το πράγμα που του πρότεινε, κι ύστερα από λίγο κατάλαβε ότι επρόκειτο για κάτι μεγάλο και μαλακό, που χυνόταν ανάμεσα στα δάχτυλα του αγοριού σαν κάποιο νεκρό θαλασσινό ζώο. Όσο περνούσε η ώρα, το παράξενο αντικείμενο φάνηκε ότι είχε μια τραχιά βάση με δυό μικρούς σφαιρικούς ασκούς, ενώ από την άλλη μεριά κρεμόταν ένα μακρύτερο μέλος, σαν ουρά ή μακρόστενο πτερύγιο, με διογκωμένη την άκρη

του.Όταν μάλιστα είδε ότι από τις σχισμές των δακτύλων του μαύρες σταγόνες μέσα σ'ένα λεπτό μανδύα φωτός έτρεχαν,πέφτοντας στο πάτωμα,ήταν σχεδόν βέβαιος ότι το αγόρι κρατούσε ένα ψόφιο μαλάκιο,μουσκεμένο ακόμα από τα νερά της θάλασσας.Αλλά ο συλλογισμός αυτός,περνώντας από το αυστηρό κι ασυναίσθητο φίλτρο που καθόριζε όλη αυτή την ώρα τί ήταν πραγματικό ή ουσιώδες και τί όχι,απορρίφθηκε τη στιγμή ακριβώς που γεννήθηκε στο μυαλό του,και σαν απάντηση που θα διόρθωνε την κατάσταση,όλες οι πτυχές του άγνωστου αντικειμένου καθάρισαν από τη φωτεινή ομίχλη που τις έκρυβε,φανερώνοντας στα μάτια του Ραμπαστέν το δώρο του νεαρού επισκέπτη όπως ήταν στην πραγματικότητα.Ακόμη και τότε όμως,όταν η εικόνα του γεμάτου χεριού μπροστά του δεν είχε πια τίποτε το μυστηριώδες,αρνήθηκε να συμφωνήσει με την ιδέα μιας τέτοιας φρίκης,και προσπάθησε μάταια να προσκολληθεί στην πρώτη απάντηση που είχε δώσει για την ταυτότητά του-ότι αυτό που κρατούσε το αγόρι ήταν το πλοκάμι ενός χταποδιού,κι όχι το ακρωτηριασμένο πέος που έβλεπε να αιμορραγεί.

Ήταν λογικό που είχε δυσκολευτεί να το αναγνωρίσει,αφού το κομμένο ανδρικό μέλος,πλαδαρό κι απλωμένο απ'τον πρόωρο θάνατό του,δεν διατηρούσε τίποτε σχεδόν από το φυσικό του σχήμα.Οι όρχεις,γλιστρώντας κι αλλάζοντας θέση μέσα στο χαλαρό σάκκο τους έμοιαζαν με σάπια φρούτα,ενώ το τρίχωμα του πέους,σ'ολόκληρο το μήκος του είχε ποτίσει από το αίμα,παίρνοντας ένα μαύρο χρώμα που έκανε αδύνατο να πιστέψει ότι αυτό που κοιτούσε ήταν κάποτε ζωντανό.Το σώμα του πέους,έχοντας πλέον χάσει οριστικά τη δυνατότητα μιας στύσης,έπεφτε μέσα στην παλάμη του αγοριού σαν φίδι που είχε ξεψυχήσει από μια μαχαιριά στο κεφάλι,ενώ από την κορυφή της βαλάνου,που έγερνε προς τα κάτω,πρησμένη και μελανιασμένη,χοντρές σταγόνες αίματος μαζεύονταν κι έσταζαν μπροστά στα πόδια του.Ο Ραμπαστέν κοίταξε στο πάτωμα,αναζητώντας ίχνη του αποτρόπαιου θεάματος,όμως η λεία γαλάζια επιφάνεια που απλωνόταν ανάμεσα στα πόδια τους ήταν καθαρή.Στρέφοντας απότομα το κεφάλι του στον απέναντι τοίχο,κοίταξε τα πλακάκια που βρίσκονταν πάνω από τη λεκάνη,ούτε όμως κι εκείνα έφεραν έστω και μια από τις κόκκινες κηλίδες που είχε δει πριν από λίγο να τα πλημμυρίζουν.Η μοναδική σκέψη που μπορούσε να εξηγήσει όλο αυτό το αίμα ήταν ότι το αγόρι που είχε δει να αυνανίζεται,μόλις ήταν έτοιμο να εκσπερματώσει,είχε κόψει το πέος του,όμως μια βιστική ματιά στους χρυσούς μηρούς του,έδιωξε την ιδέα αυτή-τα γυμνά του πόδια δεν είχαν επάνω τους ούτε μια σταγόνα αίμα,κι ας μην μπορούσε να διακρίνει το πέος του.Ο Ραμπαστέν κοίταξε και πάλι το ακρωτηριασμένο πέος,αντί όμως για αηδία αισθάνθηκε μια απρόσμενη έλξη προς αυτό,σαν να περίμενε κάτι να του πεί.Εκείνη τη στιγμή,απαντώντας και πάλι δίχως προειδοποίηση στα αθόρυβα λόγια της σκέψης του,άκουσε το αγόρι να του μιλά.Η άρθρωσή του,η αργή,μεστή προφορά και το χρώμα που έδινε στις λέξεις,έκανε τη φωνή του να μοιάζει με τη βαριά,ώριμη φωνή ενός άντρα.Καθώς όμως ο τόνος αυτός συνδυάζονταν με το εφηβικό του σώμα,δημιουργούσαν μιαν τρεμουλιαστή κι ηδονική αίσθηση,όπου ο ήχος ενός άντρα που μιλά θα μπορούσε να ανήκει και σε μια μεσήλικη γυναίκα με βαθιά φωνή.Όση ώρα άκουγε το αγόρι,είχε την εντύπωση ότι μπορούσε να δει τα χείλη του να κινούνται,κι όταν πλησίαζε το τέλος όσων είχε να του πεί,ήταν σχεδόν βέβαιος ότι διέκρινε τα μαύρα μάτια,το λεπτό πρόσωπο με τις έντονες γωνίες,και το ρόδινο σφιγμένο στόμα του.Μόνο τώρα,αντί για ένα αδιαπέραστο πέπλο φωτός που εξοστράκιζε το βλέμμα του σε άλλη κατεύθυνση,όλα τα χαρακτηριστικά του προσώπου του κρύβονταν πίσω από τον ήχο της φωνής του,που τύλιγε αργά το κεφάλι,το λαιμό και τους ώμους του,σαν πυκνός μαύρος καπνός,ώσπου στο τέλος κάλυπτε ολόκληρο το σώμα του:

“Μην με φοβάσαι,Ραμπαστέν,έλα κοντά μου”.Το αγόρι τον έπιασε απαλά από τον ώμο και τον τράβηξε προς το μέρος του,ώσπου τα στήθη τους ακούμπησαν,και στο πρόσωπό του ένοιωσε τη θερμότητα του φωτός που έβγαινε απ’το σώμα του. “Αυτά που δεν μπορείς να δεις επάνω μου,”είπε, “είναι τα ίδια που δεν θα μπορείς ν’αναγνωρίσεις και στον εαυτό σου,όταν απέναντί σου στέκεται ο καθρέφτης.Γιατί η ουσία του καθρέφτη είναι η στιγμή που μας προδίδει,αυτή που δεν προλαβαίνουμε να δούμε εμείς επάνω μας.Μόλις σκύψεις για να κοιτάξεις με τα ίδια σου τα μάτια αυτό που φωλιάζει κάτω από το τρίχωμα των λαγόνων σου,ποτέ δεν είσαι σίγουρος ότι την ίδια στιγμή το είδωλό σου δεν χαμογελά με την απρόσμενη περιέργειά σου.Όμως έτσι ακριβώς εκτυλίσσεται κι η ηδονή.”Σ’αυτό το σημείο,το αγόρι έσφιξε το ακρωτηριασμένο πέος,που τώρα ακουμπούσε στο πλάι του μηρού του,αιμορραγώντας αργά. “Η ερωτική έξαψη ποτέ δεν είναι ιδιωτική μας υπόθεση,όπως πιστεύουμε,ακόμη κι όταν τη στιγμή της ερωτικής πράξης είμαστε μόνοι μας.Ένα εκλεκτό φαγητό,όπως κι ο ύπνος σ’ένα μεταξωτό μαξιλάρι,είναι εκλεπτυσμένοι απόηχοι της βρεφικής μας συνείδησης,είναι ο εξευγενισμός ενός κτήνους που έχει αναπτύξει τη σκέψη του αρκετά,ώστε να μην σκίζει με τα παραπανίσια δόντια του ωμό ανθρώπινο κρέας,ούτε και να κοιμάται στο ίδιο μέρος που αποδεύει.Αυτές είναι κι οι πρώτες μας ανάγκες,γι’αυτό κι όταν τις ικανοποιούμε κλεινόμαστε στο φρούριο του εαυτού μας,και βγαίνουμε μονάχα όταν τελειώσουμε.Όμως ο έρωτας,αυτό είναι το στολίδι της ζωής μας,είναι η περιττή απόλαυση που,ακολουθώντας συμπτωματικά την τέρψη των βασικών μας αναγκών έφτασε να σφετεριστεί τη σημασία τους,ώστε τώρα μοιάζει στα μάτια μας σαν ο μοναδικός σκοπός της ζωής μας.Είμαστε σαν τα βρέφη,που μπερδεύουν στη μαλακή επιφάνεια του εγκεφάλου τους την ηδονή που νοιώθουν όταν ένα δροσερό αντικείμενο τρίβεται στα ερεθισμένα ούλα τους,με την ευχαρίστηση που τους προκαλεί η σάρκα ενός φρούτου.Η ερωτική διέγερση πάντοτε έφτανε δεύτερη,κι όπως αργούσε,η συνείδησή μας είχε προλάβει να συλλάβει την ύπαρξη των άλλων στο σύμπαν που ως τότε νομίζαμε ότι άρχιζε και τελειωνε στα όρια του σώματός μας.Η τροφή κι ο ύπνος,οι ανάγκες αυτές του ζώου,έβρισκαν μέχρι την ανακάλυψη του ερωτικού πάθους την ικανοποίηση που ζητούσαν χωρίς ν’αναρωτιούνται ποιός τους την παρείχε.Μόλις όμως η θηλή της μητέρας αρχίσει ν’αποκτά με τον καιρό και μιαν άλλη έννοια,όταν τα μάτια μας την πρωτοδοούν σαν όργανο που μας χαρίζει ηδονή,τότε μόνο αντιλαμβανόμαστε την ύπαρξή της,την ξεχωρίζουμε απ’το αόριστο πεδίο που μας χάριζε απλόχερα ό,τι χρειαζόμασταν.Αλλά πέρασμα αυτό,που σημαδεύει την ικανότητά μας να ηδονιζόμαστε ευφυώς,είναι κι η αρχή του μαρτυρίου μας,η φυλακή του σώματος και της ψυχής μας.Γιατί ενώ τις ώρες που αισθανόμαστε την πείνα ή την κούραση να μας βασανίζουν,ριχνόμαστε χωρίς περιστροφές-όπως άλλωστε πρέπει-στο τραπέζι ή το κρεβάτι,και παίρνουμε αυτό που επιθυμούμε πριν οι ευγενείς πλευρές του εαυτού μας φέρουν αντίρρηση στους απρεπείς μας τρόπους.Όταν όμως η ερωτική επιθυμία γίνει κι αυτή το ίδιο τυραννική,μας είναι εξαιρετικά δύσκολο να το παραδεχτούμε,και να σβήσουμε αμέσως τη δίψα των γεννητικών οργάνων μας.Δυστυχώς έχουμε κατασκευάσει μια ηθική όπου είναι απαγορευμένο μια γυναίκα που αισθάνεται τον κόλπο της υγρό να ορμήξει σ’έναν άντρα και να πάρει το πέος του στα χείλη της,αδιαφορώντας για το αν βρίσκονται στη μέση μιας πολυσύχναστης πλατείας.Κι ένας νεαρός άντρας που νοιώθει τη στύση του να τον βασανίζει,τί κάνει;Αντί να ελευθερώσει το ορθωμένο πέος του και,καθισμένος σε μια γωνιά να αυνανιστεί το ίδιο εύκολα κι ανώδυνα όπως θα έπαιρνε ένα πρόχειρο πρόγευμα,κρύβει το ερεθισμένο μέλος του στριμώχνοντάς το μέσα στο παντελόνι.Η ερωτική επαφή θα αποτελούσε την σπουδαιότερη εφεύρεση του ανθρώπινου πνεύματος,αν η διαπίστωση της ύπαρξης των άλλων στο χώρο όπου

συμβαίνει ήταν για μας η λυτρωτική ανακάλυψη συντρόφων,κι όχι ο φόβος απέναντι σ' ανύπαρκτους διώκτες.Εκατομμύρια γυναίκες χτίζουν ένα μύθο γύρω απ' τη σεξουαλικότητά τους,υποκρινόμενες διαθέσεις και τρόπους που αλλοιώνουν την ψυχική τους ευφορία,μόνο και μόνο γιατί αισθάνονται ενοχή για τις ερωτικές σκέψεις που κάνουν για τους ανθρώπους οι οποίοι στοιχειώνουν τις φαντασιώσεις τους.Προτιμούν λοιπόν να φωνάζουν τον οργασμό που δεν αισθάνονται στο κρεβάτι ενός άντρα,αντί να δοθούν με πάθος στην αγκαλιά μιας άλλης γυναίκας,που τόσο επιθυμούν.Μισότρελλοι από την έξαψη έφηβοι,κλειδώνονται τρέχοντας στο μπάνιο μόλις γυρίσουν απ' το μάθημα,ελπίζοντας έτσι ν' αφήσουν έξω τη δυναστευτική μητέρα και την αδερφή τους,που συχνά κάνει την εμφάνισή της στις νυχτερινές τους εκπερματώσεις.Ούτε και τότε όμως δεν καταφέρνουν να μείνουν μόνοι με το σώμα τους,αφού οι φωνές των επικριτών τρανάζουν το μυαλό τους,μαζί με το περιπαιχτικό γέλιο της μικρής αδερφής.Ενώ λοιπόν θά'πρεπε να πετάξουν τις άψυχες φωτογραφίες που κρατούνε τρέμοντας στα χέρια τους και να γυρέψουν άπληστα την αιμομεικτική επαφή,που ίσως κι η ίδια η αδερφή τους να επιθυμεί ύπουλα,περιορίζονται σε μια βιαστική εκπερμάτωση μ'εσα σ'ένα κομμάτι χαρτί,σκοτώνοντας έπειτα και τα τελευταία ίχνη της ηδονής τους,αφού είναι αναγκασμένοι να εξαφανίσουν ό,τι μπορεί να μαρτυρήσει ότι το μπάνιο έγινε έστω και για λίγες στιγμές η σκεπή του έρωτά τους.Μ'αυτό τον τρόπο ο άνθρωπος ξέχασε ακόμη και τί σημαίνει ο οργασμός γι'αυτόν,αφού η συνεχής υποκρισία κι η προχειρότητα έφθειραν τις λεπτές χορδές της έκστασης στο κορμί του.Ο πληθυσμός όλου του κόσμου θα μπορούσε να του προσφέρει μια ποικιλία εκθαμβωτική συντρόφων,πολλοί απ'τους οποίους ίσως να μοιράζονταν την ίδια σκληρή ή φαινομενικά απεχθή αντίληψη για τον έρωτα.Κι έτσι-αν δηλαδή είχε την τόλμη να παραδεχτεί τις ερωτικές του επιδιώξεις όπως διαλέγει χωρίς ντροπή το έδεσμα που προτιμά σ'ένα μεγάλο μενού-όχι μόνο θα κατάφερνε να εκτονώσει τον πόθο που σιγά-σιγά αποσυντίθεται ανικανοποίητος μέσα του,αλλά θα έπαυε να υπάρχει κι η έννοια της διαστροφής,αφού θά'ταν αδύνατο κι η πιο απίθανη φαντασία να μην βρεί εκπλήρωση στο σώμα κάποιου αγνώστου.Αλλά δεν αρκέστηκε να χτίσει με τα ίδια του τα χέρια τη φυλακή του.Με το πιο έντονο κι ανεξήγητο μίσος,κλείδωσε μέσα τον εαυτό του,πέταξε μακριά το κλειδί που θ'άνοιγε την πόρτα της ερωτικής του ελευθερίας,κι έπειτα έκοψε σύρριζα τα χέρια του,ώστε ποτέ ξανά να μην μπορεί να παλέψει γι'αυτήν.Οι άντρες μίσησαν τις γυναίκες κι οι γυναίκες σιχάθηκαν τους άντρες.Η νέα κοπέλα που δεν καταφέρνει να φτάσει σε οργασμό όσο κι αν κρατήσει το πέος του συντρόφου της στο στόμα,που δεν αισθάνεται καμμιά ευχαρίστηση όταν η βάλανός του ψηλαφίζει απρόσεχτα το αιδού της,γνωρίζοντας ότι είναι περιορισμένη να κρατήσει δίπλα της τον άντρα αυτόν για όλη της τη ζωή,καταλήγει αναπόφευκτα να τον απεχθάνεται.Αυτός είναι η πηγή όλου του εκνευρισμού και της δυστυχίας της,κι όμως για χάρη του οφείλει να αλλοιώσει την εικόνα της,ώστε αυτή να επιδεικνύει παραπλανητικά ότι νοιώθει ευτυχισμένη που είναι το απρόσωπο δοχείο του πόθου των αρσενικών.Καταλήγει στην άθλια θέση να λατρεύει τα αντικείμενα του μάταιου καλλωπισμού της,να βρίσκει περισσότερη ευχαρίστηση την ώρα που βάφει το πρόσωπό της,παρά όταν κάνει έρωτα,κι αντί στο έσχατο αυτό σημείο ν'αναγνωρίσει έστω και τον υπόκωφο λεσβιασμό της λατρείας προς την τέλεια γυναικεία εμφάνιση που προσπαθεί να επιτύχει για τον εαυτό της,αρνείται κατηγορηματικά ό,τι θα μπορούσε να της προσφέρει ικανοποίηση.Όμως ο άντρας είναι ακόμη πιο δυστυχισμένος.Εξοπλισμένος ήδη από τη φύση μ'ένα σώμα που πάσχει από ερωτική στειρότητα,έχει συγχρόνως την κατάρα ενός φύλου,του οποίου ο οίστρος εξαμιρίζεται μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα.Οι γυναίκες,που ήταν στα εφηβικά του χρόνια οι δήμιοι των ερωτικών του μαρτυριών,έχουν ένα σώμα

πολύπλοκο, με τις οδούς της έξαψης ν' απλώνονται από το πρόσωπο μέχρι τις άκρες των ποδιών της, εκείνος όμως, άλλοτε αδυνατώντας να κατανοήσει μια κατασκευή αλιώτικη από τη δική του, κι άλλοτε νοιώθοντας ότι μ' αυτόν τον τρόπο τις τιμωρεί, αρκείται σε μια πρόχειρη εκσπερμάτωση που ποτέ δεν φτάνει για να αντιμετωπίσει επάξια τους πόθους, πολλές φορές μάλιστα ούτε καν την ερωτική της προσφορά. Κι ύστερα, καθώς στέκεται αμήχανος με το πλαδαρό του πέος απέναντι σ' ένα χαμόγελό της τόσο ψεύτικο που δεν ξεγελά κανέναν απ' τους δύο, αρχίζει να αισθάνεται ενοχές κι αμφιβολίες για την επάρκειά του. Ενώ όμως τα ανόητα αυτά συμπλέγματα θα διαλύονταν στη στιγμή, αν είχε την ευγένεια να αφήσει για μερικά λεπτά τη γλώσσα του επάνω στα χείλη του αιδοίου της, όπως εκείνη είχε κάνει με το πέος του, αυτός διαλέγει το συνηθισμένο δρόμο της σιωπής. Από εκείνη δε τη στιγμή είναι ανίκανος ακόμα και να αυνανιστεί. Μόνος στο κρεβάτι του, αισθάνεται το επιτημητικό βλέμμα της να κοιτάζει τη στύση που κρατά στο χέρι του, συνεχίζοντας να διαμαρτύρεται ως και την τελευταία στιγμή της φορτωμένης με τύψεις αυτοϊκανοποίησής του για το πόσο λίγο την ευχαριστήσει. Κοιτάζοντας έπειτα την ήβη του, δεν μπορεί να ανγνωρίσει τη σημασία και τη δύναμη του πέους του, το οποίο έχει γίνει πλέον αόρατο στα μάτια του, σαν να μην υπήρχε ποτέ εκεί. Ποιά είναι λοιπόν η αντίδρασή του σ' όλα αυτά, ενώ μπορεί, εκτός απ' το να γίνει πιο προσεκτικός ερωμένος των γυναικών, να αναζητήσει μεγαλύτερη ηδονή στους άλλους άντρες, που εξαντλούν το ερωτικό τους πάθος το ίδιο γρήγορα; Καταφεύγοντας στο συναίσθημα που την ώρα εκείνη ταιριάζει περισσότερο με την αγανάκτησή του, αρχίζει να μισεί τις γυναίκες, αυτές που πρώτα του στερούν τη στύση του-το μοναδικό του όπλο-κι έπειτα ισχυρίζονται ότι δεν αρκεί για τον οργανισμό τους. Από τη στιγμή αυτή το αιδοίο δεν έχει τη συμβολική μορφή ενός τροπαίου για τον ίδιο. Ο άθλιος αυτός συμβολισμός, απομεινάρι της κοινωνικής τυραννίας των ανδρών, αντικαθίσταται από έναν καινούριο, ακόμη χειρότερο. Το αιδοίο τώρα είναι στην κυριολεξία ένα όργανο ευνουχισμού, και στη συγχυσμένη πλάστιγγα του μυαλού του, ζυγίζει όσο ένα δρεπάνι. Αυτό είναι και το θλιβερό τέλος του ανθρώπινου ερωτισμού. "Με αυτά τα λόγια, το αγόρι σήκωσε το κομμένο πέος και το κράτησε τόσο κοντά στο πρόσωπό του, που μπορούσε να νοιώσει την υγρασία του αίματος. "Όμως εσύ Ραμπαστέν δεν είσαι έτσι," του είπε χαμηλόφωνα και σχεδόν τρυφερά, "εσύ γνωρίζεις καλύτερα απ' όλους την τρομερή αστάθεια της ερωτικής έξαψης, και μπορείς να της δώσεις το βάρος που της αξίζει, χωρίς αυτή να γίνει το ισόβιο βασανιστήριό σου. Να ξεκινάς πάντοτε στο δρόμο της ηδονής με την τροφή που σου δίνει το σώμα σου, χωρίς όπλα που τρυπούν ή κόβουν, γιατί δεν πρόκειται για πόλεμο αλλά για την πιο μεγάλη ευτυχία που σου χαρίστηκε. Κι όταν η σύγχυση γίνεται τόσο δραματική ώστε κι εσύ δεν μπορείς να την ξεδιαλύνεις, να θυμάσαι ότι τα χείλη των γυναικών είναι το ίδιο απαλά όσο και των ανδρών, ότι η γλώσσα τους έχει την ίδια υφή, ότι ένα κοντάρι μπορεί να τραυματίσει αλλά και να στηρίξει, και μια σχισμή μπορεί να ανοίξει και να γίνει μια ολόκληρη φωλιά για αυτόν που ψάχνει μέσα της ζεστασιά, αντί να τον κόψει στα δύο." Με τον απόηχο της παράξενης φωνής του ακόμη στ' αυτιά του, ο Ραμπαστέν είδε το αγόρι να σκύβει προς το μέρος του, το στόμα του πλησιάζοντας το δικό του. Μια στιγμή όμως πριν τον φιλήσει, το αγόρι σήκωσε το ευνουχισμένο πέος και το κράτησε ανάμεσα στα προτεταμένα χείλη τους, λέγοντας καθώς τον φιλούσε: "Απ' όλα όμως αυτά, πρέπει να σου μείνει μια πικρή γεύση."

*

Ο κρότος της βελόνας στο κέντρο του δίσκου, σαν δάχτυλα με μακριά νύχια που χτυπούν ανυπόμονα μια σκληρή επιφάνεια, ξύπνησε απότομα τον Ραμπαστέν από το βαθύ του ύπνο. Νοιώθοντας την πλάτη του κρύα από τον ιδρώτα, ανακάθισε

τρομαγμένος στο κρεβάτι του και περίμενε μερικά λεπτά, καθώς οι τελευταίες εικόνες του αλλόκοτου εφιάλτη διαλύονταν μπροστά στα μισοκοιμισμένα ακόμη μάτια του. Όμως κι απ' την προσωρινή του αυτή υπνηλία τον έβγαλε ο επίμονος ήχος του πικ-άπ, οπότε και σηκώθηκε γρήγορα απ' το κρεβάτι για να το κλείσει. Έβγαλε τα ακουστικά, και τέντωσε τον πονεμένο του λαιμό, που είχε μουδιάσει από την άβολη στάση στην οποία τον είχε πάρει ο ύπνος. Ενώ ετοιμαζόταν να ξαπλώσει και πάλι, έγειρε το κεφάλι του, και με τη ράχη του δεξιού του χεριού σκούπισε τα χείλη του, δίχως κι ο ίδιος να καταλαβαίνει τί ακριβώς έκανε. Χρειάστηκε να περάσει αρκετή ώρα μέχρι να θυμηθεί την υγρασία του αίματος που ασυναίσθητα αναζητούσε στο στόμα του, σαν απόηχο του ονείρου. Μόλις έκλεισε για λίγο τα μάτια του, άκουσε τη μουσική να ζωντανεύει πάλι γύρω του, όπως πριν, και χωρίς να το ξανασκεφτεί άναψε το πορτατίφ που βρισκόταν δίπλα στο κρεβάτι του, κι ας μην είχε ακόμη σκοτεινιάσει-το ζωηρό πορτοκαλί χρώμα του έκανε τη δυσάρεστη εντύπωση του απογευματινού ύπνου να φαίνεται μακρινή, και σίγουρα λιγότερο απειλητική. Αφουγκράστηκε τον αέρα του σπιτιού, και κατάλαβε ότι βρισκόταν μόνος του. Η διαπίστωση αυτή έκανε ξαφνικά την ανάγκη του να πάει στο μπάνιο-που είχε για πρώτη φορά αισθανθεί πριν ακόμα αποκοιμηθεί-βασανιστική, όμως από τη θέση που καθόταν μπορούσε να δει μονάχα ένα μισοφωτισμένο από τον ήλιο τμήμα του διαδρόμου, κι έτσι ήταν αδύνατο να καταλάβει αν πίσω απ' την κλειστή πόρτα του μπάνιου το φως ήταν αναμμένο. Ο Ραμπαστέν ήξερε ότι κανείς δεν τον περίμενε μέσα στο άδειο μπάνιο, πολύ περισσότερο εκείνο το αγόρι, που ήταν γέννημα της φαντασίας του, παρ' όλ' αυτά αποφάσισε σιωπηλά να περιμένει ώσπου θ' ακουγόταν ήχος κλειδιών στην εξώπορτα του σπιτιού, πριν σηκωθεί απ' το κρεβάτι του.

Κεφάλαιο έβδομο: Μια κασετίνα που στάζει

Καθώς παρατηρούσε σαν υπνωτισμένος τις στρογγυλές πέτρες του δρόμου να διαδέχονται συμμετρικά η μια την άλλη, σύντομα άρχισε να ζαλίζεται, έτσι ανακάθισε στην καρέκλα του και συνέχισε να κοιτάζει έξω απ' το παράθυρο, αυτή τη φορά όμως στρέφοντας την προσοχή του στις προσόψεις των σπιτιών, στα μαγαζιά με τις κατεβασμένες τέντες, και τους λίγους περαστικούς που, μην έχοντας ομπρέλλα, έτρεχαν να προφυλαχτούν από τη δυνατή βροχή. Ο Ραμπαστέν νοσταλγούσε τα παιδικά του χρόνια, όταν κι η πιο μικρή διαδρομή αποκτούσε στα μάτια του διαστάσεις εκδρομής, που θα τον οδηγούσε από άγνωστο πάντα και συνήθως μακρύ δρόμο στον προορισμό του. Τότε, ακόμα κι η εικόνα της βροχής θα ήταν αρκετή για να του κρατήσει την προσοχή στραμμένη σε κάτι άλλο από την ίδια τη διαδρομή, αφού ο χρόνος θα κυλούσε γρήγορα σαν τα λεπτά ρυάκια του νερού στο τζάμι του αυτοκινήτου, που μαγνήτιζαν το βλέμμα του, με τα σχήματά τους να εναλλάσσονται διαρκώς. Τώρα όμως η θέα του άδειου λεωφορείου τον γέμιζε ανησυχία, κι ήταν αναγκασμένος να κοιτάζει άπληστα τον κόσμο έξω απ' το παράθυρο, μιας και οι σταγόνες της βροχής ήταν πλέον, μαζί με τα απαλά τραντάγματα και τον θόρυβο της μηχανής του λεωφορείου, ένα από τα πράγματα που προσπαθούσε να αποφύγει. Οι πρώτες μέρες του φθινοπώρου πάντοτε του άρεσαν, ήταν γι' αυτόν το πρελούδιο στην αγαπημένη του εποχή, τον χειμώνα, όμως η σημερινή κακοκαιρία ήταν ξαφνική και δεν έμοιαζε καθόλου με την ήρεμη, σχεδόν μελωδική φθινοπωρινή βροχή-οι σταγόνες ήταν πυκνές και μεγάλες, κι έπεφταν στην άσφαλτο μ' έναν ήχο μονότονο κι αποπνικτικό σαν της γραφομηχανής. Αντί για το σιγανό ψιχάλισμα που έκανε τις τρίχες στο σβέρκο του να ανασηκώνονται από την ευχαρίστηση του απότομου

κρύου,ο Ραμπαστέν είχε αισθανθεί,στα λίγα μέτρα που είχε περπατήσει από το σπίτι του μέχρι τη στάση,σαν να έπεφταν στο κεφάλι και το πρόσωπό του μικρά παγωμένα καρφιά.Ίσως βέβαια να έφταιγε κι η δική του κακοδιαθεσία,αλλά ενώ έτρεχε για να βρεί καταφύγιο στο λεωφορείο,είχε την εντύπωση ότι ο καιρός αντιδρούσε στη κακοδιαθεσία του αυτή σαν θυμωμένος έφηβος,τιμωρώντας τον με τη βροχή.Χωρίς λοιπόν να το θέλει,όση ώρα κοιτούσε αφηρημένος το δρόμο που έτρεχε δίπλα του,είχε αφήσει το σκυθρωπό χρώμα του ουρανού να διαπεράσει τα χαρακτηριστικά του προσώπου του,αφήνοντας τα χείλη του σφιγμένα σε μιαν έκφραση ήπιου θυμού κι απογοήτευσης,ενώ τα μάτια του είχαν αγριέψει κι έδιναν στο βλέμμα του μια βλοσυρότητα που κι ο ίδιος δεν θα πίστευε,αν κάποιος έβαζε μπροστά του ένα καθρέφτη.Στην αγκαλιά του κρατούσε σφιχτά-όχι αρκετά βέβαια,ώστε να τα εμποδίσει απ'το να χοροπηδούν μέσα στα χέρια του όποτε οι ρόδες του λεωφορείου συναντούσαν μια λακκούβα-ένα κουτί με πραλίνες,τυλιγμένο με κόκκινο χαρτί και μια άσπρη κορδέλλα.Ο ίδιος λάτρευε τις πραλίνες, κι έτσι κάθε μικρό τράνταγμα που τις έκανε να τρέμουν μέσα στις σκληρές χάρτινες θήκες τους,έφερνε στο μυαλό του άπληστες σκέψεις για το πώς θα μπορούσε να καταχραστεί με ευγενικό τρόπο μερικά από τα κεράσματα που κουβαλούσε.Αλλά ακόμα κι αυτή η επιφανειακά εύθυμη διαπίστωση της λαιμαργίας του δεν ήταν αρκετή για να διώξει την ανησυχία που αισθανόταν από το πρωί,όταν η μητέρα του είχε μιλήσει για την αποψινή επίσκεψη.Η είδηση της επικείμενης επίσκεψης είχε δώσει στη μέρα του-που έτσι κι αλλιώς ένοιωθε ότι δεν είχε ξεκινήσει με τις καλύτερες προοπτικές-μιά επιπλέον έγνοια.Η σκέψη του άγνωστου σπιτιού,αλλά και της ίδιας της οικοδέσποινας,την οποία ελάχιστες φορές στη ζωή του είχε συναντήσει,και μάλιστα ποτέ χωρίς τους γονείς του,δημιουργούσε έναν επίμονο κόμπο αμηχανίας στο στομάχι του.

Γνώριζε ότι η Μονίκ ήταν η αρκετά μεγαλύτερη αδερφή της μητέρας του,που τώρα πλησίαζε τα εβδομήντα.Ο άντρας της είχε πεθάνει πριν από πολλά χρόνια,κι από τότε ζούσε μόνη στο σπίτι της που βρισκόταν στην άλλη άκρη της πόλης.Από αφηγήσεις των γονιών του που είχε κατά καιρούς κρυφακούσει,ήξερε επίσης ότι η θεία του ήταν ψυχίατρος,αν κι είχε σταματήσει να δουλεύει εδώ και πάνω από είκοσι χρόνια.Η Μονίκ τους επισκεπτόταν πολύ σπάνια,κι όταν το έκανε,ο Ραμπαστέν μπορούσε να δ αισθανθεί στη συμπεριφορά της μια συγκαλυμμένη αμηχανία,που ο ίδιος ερμήνευε συνήθως σαν αποτέλεσμα του κάπως αλλόκοτου χαρακτήρα της-συμπέρασμα στο οποίο τον είχαν οδηγήσει χωρίς να το καταλάβει και τα περιστασιακά σχόλια του πατέρα του,τα οποία η Βιβιέν αντιμετώπιζε με μεγάλη αυστηρότητα.Εκείνο που δεν μπορούσε να καταλάβει,ήταν ο λόγος που έκανε την αδερφή της μητέρας του ξεχωριστά επιφυλακτική απέναντί του,ώστε τις λίγες φορές που είχαν συζητήσει,του μιλούσε πάντα αργά και με επιτηδευμένη τρυφερότητα,σαν να απευθυνόταν σε πολύ μικρότερό του παιδί.Εκτός από τη μεγάλη της ηλικία,την παράξενη συμπεριφορά της μαζί του ίσως εξηγούσε το γεγονός ότι ποτέ δεν είχε αποκτήσει δικιά της παιδιά.Όμως ήξερε ότι η στάση αυτή,πολλές φορές είναι αποτέλεσμα μιας αγάπης που κατακλύζεται από τέτοια τρομερή αμηχανία,ώστε είναι αδύνατο να εκφραστεί με άλλο τρόπο-και για την εκδοχή αυτή είχε ακούσει να του μιλά συχνά η μητέρα του.Όπως του είχε πεί,η Μονίκ,αν και ήταν από μικρή κάπως απόμακρη με τους γονείς τους και με την ίδια,όταν είχε πληροφορηθεί για την εγκυμοσύνη που τον έφερε τελικά στον κόσμο,είχε δείξει μεγάλο ενθουσιασμό,που εξαντλήθηκε το ίδιο απότομα όπως είχε εμφανιστεί,μετά τη γέννησή του.Αλλά και στα επόμενα χρόνια,τις λίγες φορές που τηλεφωνούσε στην αδερφή της-σχεδόν πάντα βιαστική,σαν να επρόκειτο να πληροφορηθεί τις εντυπώσεις από την πρώτη μέρα μιας εκδρομής-ήταν για να μάθει τα νέα του ανιμιού της,κι έπειτα έκλεινε γρήγορα το

τηλέφωνο με κάποια δικαιολογία. Κάποτε του είχε πεί ότι η Μονίκ τον αγαπούσε σαν να ήταν δικό της παιδί, και με τα χρόνια ο Ραμπαστέν συνειδητοποίησε ότι τα λόγια αυτά της μητέρας του δεν εξυπηρετούσαν το συνηθισμένο τέχνασμα που κάνει τα παιδιά να αισθάνονται υποχρέωση συναισθηματική απέναντι σε μακρινούς συγγενείς τους. Κι αυτό γιατί απ'όσες συνομιλίες τους είχε ακούσει να του διηγείται, ή και παρατηρώντας πόσο χαρούμενη κι ανήσυχη γινόταν όταν συναντούσε τη μεγάλη της αδερφή, πίστευε πως η μητέρα του δεν την ήξερε τόσο καλά όσο θα ήθελε, για να μπορεί να μιλά γι'αυτήν χωρίς να πιστεύει απόλυτα αυτά που λέει. Η παρουσία της ήταν για τη μητέρα του τόσο σπάνια και πολύτιμη, ώστε οι κουβέντες της για τη Μονίκ είχαν στα μάτια της εξαιρετική σημασία, κι εξέφραζαν ότι κι η ίδια θεωρούσε πέρα για πέρα αληθινό, όπως συμβαίνει μονάχα με όσους ανθρώπους γνωρίζουμε πολύ καλά, ή μ'εκείνους των οποίων την συντροφιά στερούμαστε διαρκώς. Μια μέρα μάλιστα του είχε πεί, κλαίγοντας κι η ίδια, ότι η Μονίκ της είχε τηλεφωνήσει, κι αφού ρώτησε γι'αυτόν με φωνή που ακουγόταν σπασμένη, έκλεισε απότομα το ακουστικό. Αντί όμως να δημιουργεί ανάμεσά τους την οικειότητα που θα περίμενε κανείς, η σκέψη της ανεξήγητης αυτής αφοσίωσης, έκανε την αμηχανία του ακόμη μεγαλύτερη, αφού όχι μόνο δεν μπορούσε να εξηγήσει την προέλευσή της, αλλά αισθανόταν ανίκανος και συγχρόνως αναγκασμένος να την ανταποδώσει, κάτι εξαιρετικά δύσκολο με κάποιον που τόσο λίγο γνώριζε. Όσο για την διακριτική και χαμηλόφωνη προειδοποίηση του πατέρα του, λίγο πριν φύγει, ότι η Μονίκ συνήθιζε τα τελευταία χρόνια να πίνει περισσότερο απ'όσο ήθελε, είχε το αντίθετο αποτέλεσμα απ'το αναμενόμενο-αντί να ελαφρύνει το ενδεχόμενο των υπερβολικών διαχύσεων που ίσως αντιμετώπιζε, τον έκανε να νοιώθει ακόμη εντονότερη ανησυχία.

Εκείνο όμως που τον απσχολούσε αυτή την ώρα, κι ερχόταν στο μυαλό του κάθε φορά που το πέος αναταράζονταν από τις δονήσεις του λεωφορείου, δεν είχε καμιά σχέση με τη Μονίκ, και το χειρότερο απ'όλα, ήταν κάτι για το οποίο-σε αντίθεση με την εκκεντρική θεία του που είχε τουλάχιστον μια στοιχειώδη επαφή με τη μητέρα του-δεν μπορούσε να μιλήσει σε κανένα. Το πρόβλημα που τον τυραννούσε ήταν στην κυριολεξία ένα θαύμα-όμως ένα εξαιρετικά δυσάρεστο θαύμα. Ο Ραμπαστέν υποπευόταν την ύπαρξή του από παιδί, χρειάστηκε όμως να διανύσει την εφηβεία για να το αντιληφθεί στις τραγικές του διαστάσεις, καθώς το σώμα του αποκάλυπτε σταδιακά το μυστήριο που κρυβόταν πίσω από την αστάθεια που το καταλάμβανε σε κάθε μορφής διέγερση. Αυτό που του συνέβαινε, μόνο σαν μεταμόρφωση θα μπορούσε να περιγραφεί. Την στιγμή που κάποιος τον άγγιζε με πρόθεση ερωτική, το πέος κι οι όρχεις του εξαφανιζόταν, και στη θέση τους σχηματίζονταν τα χείλη ενός τέλειου αιδοίου. Την αναπάντεχη αυτή και βάνουση αλλαγή δεν συνόδευε τίποτε άλλο που να μαρτυρά, πως, τουλάχιστον σ'ότι αφορούσε τα γεννητικά του όργανα, είχε μετατραπεί σε γυναίκα. Σ'όλη τη διάρκεια του σεξουαλικού του ερεθισμού, ο Ραμπαστέν διατηρούσε το λείο πρόσωπο και το επίπεδο στήθος ενός δεκαεπτάχρονου αγοριού με αργή ανάπτυξη. Τα χέρια και τα πόδια του δεν άλλαζαν στην τριχοφυΐα ή την καμπυλότητα των γραμμών τους, κι εξακολουθούσαν να σκεπάζονται από ένα απαλό, κόκκινο χνούδι. Εκεί όμως που σταματούσε το τρίχωμα της ήβης του, αντί για το πέος του υπήρχε η κλειτορίδα και το αιδοίο μιας κοπέλας δεκαεπτά χρόνων, που παρέμενε μέχρις ότου απομακρύνονταν το χέρι που έψαχνε την ηδονή στο σώμα του. Δεν είχε σημασία αν το αντικείμενο των ερωτικών προθέσεων ήταν ο ίδιος ο Ραμπαστέν-αρκούσε η διάχυτη επιθυμία στο κορμί αυτού που τον ακουμπούσε, κι η διάθεσή του μεταδίδονταν μέσα του σαν ηλεκτρισμός που μεταμόρφωνε το φύλο του, αφήνοντας ένα αλλόκοτο συναίσθημα ταραχής, σαν μια ναυτία που απλωνόταν στα σπλάχνα του κι έπειτα υποχωρούσε. Η

ιδιομορφία αυτή της φύσης του,καθιστούσε ακόμα ανέφικτο και τον αυνανισμό.Αν και η αναμενόμενη ορμή είχε στην δική του περίπτωση καθυστερήσει,εξαιτίας της ανωριμότητάς του ή και σαν πρόνοια απέναντι σ'ένα τόσο αλλόκοτο σώμα,τις ελάχιστες φορές που ξυπνούσε με την ανάμνηση κάποιου απροσδιόριστου ονείρου που του είχε χαρίσει μια δειλή στύση που πάλλονταν,ζητώντας από το χέρι του να την κρατήσει,μόλις τολμούσε να αγγίξει με τα δάχτυλά του την ερεθισμένη επιφάνεια του πέους του,αυτό άρχιζε να συρρικνώνεται ακαριαία και να μεταπλάσσεται στα χείλη του αιδοίου του,μοιάζοντας με λουλούδι που μαραίνονταν για να ξανανθίσει την ίδια ακριβώς στιγμή,ένα θέαμα που δεν άντεχε να βλέπει,ακόμα κι αν είχε συνηθίσει τον ανεπαίσθητο πόνο που του προκαλούσε.Κι ενώ,παρά τον αρχικό εφηβικό εγωισμό που τον είχε φέρει τον πρώτο καιρό στα όρια της παραφροσύνης από τον καταπιεσμένο θυμό,είχε καταφέρει να αποδεχτεί την ιδέα ότι ίσως ποτέ να μην έφτανε σε οργασμό,αφού η στύση του είχε ανάγκη από ένα τρυφερό άγγιγμα για να οδηγηθεί στην εκσπερμάτωση,ζούσε πάντοτε με τον φόβο ότι κάποιος ίσως να ανκάλυπτε το φοβερό μυστικό του,για το οποίο πίστευε δικαίως ότι οι άνθρωποι θα τον αντιμετώπιζαν σαν τέρας.Για το λόγο αυτό απέφευγε τη συντροφιά των κοριτσιών που θα μπορούσε να γεννήσει ελπίδες ερωτικής επαφής,καθώς και τα βλέμματα των μεγαλύτερων ανδρών,που στο πρόσωπό του έβλεπαν την ανδρόγυνη αθωότητα του εφήβου,εικόνα έντονου πόθου για όλους τους θεριστές του παιδικού ερωτισμού.Ευτυχώς η ευαισθησία κι η κατανόηση των γονιών του,μέσα στην οποία είχε μεγαλώσει,κι απ'την οποία είχε βαθιά επηρεαστεί,δεν τον άφηνε να μισήσει τον εαυτό του με αφορμή την ιδορρυθμία του,όμως αυτό δεν σήμαινε πως μπορούσε να τους εκμυστηρευτεί το πρόβλημά του,ούτε εξόντωνε ολότελα τη δύναμη της αποστροφής,που όπως ξυπνά μέσα μας λυσσασμένη για επίθεση προς κάθε τί που της φαίνεται ξένο,τον έκανε συχνά να σκέφτεται σαν δικό του σφάλμα το άλλοτε γυναικείο φύλο του.Πάνω απ'όλα όμως,η δυστυχία του οφείλονταν στην αδυναμία που ένοιωθε να ολοκληρώσει το δεσμό του με ό,τι αποτελούσε για τον ίδιο σημάδι αξιόλογο του ανθρώπινου πνεύματος.Γιατί η ωριμότητα που έλειπε απ'το κορμί του Ραμπαστέν,υπήρχε περίσσεια στην ψυχή του,που λαχταρούσε,όπως κι η ψυχή όλων των γνήσια ευαίσθητων και ουσιαστικά καλλιεργημένων ανθρώπων,την κοινή κορύφωση της ευτυχίας της.Ο έρωτας γι'αυτόν δεν ήταν μια πράξη βιαστικού αυτοοικτιρμού,ούτε είχε σημασία αν αφορούσε μονάχα τον εαυτό του-γι'αυτό άλλωστε και δεν είχε ποτέ στερηθεί τον αυνανισμό.Αισθανόταν όμως ότι στο λυτρωτικό τέρμα της ευγένειας και της αισθητικής που είχε παλέψει για ν'αποκτήσει στην ηλικία του,θα έφτανε μόνο αν κατάφερνε να μοιραστεί την αγάπη του με ένα σύντροφο.Αυτό όμως ήταν αδύνατο,αφού κι αν ο άνθρωπος που βρισκόταν δίπλα του δεν ξεσπούσε σε ουρλιαχτά φρίκης μόλις αντίκρυζε τη μεταμόρφωση,ο ίδιος θα έπρεπε να προχωρήσει στην ερωτική πράξη με τη βοήθεια ενός ξένου φύλου,το οποίο δεν γνώριζε να χρησιμοποιεί για να προσφέρει ή να παίρνει ηδονή,αφού τις λίγες φορές που είχε προκαλέσει την εμφάνισή του από μόνος του,ο οίστρος του εξαντλούνταν ακαριαία,πριν προλάβει να περιεργαστεί τους δρόμους και τις κινήσεις που μπορούσαν να το φέρουν σε έκσταση.Έχοντας έτσι δεχτεί τη ματαιότητα της επαφής του με τους ανθρώπους σε μια τόσο νεαρή ηλικία,ο Ραμπαστέν δεν μπορούσε παρά να είναι απογοητευμένος,φοβισμένος και μελαγχολικός.

Καθώς τα πυκνά σύννεφα έκρυβαν τον ουρανό,άργησε να καταλάβει πως είχε σκοτεινιάσει.Το βλέμμα του είχε πέσει και πάλι στις μαύρες στρογγυλές πέτρες του πεζοδρομίου,και ξαφνικά διαπίστωσε ότι φαίνονταν πιο σκούρες όχι γιατί ήταν βρεγμένες,αλλά γιατί είχε αρχίσει να νυχτώνει.Κοιτάζοντας το τζάμι,είδε με έκπληξη τις τελευταίες σταγόνες να στεγνώνουν.Όση ώρα βρισκόταν βυθισμένος στις σκέψεις

του,το λεωφορείο είχε περάσει σε μια περιοχή της πόλης όπου δεν είχε βρέξει καθόλου-για κάποιο λόγο η καταιγίδα δεν την είχε αγγίξει,κι δρόμοι της ήταν στεγνοί.Για μια στιγμή φοβήθηκε ότι μέσα στο σκοτάδι ίσως να έχανε τη στάση όπου έπρεπε να κατεβεί,κι έτσι προσπάθησε να δει το όνομα του δρόμου που διέσχιζαν.Παρά τη μικρή βοήθεια από τους φανοστάτες,οι μεταλλικές πινακίδες δεν ήταν ευδιάκριτες σ'αυτή την απόσταση,κι έτσι αποφάσισε ότι θα κατέβαινε στην αμέσως επόμενη στάση και να περπατούσε το υπόλοιπο της διαδρομής του.Μόλις το λεωφορείο σταμάτησε,σηκώθηκε γρήγορα από τη θέση του και βγήκε στο σκοτεινό δρόμο.Τα πόδια και η πλάτη του,που είχαν όλη αυτή την ώρα συνηθίσει την αναπαικτική καρέκλα,ακόμα και το απαλό τράνταγμα της μηχανής,διαμαρτυρήθηκαν για την ξαφνική ορθοστασία.Ο Ραμπαστέν κοίταξε το κουτί με τις πραλίνες,ίστωσε την άσπρη κορδέλλα που είχε φύγει από τη θέση της,και πέρασε στο απέναντι πεζοδρόμιο,όπου ένας φανοστάτης φώτιζε την πινακίδα με το όνομα του δρόμου.Σκέφτηκε ότι ήταν πολύ τυχερός που η βροχή είχε σταματήσει και δεν χρειαζόταν να ψάχνει για υπόστεγο σαν κυνηγημένος,αυτό όμως δεν ήταν αρκετό για να διώξει το άγχος του.Το σημείο αυτό της πόλης στο οποίο είχε διαλέξει να κατέβει ήταν τελείως έρημος,και καθώς περπατούσε προς το μοναδικό φωτισμένο τμήμα του δρόμου,αισθανόταν το σκοτάδι να τον ακολουθεί,αναγκάζοντάς τον να περπατά όλο και πιο γρήγορα.Ύστερα από λίγο έφτασε μπροστά στο φανοστάτη,σταματώντας όμως στη βάση του,παρατήρησε ότι η πινακίδα που είχε δει από το ύψος του λεωφορείου,τώρα βρισκόταν πίσω από τα φύλλα ενός δέντρου.Ο Ραμπαστέν πάτησε με προσοχή στο παρτέρι του δέντρου.Η αίσθηση του χώματος κάτω από τα πόδια του δημιουργούσε μια παράξενη αλλοίωση της πραγματικότητας,σαν να είχε ξαφνικά περάσει από την άκρη αυτή της πόλης σ'ένα μικρό δάσος.Οι σκιές των φύλλων έκρυβαν κάποια τα γράμματα της πινακίδας,ωστόσο έπειτα από μερικές προσπάθειες κατόρθωσε να διαβάσει το όνομα του δρόμου-ήταν αυτός που έψαχνε.Η δεύτερη αυτή ευνοϊκή σύμπτωση του προκάλεσε μια αδιόρατη ανησυχία,κι έτσι βγήκε γρήγορα από τη σκιά του δέντρου και στάθηκε δίπλα στο φανοστάτη.Θέλοντας να βεβαιωθεί ότι δεν θα χανόταν,η μητέρα του,εκτός από το νούμερο της Μονίκ,του είχε κάνει μια αναλυτική περιγραφή της πολυκατοικίας όπου έμενε.Ήταν ένα παλιό γκρίζο κτίριο με έξι ορόφους,κι η πόρτα του είχε μεγάλα τζάμια σε σχήμα οβάλ παραθυρόφυλλου,που εξωτερικά σκεπάζονταν από μαύρα σιδερένια κάγκελα.Η περιγραφή αυτή ήταν αρκετά κατατοπιστική,και μια ματιά στο άλλο πεζοδρόμιο,παρά τον ελάχιστο φωτισμό,έφτανε για να καταλάβει ότι βρισκόταν ακριβώς απέναντι από τη συγκεκριμένη πολυκατοικία.Με τα μάτια του καρφωμένα στην μεγάλη παλιομοδίτικη εξώπορτα της πολυκατοικίας,ο Ραμπαστέν διέσχισε και πάλι το δρόμο,ενώ στο μυαλό του επαναλάμβανε σιωπηλά την ευχή να μην είχε κάνει αυτή την επίσκεψη,που πριν ακόμα αρχίσει,του προκαλούσε τόσο μεγάλη ταραχή,ώστε αν ξαφνικά άκουγε κάποια φωνή ή έβλεπε φώτα αυτοκινήτου να τον πλησιάζουν,θα πάγωνε από το φόβο.Με αργά,απρόθυμα βήματα έφτασε μπροστά στην πολυκατοικία,κι αφού έλεγξε το νούμερό της στη μικρή μαρμάρινη πλάκα,έσπρωξε την βαριά πόρτα και μπήκε στην είσοδο.Το εσωτερικό του ήταν ευτυχώς πιο φιλόξενο από την πρόσοψή του,τουλάχιστον έτσι ένοιωθε ο Ραμπαστέν όσο περιεργαζόταν τη σκάλα που οδηγούσε στον ανελκυστήρα.Στα δεξιά του ξεκινούσαν οι σκάλες,με ξύλινη κουπαστή στηριγμένη σε μαύρα κάγκελα,ενώ το ίδιο το ασανσέρ δεν ήταν χτισμένο σε κάποια κολώνα της πολυκατοικίας,αλλά βρισκόταν μέσα σε ένα μαύρο μεταλλικό κύλινδρο από χοντρό πλεγμένο σύρμα,που άφηνε να φαίνεται το εσωτερικό του.Ο Ραμπαστέν συμπαθούσε τα παλιά αυτά κτίρια με το κίτρινο φως και τους παλαιού τύπου ανελκυστήρες.Η ατμόσφαιρά τους είχε κάτι το εξαιρετικά

οικείο, που το αισθανόταν με την πρώτη κιόλας ανάσα, όπως αν η συσσωρευμένη παρουσία όλων των ενοίκων, κλεισμένη εκεί όλα αυτά τα χρόνια ερχόταν να τον προϋπαντήσει, κατεβαίνοντας απ' το κλιμακοστάσιο σαν ζεστός αέρας. Οι σκέψεις αυτές τον καθυσήχασαν, κι ανέβηκε τη σκάλα πιο ήρεμος από πριν, κοιτάζοντας τα τεράστια σύρματα που άρχιζαν από την οροφή του ασανσέρ κι ανέβαιναν μέσα στον κενό αγωγό του. Φροντίζοντας να μην αναποδογυρίσει το κουτί με τις πραλίνες που κρατούσε στο αδέξιο αριστερό του χέρι, κι άνοιξε τη συρόμενη σιδερένια πόρτα. Το εσωτερικό του ήταν μεγαλύτερο απ' όσο περίμενε, κι είχε εκτός απ' το συνηθισμένο καθρέφτη ένα χαμηλό πάγκο με μαξιλάρι από σκούρο καφέ δέρμα. Όλα αυτά φαίνονταν στον Ραμπαστέν ευχάριστα κι εξωτικά, σαν να βρισκόταν σε άλλη εποχή από την δική του, κι όταν πίεσε το μαύρο κουμπί με το λευκό σκαλισμένο τέσσερα και το ασανσέρ ξεκίνησε, η παλιά του μηχανή να βρυχάται ξαφνικά μέσα στην ησυχία, είχε την εντύπωση ότι δεν ανέβαινε στο τέταρτο πάτωμα, αλλά ότι ταξίδευε, καθισμένος στον πάγκο του, στο πρόσφατο παρελθόν.

Από την ονειρική αυτή ψευδαίσθηση τον έβγαλε η μηχανή του ανελκυστήρα, φρενάροντας απότομα και μ' ένα μικρό άλμα στον τέταρτο όροφο. Ο Ραμπαστέν σηκώθηκε κι ανοίγοντας την πόρτα, βρέθηκε σ' ένα σκοτεινό διάδρομο, που φωτιζόταν μονάχα από τη λάμπα του ασανσέρ. Μόλις όμως τα μάτια του προσαρμόστηκαν στο σκοτάδι, είδε ότι το λιγιστό φώς ερχόταν κι από τη χαραμάδα μιας μισάνοιχτης πόρτας, στα αριστερά του. Με την αίσθηση της συγγενούς παράστασης να τον κατακλύζει, άρχισε να προχωρά διστακτικά προς το διαμέρισμα αυτό, κι όταν έφτασε μπροστά του έσπρωξε απαλά την πόρτα και μπήκε μέσα. Το σαλόνι του σπιτιού, όπου στεκόταν τώρα, ήταν στο σύνολό του ένα οδυνηρό χτύπημα στις αισθήσεις του. Ολόκληρος ο χώρος, μαζί με τα έπιπλα του, έμοιαζε να έχει υποστεί τις χρωματικές αλλαγές μιας τρομερής αιμορραγίας. Τα έπιπλα του ψηλοτάβανου δωματίου ήταν ένας διθέσιος καναπές, δυό πολυθρόνες και μια μπερζέρα, όλα από βυσσινί βελούδο. Στο βάθος του σαλονιού βρισκόταν η πόρτα που οδηγούσε στο μπαλκόνι, κρυμμένη πίσω από παχιές κουρτίνες. Αυτές ξεκινούσαν κι από τους δυό αντικρυστούς τοίχους και σταματούσαν στη μέση, αφήνοντας ανάμεσά τους ένα τριγωνικό χώρισμα, σαν το κενό στην αυλαία ενός κουκλοθέατρου, κι ήταν φτιαγμένες από σκληρό άσπρο πανί που είχε καλυφθεί για προστασία με μεγάλα κόκκινα υφαντά, σαν παχιές δαντέλλες, τα οποία έδεναν λίγο πιο κάτω από τη μέση της κουρτίνας μ' ένα χρυσό κορδόνι. Πλάι στον διθέσιο καναπέ, κοντά στην πόρτα που οδηγούσε σε κάποιο άλλο δωμάτιο, υπήρχε ένα ψηλό σύνθετο από δαμασκηνί ξύλο, με μακρόστενες γυάλινες πόρτες απ' όπου φαινόταν το εσωτερικό του, όπου δεκάδες κρυστάλλινα ποτήρια είχαν τοποθετηθεί κατά σειρά ύψους στα ράφια και τις διάφορες θήκες του. Απέναντί του, και πίσω ακριβώς από την πλάτη της μπερζέρας, βρισκόταν ένας ψηλός πάγκος, με κυλινδρικό σχήμα, ο οποίος σταματούσε στους δυό τοίχους που δημιουργούσαν την εσοχή του. Από το υπόλοιπο σαλόνι τον χώριζε ένα κομμάτι του που μπορούσε να ανασηκωθεί, κι ήταν τώρα κλειστό. Ήταν κι αυτός φτιαγμένος από το ίδιο ξύλο με το σύνθετο, μόνο που στην εξωτερική του επιφάνεια υπήρχαν μικρές τετράγωνες περιοχές σκεπασμένες από δέρμα, ενώ πάνω του και στα γύρω απ' αυτόν ράφια υπήρχαν μπουκάλια από ποτά και ψηλά ποτήρια, που επέτρεπαν στον επισκέπτη να φανταστεί την χρησιμότητά του. Ένα πελώριο κόκκινο χαλί με μαύρη μπορντούρα και κρόσσια απλωνόταν στο πάτωμα του σαλονιού. Στο κέντρο του είχε κεντηθεί ένας μεγάλος μαύρος κύκλος, απ' όπου ξεκινούσαν αμέτρητα λευκά στολίδια, που έφταναν κυμματίζοντας συμμετρικά σ' όλες τις γωνιές του δωματίου. Ο χαμηλός φωτισμός προερχόταν από δύο πορτατίφ. Το ένα βρισκόταν δίπλα στην μπερζέρα, ακουμπισμένο σ' ένα μαύρο τραπεζάκι, ενώ το άλλο

είχε την ασυνήθιστη θέση του στην οροφή του σύνθετου. Το κάλυμμα και των δύο πορτατίφ έμοιαζε να είναι φτιαγμένο από το χοντρό γυαλί των βιτρώ, εντύπωση που ενίσχυαν και τα παράξενα σχέδιά τους, σε πορτοκαλί, κόκκινο και αδιαφανές λευκό χρώμα. Εκείνο όμως που δημιουργούσε πιο έντονα απ' όλα τα αντικείμενα την αίσθηση του μονόχρωμου ερυθρού ονείρου-αν όχι εφιάλτη-ήταν η ταπετσαρία που σκέπαζε τους τοίχους. Ο Ραμπαστέν ένοιωθε να ζαλίζεται όσο την κοιτούσε, αφού η διαπεραστική απόχρωση του κόκκινου με τα μικρά πράσινα φύλλα που ήταν ζωγραφισμένα σ' όλη την έκτασή της ταπετσαρίας, προκαλούσαν στα μάτια του την ντελiriaκή εικόνα μιας μεγάλης λίμνης αίματος, όπου χιλιάδες φύλλα επέπλεαν αργά, αλλάζοντας θέση. Προσπαθώντας να εμποδίσει την οπτική εξάντληση που του προκαλούσε η θέα του σαλονιού, έκλεισε τα μάτια του, τότε όμως η όσφρησή του, αρπάζοντας την ευκαιρία από την απουσία δυνατότερων αισθήσεων, συνέλαβε τη δυσάρεστη οσμή του σπιτιού-που είχε αντιληφθεί εδώ και ώρα αλλά αγνοούσε, θαμπωμένος από τον εκτυφλωτικό διάκοσμο του δωματίου-σε όλο της το μεγαλείο. Ήταν μια οξεία μυρωδιά, που έκανε τα μάτια και τη μύτη του να καίνε, όμως αντί να απαλύνεται με το πέρασμα της ώρας, αυτή γινόταν όλο και πιο δυνατή, δηλητηριάζοντας τον αέρα στο στόμα και το στήθος του με το γλυκερό της άρωμα. Η βαριά αυτή επιμονή της άγνωστης ουσίας θύμιζε στον Ραμπαστέν οινόπνευμα, μια υπόθεση που μπορούσε εύκολα να δικαιολογήσει, όμως πίσω απ' αυτήν διέκρινε και κάτι άλλο, κάτι που δεν είχε μυρίσει ποτέ στο μπράντυ που έπιναν συχνά οι γονείς του. Ανοίγοντας τα μάτια του, ο Ραμπαστέν είδε μια γυναίκα με άσπρα μαλλιά και μαύρο φόρεμα που κούμπωνε ψηλά στο λαιμό να τον παρατηρεί πίσω από τον πάγκο, κρατώντας στα χέρια της δύο μικροσκοπικά ποτήρια με ένα σκουρόχρωμο ποτό. Το ερευνητικό βλέμμα της γυναίκας που είχε εμφανιστεί από το πουθενά τον τρόμαξε τόσο πολύ, ώστε δεν κατάφερε να πνίξει την απότομη εισπνοή του, που ακούστηκε σαν λαχανιασμένο σφύριγμα στην ησυχία του δωματίου. Η γυναίκα του χαμογέλασε. "Καλησπέρα Ραμπαστέν," του είπε, "κλείσε αν θέλεις την πόρτα και κάθισε." Με χέρια που έτρεμαν, ο Ραμπαστέν έσπρωξε την πόρτα που είχε ξεχάσει ανοιχτή, κι έπειτα κάθισε δειλά στην πολυθρόνα που βρισκόταν πιο κοντά του. Η Μονίκ τότε σήκωσε τα ποτήρια που κρατούσε, και με ευελιξία αξιοθαύμαστη για την ηλικία της, γλίστρησε από το στενό άνοιγμα του πάγκου και προχώρησε προς το μέρος του. "Αυτό θα σου αρέσει", είπε δίνοντάς του το ένα από τα δύο ποτήρια, "είναι λικέρ από δαμάσκηνα, και νομίζω ότι ταιριάζει καλύτερα με την σοκολάτα απ' το λικέρ μέντας." Μ' αυτά τα λόγια, πήρε απαλά από τα χέρια του το κουτί με τις πραλίνες που ασυναίσθητα έσφιγγε στην αγκαλιά του. Καθώς έσκυβε πάνω του, σταμάτησε για λίγο, τον κοίταξε τρυφερά, και χάιδεψε το μάγουλό του. Η αίσθηση που άφησαν τα δάχτυλά της στο δέρμα του ήταν συγχρόνως ευχάριστη και δυσάρεστη-σαν την ανατριχίλα που προκαλεί η επιδερμίδα του ροδάκινου-κι έπειτα η Μονίκ κάθισε απέναντί του, στην μπερζέρα, κι άρχισε πάλι να τον παρατηρεί σιωπηλά όπως και πριν, ξετυλίγοντας αργά το κουτί που κρατούσε. Μόλις το άνοιξε, πήρε μια πραλίνα απ' το χρυσόχαρτό της, κι αφήνοντάς την δίπλα στο ποτήρι του λικέρ, άναψε το τσιγάρο που είχε κρυμμένο στο χέρι της. Ύστερα έβγαλε μια μαύρη ξύλινη πίπα από μια τσέπη του φορέματός της, κι αφού στερέωσε το αναμμένο τσιγάρο στην άκρη της, εισέπνευσε βαθιά τον καπνό και τον κράτησε μέσα της. "Ελπίζω να μην σε τρόμαξα προηγουμένως". Σε κάθε λέξη της, ένα λεπτό σύννεφο καπνού έβγαине από τα χείλη της. "Όχι...όχι, καθόλου" απάντησε ο Ραμπαστέν, ενώ συγχρόνως σκεφτόταν: "Λέω ψέμματα." Σαν απάντηση στη σκέψη του αυτή, η Μονίκ τον κοίταξε πονηρά, και πίνοντας μια γουλιά απ' το λικέρ του είπε: "Το ξέρω".

Τα επόμενα λεπτά κύλησαν βυθισμένα στην αμηχανία, καθώς οι ερωτήσεις της Μονίκ διέκοπταν ξαφνικά τη σιωπή, για να πάρουν ύστερα από λίγο μια διστακτική χαμηλόφωνη απάντηση από τον Ραμπαστέν, ενώ και οι δύο ήξεραν πως το πρωταρχικά ενδιαφέρον ζήτημα της κουβέντας τους δεν ήταν το πόσο εύκολα είχε βρεί την πολυκατοικία, αλλά η αμίλητη πράξη της εξοικείωσής τους, που συνέβαινε παράλληλα, καθώς παρατηρούσαν διακριτικά ο ένας τον άλλον. Κρατώντας το βλέμμα του παγωμένο την περισσότερη ώρα στο ποτήρι με το λικέρ του, που έμοιαζε με διαφανές αυγό, ο Ραμπαστέν έριχνε μονάχα μερικές φευγαλέες ματιές προς την μπερζέρα όπου καθόταν η Μονίκ, όμως αυτές ήταν αρκετές για να αποκτήσει, εκτός από μια συγκεκριμένη εικόνα για την εμφάνιση και τη συμπεριφορά της, και τη βεβαιότητα ότι κι εκείνη έκανε το ίδιο μαζί του. Το πρόσωπό της μαρτυρούσε ότι την εποχή της νεότητάς της ήταν μια σπάνια όμορφη γυναίκα. Παρά την μεγάλη της ηλικία, το δέρμα στο μέτωπο, τα μάγουλα και γύρω από τα μάτια της, δεν είχε την ρυτιδωμένη υφή της περγαμηνής, αλλά έλαμπε με την κάπως υπερβολική γυαλάδα που έχει η επιδερμίδα ορισμένων ηλικιωμένων, δίνοντας την εντύπωση ότι με τα χρόνια γίνεται όλο και πιο λεία, σαν να αντικαθίσταται από μια λεπτή μεμβράνη ελεφαντόδοντου. Τα μάτια της γυάλιζαν στο ημίφως του κόκκινου δωματίου, ίσως από τον καπνό του τσιγάρου, ή κι απ' την συγκίνηση. Την δεύτερη αυτή εκδοχή ο Ραμπαστέν δεν ήθελε να τη δεχτεί-άλλωστε η νηφαλιότητα που έδειχνε να έχει με το παραπάνω, καθώς και ο κοφτός, σπιρτόζικος τόνος της φωνής της, την έκαναν να ακούγεται ψύχραιμη και συγκρατημένη. Αν και δεν μπορούσε να δει καθαρά, ήταν σχεδόν σίγουρος ότι τα βλέφαρά της ήταν βαμμένα, όχι όμως με κάποια σκιά, αλλά με μια έντονη μαύρη γραμμή, όπως επέβαλλε η παλιά αγαπημένη μόδα των γυναικών-βαμπίρ. Η λεπτή ίσια μύτη της και τα σφιγμένα χείλη της χάριζαν στο πρόσωπό της έναν αέρα αυστηρό, αλλά η εικόνα αυτή φαινόταν να ανατρέπεται κάθε φορά που του μιλούσε, αφού τότε το στόμα της έτρεμε ελαφρά, σαν να προσπαθούσε να κρύψει την ταραχή που για άγνωστο λόγο αισθανόταν. Τα κατάσπρα μαλλιά της, το μοναδικό ίσως στοιχείο επάνω της που φανέρωνε τα χρόνια της, ήταν δεμένα πίσω απ' το κεφάλι της σε μια περίτεχνη στρόγγυλη πλεξούδα, την οποία συγκρατούσε μ' ένα ασημένιο χτένι, που στο κέντρο του είχε μια μεγάλη κόκκινη γυαλιστερή πέτρα. Στ' αυτιά της φορούσε δυό κρεμαστά ασημένια σκουλαρίκια, ενώ το μοναδικό της άλλο κόσμημα ήταν μια μακριά χρυσή αλυσίδα που σταματούσε λίγο πιο κάτω από το στήθος της. Ο Ραμπαστέν μπορούσε με βεβαιότητα να πεί πως δεν φορούσε ούτε ένα δαχτυλίδι, γιατί όλη αυτή την ώρα παρακολουθούσε σαν μαγεμένος τα χέρια της Μονίκ, όπως αυτά κινούνταν τις στιγμές που του μιλούσε. Καθώς έβγαιναν από τα φαρδιά, και μακριά ως τον καρπό μανίκια του μαύρου της φορέματος, ήταν τόσο λεπτά και ντελικάτα που έμοιαζαν με ξερά λουλούδια. Είχε μακριά, αποστεωμένα δάχτυλα, που όμως δεν είχαν τίποτε το απωθητικό επάνω τους, αφού ο αιθέριος τρόπος με τον οποίο κινούνταν, φτιάχνοντας αόριστα σχέδια στον αέρα, που να εξηγούν κάθε λέξη, τους έδινε ξεχωριστή υπόσταση, σαν να μιλούσε συγχρόνως και μαζί τους. Όταν ρουφούσε το τσιγάρο της, παρατηρούσε με γουρλωμένα μάτια τα μακριά, μυτερά της νύχια, που είχαν γίνει με τα χρόνια κίτρινα και σκληρά από τον καπνό. Μάλιστα ήταν τέτοια η περιέργεια στη ματιά του, ώστε κάποια στιγμή, η Μονίκ, αφήνοντας την πίπα στο σταχτοδοχείο που βρισκόταν στο μπράτσο της μπερζέρας, κροτάλισε παιχνιδιάρικα τα τέσσερα νύχια του δεξιού της χεριού στο μαύρο τραπεζάκι, φέρνοντας γέλιο και στους δύο. Ύστερα από λίγο του πρόσφερε να δοκιμάσει τις πραλίνες, όμως ο Ραμπαστέν αρνήθηκε ευγενικά, διασκεδάζοντας με τις λαίμαργες σκέψεις του λεωφορείου που τώρα αναιρούσε από ντροπή. Ξαφνιάζοντάς τον τότε η Μονίκ, έφαγε με δυό δαγκωματιές την πραλίνα που είχε αφήσει δίπλα της, κι έπειτα άρχισε να ξετυλίγει τις

υπόλοιπες, καταβροχθίζοντάς τες μία-μία, σαν να δοκίμαζε σοκολάτα για πρώτη φορά στη ζωή της. Χωρίς να ξέρει πώς να αντιδράσει στο απρόσμενο αυτό διάλειμμα της έτσι κι αλλιώς μαζεμένης συζήτησής τους, ο Ραμπαστέν έπαιξε για λίγο στριφογυρίζοντας το ποτήρι με το λικέρ στις παλάμες του, κι όταν είδε πως, αν κι είχε εξαντλήσει τα περιθώρια αυτής της νευρικής κίνησης, η Μονίκ εξακολουθούσε να τον κοιτάζει, απολαμβάνοντας σιωπηλά τις πραλίνες, χαμογέλασε κι έφερε το ποτήρι στα χείλη του, πίνοντας μια μικρή γουλιά. Το γλυκό, δυνατό οινόπνευμα του λικέρ απλώθηκε απαλά στον ουρανίσκο του, γεμίζοντας τον αέρα που είχε εισπνεύσει με τις αναθυμιάσεις και το άρωμα του, κι ύστερα κύλησε στο στήθος του σαν φωτιά. Ταυτόχρονα πρόσεξε ότι το λιγοστό αυτό οινόπνευμα έκανε την βαριά μυρωδιά του σπιτιού ακόμα πιο έντονη, οπότε χωρίς να το θέλει, κι ενώ είχε πλέον συμβιβαστεί με την παρουσία της, σούφρωσε το στόμα του δυσαρεστημένος. Αυτό που είπε τότε Μονίκ τον άφησε άναυδο. “Το αλκοόλ κάνει τη μυρωδιά του χειρότερη, έτσι δεν είναι;” Στην πραγματικότητα ήταν μια ερώτηση απόλυτα φιλική, μάλιστα είχε ακουστεί σχεδόν απολογητική, όμως στ’αυτιά του Ραμπαστέν ήχησε σαν η πιό τρομερή απόδειξη για το ότι η αγένειά του είχε γίνει αντιληπτή. Όχι μόνο είχε προσέξει την σύσπαση του προσώπου του μόλις πριν λίγο, αλλά είχε από ώρα παρατηρήσει ότι την ενοχλημένη έκφρασή του για τη μυρωδιά του σαλονιού. Όμως οι εκπλήξεις δεν επρόκειτο να τελειώσουν εδώ. Αφήνοντας το κουτί με τα γλυκά στο χαμηλό τραπεζάκι, η Μονίκ σηκώθηκε από την μπερζέρα και κρατώντας σφιχτά την πίπα στα χείλη της στάθηκε δίπλα στον πάγκο. “Και σε μένα πήρε αρκετό καιρό μέχρι να την συνηθίσω”, του είπε, και συμπλήρωσε κοιτώντας τον μ’ένα χαμόγελο επιτηδευμένου μυστηρίου: “Τώρα θα δείς και τί είναι.” Μ’αυτά τα λόγια, έσκυψε πίσω από τον κυλινδρικό πάγκο, απαντώντας έτσι και στο αίνιγμα της αρχικής της κρυψώνας, όταν είχε ξαφνικά εμφανιστεί απ’το πουθενά. Ο Ραμπαστέν άκουσε μια μικρή μεταλλική πόρτα ν’ανοίγει τρίζοντας, κι έπειτα τον ήχο νερών που αναδεύονται. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, η διαπεραστική οσμή του σαλονιού έγινε χίλιες φορές πιο δυνατή, κι αφήνοντας το ποτήρι του να πέσει στο χαλί, σκέπασε και με τα δυό του χέρια το πρόσωπό του. Η άγνωστη μεταλλική πόρτα έκλεισε, κι άκουσε τη Μονίκ να του λέει: “Ανοίξε τη μύτη σου. Όσο περισσότερο την εισπνεύσεις, τόσο ευκολότερα θα τη συνηθίσεις.” Ο Ραμπαστέν υπάκουσε μετά βίας, όταν όμως την είδε να βγαίνει πίσω από τον πάγκο κρατώντας την μαύρη κασετίνα, κόλλησε το σώμα του στη πλάτη της πολυθρόνας κι έμεινε ακίνητος, ανασαίνοντας αργά.

Ήταν μια μαύρη μεταλλική κασετίνα, με χρυσό σκαλισμένο περίγραμμα, από το οποίο τώρα έβλεπε μονάχα την πίσω πλευρά, που σταματούσε στους μεντεσέδες της. Φαινόταν βαριά, κι αυτό ήταν κάτι που μπορούσε να καταλάβει, εκτός από το υλικό της που έμοιαζε με σίδηρο, κι απ’το γεγονός ότι η Μονίκ την κουβαλούσε με δυσκολία. Η προσπάθειά να την βγάλει από την κρυψώνα της, είχε κάνει το πρόσωπό της να κοκκινίσει, ενώ μια λεπτή τούφα απ’τα μαλλιά της είχε φύγει απ’την πλεξούδα κι έπεφτε στο μάγουλό της. Κοίταξε τα χέρια της, που αν και λύγιζαν ελαφρά από το βάρος του μεταλλικού κουτιού, το κρατούσαν προτεταμένο μπροστά στο στήθος της, σαν να μετέφερε κάποιο εύθραυστο δώρο. Τότε ο Ραμπαστέν συνειδητοποίησε έντρομος μια λεπτομέρεια που είχε διαφύγει από την τεταμένη προσοχή του, εξαιτίας του χαμηλού φωτισμού του δωματίου, την οποία όμως η Μονίκ προφανώς αγνοούσε, αλλιώς το κουτί θα της έπεφτε απ’τα χέρια. Από το σκέπασμα της κασετίνας, ένα υγρό ξεχειλίζει κι έσταζε στο χαλί. Πολλές από τις σταγόνες, από την επιφάνεια του κουτιού περνούσαν στα δάχτυλά της, κι έφταναν ως τα μανίκια του φορέματός της, ενώ καθώς η κασετίνα έμοιαζε να είναι γεμάτη μ’αυτό, μικρά τραντάγματα σε κάθε της βήμα έστελναν ριπές από το υγρό στο στήθος της. Εκείνο

όμως που προκαλούσε αληθινή ανησυχία στο Ραμπαστέν δεν ήταν η αδιαφορία της Μονίκ για τα χέρια της, το φόρεμα ή το χαλί που μουσκεύαν, αλλά το διαρκές χαμόγελό της, σαν να κρατούσε το πιό πολύτιμο πράγμα στον κόσμο, δίχως να την ενοχλεί η φρικτή αποφορά της. Γιατί όπως το σαλόνι είχε κορεστεί από τις φοβερές αναθυμιάσεις που ξεκινούσαν πίσω από τον πάγκο, κι η πιό μικρή ποσότητα της ουσίας αυτής σε καθαρή μορφή, ήταν αρκετή για να προδώσει το αντικείμενο που την κουβαλούσε. Ενώ λοιπόν στην αρχή οι υποψίες του είχαν στραφεί αόριστα στο περιεχόμενο της κασετίνας, τώρα μπορούσε να ανγνωρίσει στις κιτρινωπές σταγόνες που έσταζαν από τις γωνίες της, την αποτρόπαια δυσωδία η οποία είχε προσκολληθεί στο δωμάτιο σαν κατάρρα. Κι ήταν αδύνατο ένας άνθρωπος που κατευθύνεται έστω κι από υπολείμματα της λογικής του να μένει μ' αυτόν τον τρόπο απαθής σε μια τόσο νοσηρή μυρωδιά. Επιβεβαιώνοντας τους φόβους του, η Μονίκ στάθηκε μπροστά του, και ανασηκώνοντας τα φρύδια της ώσπου το χαμόγελό της απόκτησε μιαν αφύσικη υπεροψία, άνοιξε την κασετίνα, την κράτησε πάνω από το στήθος της, κι αφού όλο το υγρό άδειασε πάνω της και κύλησε στο χαλί, την άφησε να πέσει κι αυτή από τα χέρια της, κλείνοντας τα μάτια σε μια έκφραση ηδονικής παράλυσης. Τώρα στο δεξί της χέρι, σφιχτά κλεισμένο επάνω στο στήθος της, κρατούσε ένα σταχτοπράσινο κομμάτι ύφασμα, που θα βρωμούσε το ίδιο φρικτά όπως κι ολόκληρο το σαλόνι. Ο Ραμπαστέν κοίταζε τρέμοντας το αλλόκοτο αντικείμενο, όταν ξαφνικά η Μονίκ, απαντώντας στην περιέργειά του, άνοιξε τα μάτια της, και προτειίνοντας το υγρό ύφασμα σε μικρή απόσταση από το πρόσωπό του, τον ρώτησε: "Θέλεις να το ανοίξεις;" Ο Ραμπαστέν τινάχτηκε απότομα προς τα πίσω, γουρλώνοντας τα μάτια του με βουβό πανικό, εκείνη όμως γέλασε. "Δεν χρειάζεται να φοβάσαι," του είπε, και τεντώνοντας τελετουργικά τα δάχτυλά της πάνω από το μικρό μουσκεμένο πακέτο, έλυσε τον κόμπο του, και πέταξε κάτω το υγρό πανί. Ένα βλέμμα στην παλάμη της έφτανε για να καταλάβει τί ήταν αυτό που κρατούσε - αν και στα πρόθυρα της λιποθυμίας από το φόβο, μπορούσε να αναγνωρίσει κάτι που είχε ξαναδεί, ακόμα κι αν από τότε είχαν περάσει αρκετά χρόνια, και παρά το γεγονός ότι ποτέ δεν το είχε δει στην πραγματικότητα. Ήταν το ακρωτηριασμένο πέος ενός άντρα, που είχε πάρει από τα χρόνια της συντήρησής του ένα ανοιχτό καστανόλευκο χρώμα. Οι όρχεις είχαν συρρικνωθεί μέσα στο ρυτιδιασμένο σάκκο τους, ενώ από την οπή της βαλάνου μερικές τελευταίες σταγόνες του υγρού έτρεχαν στο χέρι της. Όμως η Μονίκ, που δεν μοιραζόταν την αηδία του για το αποτρόπαιο απόκτημά της, σήκωσε τα δάχτυλά της γύρω από το πέος, σαν να προστάτευε ένα μικρό ζώο απ' το να πέσει, και χαμογελώντας τρυφερά έσκυψε πάνω του και το φίλησε. Έπειτα γύρισε προς το μέρος του, και συνεχίζοντας να χαμογελά σαν να μην συνέβαινε τίποτε απ' όλα αυτά, τον καθησύχασε. "Θα βρείς συγκινητική την ιστορία του" είπε, κι άρχισε να μιλά.

"Εκείνο το πρωί, όταν τον είχαν πάρει μακριά μου, κι είχαν προσφερθεί με τις πιο καλές προθέσεις να μου κρατήσουν συντροφιά, εγώ τους έκλεισα την πόρτα και κάθισα στο κρεβάτι μας, αδύναμη ακόμα και ν' αναπνεύσω. Η αγανάκτηση μου έσφιγγε το λαιμό, δεν μπορούσα να πιστέψω ότι πριν από λίγες ώρες, όταν ξάπλωνα δίπλα του, όταν μ' έπιανε ο ύπνος και πλησίαζα το σώμα μου στο δικό του για να ζεσταθώ, εκείνος είχε ήδη φύγει. Μόλις όμως αντιλήφθηκε την απουσία του, ο παλιός μου εαυτός, η σκληρή εφηβική μου ψυχή ξύπνησε απότομα από το λήθαργό της κι εμπόδισε τα δάκρυα να φτάσουν ως τα μάτια μου. Σκέφτηκα πόσο σιχαινόμουν τους ανθρώπους που κλαίνε κι ουρλιάζουν μπροστά στους συγγενείς τους, αναγκάζοντας τους λιγότερο αμήχανους από αυτούς να πάρουν μέρος στην παρωδία της θλίψης τους. Ήμουν ελεύθερη λοιπόν να κλάψω όσο ήθελα τις μέρες και τις νύχτες που θα έρχονταν, όταν θα βρισκόμουν μόνη μέσα στο κλειδωμένο υπνοδωμάτιό μας. Όμως

σήμερα,αν επέτρεπα στον εαυτό μου να ενδώσει στην ταραχή που επιθυμούσε,θα ήταν σαν να αποκάλυπτα την πιό ιδιωτική ίσως στιγμή μου με τον Φιλίπ-σίγουρα την τελευταία-μπροστά σ'όλους τους άγνωστους που περιτριγύριζαν το φέρετρό του δακρύζοντας χωρίς λόγο,θα ήταν σαν να κάναμε έρωτα ενώ μας παρακολουθούσαν. Το άλλο πρωί,ήμουν η μόνη που στεκόταν δίπλα του χωρίς να κλαίει,και μπορούσα να δώ στα μουσκεμένα πρόσωπα των ξένων μιαν έκφραση μίσους-“Πώς μπορείς να μην κλαίς;” έλεγαν τα εχθρικά τους μάτια-και τότε τα μάτια μου γινόταν ακόμα πιο σκληρά,ήθελα να ορμήσω και να τους σκίσω το λαιμό με τα δόντια μου,τόσο θυμωμένη ήμουν.“Πώς τολμάτε να αμφισβητείτε τη θλίψη μου,κτήνη;” σκεφτόμουν και για τους ίδιους τους γονείς του,“Εσείς που κλαίτε και φωνάζετε δεν τον γνωρίσατε ποτέ!”Όμως άντεξα τα ηλίθια δακρυσμένα πρόσωπά τους,ένας Θεός ξέρει πώς,κι όταν η τελετή έφτασε στο τέλος της,έφυγα γρήγορα απ'το παρεκκλήσι,για να αποφύγω τις εκδηλώσεις της συμπάθειας,που ήξερα ότι θα έκαναν το ποτήρι να ξεχειλίσει.Πέρασα το απόγευμα κρυμμένη σ'ένα υπέροχο καφέ,κι άφησα το τηλέφωνο στο σπίτι να χτυπά χωρίς να δίνει απάντηση στους θλιμμένους φίλους.Ήταν ένα πανέμορφο πατάρι,που έβλεπε στα σοκάκια της αγοράς,μέσα από τη σκεπή του που ήταν ολόκληρη σκεπασμένη με κισσό.Καθώς έπινα τον καφέ μου,δεν αισθανόμουν τη διάθεση να κλάψω επειδή ο Φιλίπ δεν ήταν μαζί μου για να μοιραστεί τον καφέ και την υπέροχη θέα-η δική μου απόλαυση με αποζημίωνε γι'αυτό,κι άλλωστε ήξερα αυτό που όλοι οι άλλοι αγνοούσαν.Τα χρόνια που είχαμε περάσει μαζί είχαν αλλάξει τόσο τη ζωή μου,ήταν τόσα πολλά τα πράγματα που είχα αφομοιώσει από τον χαρακτήρα του,συχνά χωρίς να το καταλαβαίνω,ώστε κουβαλούσα ήδη μέσα μου μια ακριβή προσωπογραφία του Φιλίπ,τόσο καλά σχεδιασμένη στην ψυχή μου,που δεν χρειαζόμουν ούτε μια φωτογραφία του.Έτσι κι αλλιώς,τα χρόνια που μας απόμεναν,θα ήταν μέρες συντροφιάς και τίποτε παραπάνω-είχαμε εξαντλήσει ό,τι μπορούσαμε να πούμε και να αισθανθούμε.Η θλίψη υπήρχε φυσικά,σαν ένα ρούχο που πλήγωνε το δέρμα μου,και το οποίο θα φορούσα για όλη την υπόλοιπη ζωή μου,όμως δεν ήταν παρά απόηχος της παρουσίας του,που θα ήμουν αναγκασμένη να στερηθώ στο μέλλον.Αλλά το ίδιο θα συνέβαινε κι αν είχα χάσει ένα αγαπημένο έπιπλο,μόνο που αυτό δεν θα μου είχε αφήσει τις γλυκές αναμνήσεις του Φιλίπ.Οπότε γιατί έπρεπε να αφήσω τις αναμνήσεις αυτές να με κυνηγούν αντί να με κάνουν ευτυχισμένη;Η ερώτηση αυτή συνέχισε να στριφογυρίζει στο μυαλό μου,ώσπου το φλυτζάνι κρύωσε στα χέρια μου.Ήξερα ότι επειδή είχα δεχτεί την ανθρώπινη αδυναμία που επιβάλλει το δεσμό μ'ένα μόνο σύντροφο,ονομάζοντάς την έρωτα τις πρώτες μέρες κι αγάπη τις επόμενες,έπρεπε να πληρώσω έστω κι ένα μικρό τίμημα,αλλά όσο κι αν σκεφτόμουν,δεν μπορούσα να βρώ ποιο ήταν αυτό.Βλέποντας πως σε λίγο θα σκοτεινίαζε,έκανα σήμα σ'ένα νεαρό που περίμενε απέναντί μου κρατώντας το δίσκο,για να τον πληρώσω.Όταν πλησίασε,πρόσεξα το στήθος του που πάλλονταν κάτω από το στενό του πουκάμισο,τα καλοχτενισμένα μαλλιά του,και το χαμόγελό του καθώς με ευχαριστούσε.Ήταν ένα αγόρι γύρω στα είκοσι,κι η πρώτη μου ενστικτώδης σκέψη ήταν ότι θα ήθελα όσο τίποτε να κοιμηθώ μαζί του.Αυτή όμως ήταν μια επιθυμία ειλικρινής,ή απλά η καθιερωμένη αντίδραση μιας μοναχικής γυναίκας στα πενήντα, η οποία οφείλει να βρίσκει ελκυστικούς τους νεαρούς ερωτικούς συντρόφους.Γιατί στο βάθος ήξερα ότι το αγόρι αυτό πολλή λίγη ικανοποίηση θα μπορούσε να μου προσφέρει,από το σφριγηλό του σώμα και την ανεξάντλητο ενθουσιασμό του έλειπε η γνώση του κορμιού και της ψυχής μου που είχε ο Φιλίπ.Περπατώντας όμως προς το σπίτι,προσπάθησα για άλλη μια φορά να επιβάλλω στους συλλογισμούς μου την τάξη μιας απλής λογικής πράξης.Τώρα που ήμουν μόνη,είχα κάθε ελευθερία να

παραδεχτώ ότι η ευχαρίστηση που μου έδινε ο έρωτας με τον Φιλίπ ήταν ζήτημα-όπως κι η κάθε μορφής συνουσία-μάλλον συγχρονισμένου αυνανισμού,παρά αληθινής ανταπόδοσης.Εγώ ικανοποιούσα τον εαυτό μου σκεπτόμενη όλα όσα σήμαινε για μένα ο σύντροφός μου,κι εκείνη ακριβώς τη στιγμή εκείνος εκσπερμάτωνε,αγνοώντας το γεγονός ότι κάτω από το πέος του συνέχιζα να χαϊδεύω την κλειτορίδα μου.Με τα χρόνια όμως σταμάτησα να αναλύω τις διαδοχικές πράξεις της συνεύρεσής μας,την άφησα να πάρει ένα χαρακτήρα μυσταγωγίας,που μου έγινε στο τέλος τόσο πιστευτή,ώστε να μην μπορώ να την ξεχωρίσω απ'την αλήθεια.Τώρα όμως,η φυσική απουσία του Φιλίπ είχε διαλύσει την πλάνη,κι απέμενε μονάχα να αποφασίσω τί θα έκανα στο εξής.Οι νεαροί των καφέ δεν ήταν μια σοβαρή απάντηση στο πρόβλημά μου.Άλλωστε,παρά τον ξαφνικό του θάνατο,μέσα μου εξακολουθούσα να κρατώ όλες τις μνήμες και τις εικόνες από τη ζωή μαζί του ακέραιες,κι αυτές από μόνες τους ήταν ικανές να μου εξασφαλίζουν,όποτε ήθελα,ακέραια την ηδονή.Υπήρχε μόνο μια μικρή λεπτομέρεια.Το σώμα μου,καθλωμένο στη συνήθεια της αφής,ζητούσε κάτι από το δικό του σύντροφο,από το σώμα του Φιλίπ,για να μεταμορφώσει σε απaráλλαχτο με πρίν οργανισμό τις ώρες της αυτοϊκανοποίησης.Έτσι,έφτασα τρέχοντας στο σπίτι κι ύστερα από μισή περίπου ώρα ήμουν στο κοιμητήριο,λίγα λεπτά πριν κλείσει τις πόρτες του.Ήταν σαν να είχα ραντεβού μαζί του.Το φέρετρο βρισκόταν ακόμη στο νεκροθάλαμο-η απογευματινή βροχή είχε αναβάλλει τον ενταφιασμό για την επόμενη-κι ο νεωκόρος που με θυμόταν με άφησε να μλώ,κλείνοντας διακριτικά την πόρτα πίσω του,ώστε να θρηνήσω στην ησυχία μου.Εγώ δεν έχασα λεπτό.Σκύβοντας πάνω από το πτώμα του Φιλίπ,που ήταν εκτός από το πρόσωπο ολόκληρο σκεπασμένο με λουλούδια,έψαξα στα τυφλά για το φερμουάρ του παντελονιού του και το άνοιξα,αφήνοντας ένα ψεύτικο λυγμό για να καλύψω το θόρυβο που έκανα.Από την τσάντα μου έβγαλα ένα μικρό μαχαίρι,και βυθίζοντάς το κι αυτό ανάμεσα στα λουλούδια,άρχισα τη δουλειά μου.Δέκα λεπτά αργότερα,έβγαίνα δακρυσμένη από το νεκροθάλαμο.Καθώς είχε πιά νυχτώσει,το λιγοστό αίμα δεν φαινόταν στα μαύρα γάντια που φορούσα,ενώ τα ίχνη του ανώδυνου ακρωτηριασμού είχαν κρυφτεί κάτω απ'το παχύ στρώμα των λουλουδιών.Στην τσάντα μου τώρα είχα τα γεννητικά όργανα του Φιλίπ και το ίδιο βράδυ κοιμήθηκα κρατώντας τα στην αγκαλιά μου,και μπορώ να πώ με σιγουριά πως γνώρισα τη μεγαλύτερη ηδονή της ζωής μου.Όταν όμως ξύπνησα το επόμενο πρωί κι είδα το πέος του χλωμό και ματωμένο να ακουμπά στο μαξιλάρι του,σκέφτηκα ότι έπρεπε να το προφυλάξω,να το κρατήσω κοντά μου για πάντα.Έτσι αποφάσισα να ανεχτώ τη μυρωδιά της φορμόλης,που συντροφεύει τις ονειρώξεις μου εδώ και είκοσι χρόνια,προκειμένου να κρατήσω ζωντανό το κομμάτι του Φιλίπ που μου χρειάζεται.Όλα τα υπόλοιπα κομμάτια του,ακόμα κι οι τρυφερές του λέξεις,είναι βαθιά κρυμμένες στη μνήμη μου,και μπορώ να τις ακούω όποτε θέλω.” Μ'αυτά τα λόγια,η Μονίκ έσκυψε και τύλιξε το νεκρό πέος στο πανί του.Έπειτα το έβαλε στην πεσμένη κασετίνα,την έκλεισε προσεκτικά,κι αφού σκούπισε με το μανίκι της το σκέπασμα από την φορμόλη,γονάτισε πίσω από τον πάγκο και τοποθέτησε το κουτί στη μικρή καταπακτή του.Ο Ραμπαστέν την παρακολουθούσε εκστατικός,με το πρόσωπό του άσπρο από τον φόβο,αλλά τα μάτια του έλαμπαν από μια πρωτοφανή περιέργεια.Η Μονίκ σηκώθηκε,και πριν έρθει κοντά του,έλυσε τα μαλλιά της,πετώντας μ'ένα απότομο τίναγμα το χτένι που τα κρατούσε.Ένας άσπρος καταρράκτης ξετυλίχτηκε,φτάνοντας σχεδόν μέχρι τη μέση της.“Γιατί όμως σου είπα αυτή την ιστορία;”ρώτησε.Ο Ραμπαστέν δεν τολμούσε να απαντήσει,ούτε καν να κουνήσει το κεφάλι του.“Στα μάτια σου,”συνέχισε η Μονίκ απερίσπαστη“αν και

περάσαν χρόνια από τότε,βλέπω την ίδια δυσφορία που θόλωνε το ευτυχισμένο εκείνο απόγευμα στο καφέ και το δικό μου βλέμμα.Αν και μέσα στην ευαισθησία της ψυχής σου βρίσκεις τις πιο πολλές από τις απαντήσεις που ζητάς,ένα πράγμα σε βασανίζει διαρκώς-ο έρωτας.”Η Μονίκ τον πλησίασε,και κάθισε μπροστά στα πόδια του,φέρνοντας το κεφάλι της στο ίδιο ύψος με τα γόνατά του.“Όμως εγώ γνωρίζω τη λύση στη δυστυχία σου”είπε,και συνέχισε.

“Κάθε φορά που ο άνθρωπος ετοιμάζεται να δοθεί στην ερωτική πράξη,ένα κομμάτι του εαυτού του βγαίνει από το σώμα του,αρνούμενο να συμμετάσχει.Το στρυφνό αυτό μέρος της ψυχής του εξακολουθεί να φέρνει αντιρρήσεις ακόμα και την ώρα του οργασμού,και μοναδικός σκοπός του είναι να μας προκαλεί ηδονή τις στιγμές που το καταριόμαστε για να σωπάσει.Εμείς οι ίδιοι ζητάμε την εμφάνισή του,για να μας βασανίσει ερωτικά,όπως η γυναίκα που σπρώχνει με τη γλώσσα της ένα πέος στα όρια της εκσπερμάτωσης,κι έπειτα το αφήνει.Όμως με την εξέλιξη και την αναπόφευκτη φθορά του πνεύματός του,ο άνθρωπος χωρίς να το καταλάβει,βρέθηκε περικυκλωμένος από συμπλέγματα και ψεύτικες προφάσεις ηθικής,που ενώθηκαν μοιραία με το σκοτεινό αυτό πρόσωπο που τον αποτρέπει από τον έρωτα,και τον μεταμόρφωσαν σε μια δηλητηριασμένη από το φόβο και το μίσος τελετή.Έτσι,όσο περνούσαν τα χρόνια,άκουγε συνέχεια τόσες φωνές να τον κρατούν μακριά από το κρεβάτι της απόλαυσης,που στο τέλος αποφάσισε να το αρνηθεί κι ο ίδιος.Αντί λοιπόν να συμμετέχει ο ίδιος,έστειλε στη θέση του τα γεννητικά του όργανα.Ο αρχικός παιχνιδιάρικος διχασμός,τώρα έγινε τέλειος.Η ψυχή του άνδρα,η τρυφερότητα και η ζεστασιά της παρουσίας του φεύγουν,αφήνοντας πίσω το φαλλό του,ανίκανο να αισθανθεί και να προσφέρει ικανοποίηση.Απέναντί του ένα γυμνό αιδοίο είναι το μόνο που απομένει κι από τη γυναίκα.Ο έρωτας τώρα είναι πράξη συμβόλων,άψυχων εννοιών κι όχι ζωντανών σωμάτων.Το ορθωμένο πέος επιτίθεται,εξαντλώνοντας γρήγορα την ακμή και τη δύναμή του χωρίς αποτέλεσμα,ενώ το αιδοίο,καθηλωμένο στο ρόλο του φρούριου που δέχεται την επίθεση,κρατά για πάντα εγκλωβισμένα μέσα του,αντί να τα εκμυστηρευτεί,τα μυστικά του οργασμού.Κοίταξέ με,Ραμπαστέν.Ακόμα κι εγώ,που καταλαβαίνω τη παγίδα αυτή,έχω κλειστεί σ’αυτήν.Θά’πρεπε να έχω στην κρεβατοκάμαρά μου το νεαρό αγόρι του καφέ,κι όχι το πέος ενός νεκρού άντρα.Αλλά έχω κι εγώ ανάγκη από τα σύμβολα αυτά,και στην περίπτωση μου εκείνο που με υποβιβάζει σ’αυτή την αθλιότητα είναι η υπερβολική μου αυτοπεποίθηση στη σκοτεινή δύναμη του αιδοίου μου,που πίστευα ότι έκρυβε όλες τις ηδονές που θα επιθυμούσα ποτέ να αισθανθώ.Όμως εσύ είσαι διαφορετικός,δε νοιώθεις τη φονική αυτοπεποίθηση που έγινε το τέλος μου.Χάρη στο δώρο του φύλου σου,δεν θα μπορέσεις ποτέ να κοιτάξεις με την αποκρουστική αυταρέσκεια του αρσενικού το πέος σου,ούτε να κλείσεις με την φρικτή υπεροψία του θηλυκού τον κόλπο σου.Είσαι ένα μαγικό πλάσμα,Ραμπαστέν,σου αξίζει να πίνεις ζεστό αίμα.”Κάνοντάς τον να κολλήσει τρομαγμένος το σώμα του στην πολυθρόνα,η Μονίκ άγγιξε με τη ράχη του αριστερού χεριού της το παλλόμενο πέος του,κι έπειτα χάιδεψε με την παλάμη του δεξιού της χεριού το αιδοίο που είχε σχηματιστεί κάτω από το παντελόνι του.“Είναι εδώ,το αισθάνομαι,”του είπε χαμογελώντας “εμφανίστηκε εξαιτίας μου,για μένα,κι εγώ θα το ευχαριστήσω.Η αγνοιά του θα το σώσει απ’τους εξευτελισμούς της ηδονής.”Λέγοντας αυτά,γονάτισε μπροστά του κι άρχισε να του ξεκουμπώνει το παντελόνι.Ο Ραμπαστέν μπορούσε να μυρίσει,πίσω απ’το βαρύ πέπλο της φορμόλης,το οινόπνευμα του λικέρ,το γλυκό άρωμα της σοκολάτας,και τα ίχνη του καπνού,αλλά οι αισθήσεις του είχαν μπερδευτεί,και σκέφτηκε ότι όλες οι μυρωδιές αυτές είχαν κόκκινο χρώμα.Ξαφνικά η Μονίκ σήκωσε το κεφάλι της και τον

φίλησε,κι έπειτα έσκυψε απότομα ανάμεσα στα μουδιασμένα πόδια του και άγγιξε με τη γλώσσα της την κλειτορίδα του.Τα χείλη της είχαν την ίδια γεύση με το βελούδο της πολυθρόνας,ίσως λίγο πιο σκονισμένη.

*

Ένας χρόνος πέρασε από το βράδυ εκείνο στο σπίτι της Μονίκ,κι αν τις πρώτες μέρες ο Ραμπαστέν ξυπνούσε τρομεγμένος μέσα στη νύχτα,μυρίζοντας το δριμύ άρωμα της κασετίνας,με τα μάτια του να αστράφτουν στο ίδιο έντονο κόκκινο χρώμα,ύστερα από μερικές εβδομάδες οι άσχημες μνήμες είχαν υποχωρήσει,και πίσω τους απέμεινε μονάχα μια παράξενη επιθυμία που αισθανόταν συχνά-να την επισκεφτεί και να μιλήσει μαζί της.

Κεφάλαιο όγδοο: Μπλέζ

Ο Ραμπαστέν στάθηκε απρόθυμα απέναντι στον καθρέφτη,με τα χέρια πίσω από την πλάτη,κι έκανε για άλλη μια φορά στον εαυτό του την ερώτηση που τον απασχολούσε όσο ετοιμαζόταν-πόσες ώρες θα μπορούσε να συντηρήσει την απάτη;Η αμφιβολία τον έκανε να χάνει το θάρρος του,κι έπεσε απότομα στο κρεβάτι,κοιτάζοντας απογοητευμένος το είδωλό του.Τα μαλλιά του ήταν κοντά,με μια μικρή φράντζα που σκέπαζε το μέτωπό του,και το κόκκινο τους χρώμα ήταν τόσο δυνατό,που φαινόταν να μην χωρά στο γυαλί του καθρέφτη,σχηματίζοντας ένα αδιόρατο φωτεινό στεφάνι γύρω απ'το κεφάλι του.Δίπλωσε τα χέρια του γύρω από το λαιμό και παρατήρησε το λευκό τους δέρμα,το ίδιο λείο κι ευχάριστο στην αφή όπως και το δέρμα του προσώπου του,που έμοιαζε να αγνοεί την εφηβεία που κόντευε στο τέλος της,χωρίς να έχει καταφέρει ως τώρα να υποτάξει στην ασχήμια της το απειθαρχο αυτό αγόρι.Το στήθος του ήταν επίπεδο κι απαλό σαν του βρέφους,ενώ στα πόδια του το κόκκινο χνούδι είχε μόλις αρχίσει να αναθαρρεύει,σε μια άκαιρη ακόμα προσπάθεια να φτάσει το ζωνρό χρώμα των μαλλιών και της ήβης του.Εκείνο όμως που ξεχώριζε πιο μαγνητικό στην παρουσία του απ'όλα τα στοιχεία που συνέθεταν την εμφάνισή του,ήταν η ίριδα των ματιών του,που είχε γίνει μέσα σ'ένα χρόνο ακόμα πιο ανοιχτή,ώστε δύσκολα κανείς γνώριζε με το πρώτο βλέμμα το γαλάζιο χρώμα της,τρομάζοντας προς στιγμή με τα κατάλευκα μάτια που νόμιζε ότι αντίκρυζε,ιδιαίτερα όταν βρισκόταν στο σκοτάδι.Η εικόνα του κρατούσε αρκετά από την νεανική ομορφιά του για να δημιουργεί τη ευχάριστη εντύπωση ενός παιδιού,αλλά είχε συγχρόνως ίχνη μιας γοητείας παράξενης κι απρόσμενης στα παιδιά,που οι περισσότεροι συνηθίζουν να τα σκέφτονται όμοια,δίχως εξαιρετικά ή σπάνια χαρακτηριστικά.Την όψη αυτή ελάχιστα είχε μετβάλλει,ωστόσο η μία και μοναδική αλλαγή που είχε τολμήσει,έδινε στο πρόσωπό του μιαν έκφραση συγκρατημένης θλίψης και σοβαρότητας που ξάφνιαζε και τον ίδιο.Με ιδιαίτερη προσοχή,είχε απλώσει στα μάγουλα και το μέτωπό του λευκή πούδρα,φροντίζοντας το στρώμα της να είναι λίγο πιο παχύ απ'όσο πίστευε ότι επέβαλλε η συνηθισμένη χρήση της.Στην πραγματικότητα η πράξη του αυτή θύμιζε τη φοβισμένη αντίδραση του παιδιού,που προσπαθεί να κρυφτεί πίσω από μια κουρτίνα,η οποία προδίδει αμέσως τη μορφή του κάτω από το στενό της ύφασμα.Η αποψινή μεταμπίεση-γιατί δεν είχε ούτε στιγμή σταματήσει να την σκέφτεται μ'αυτό το όνομα-του προκαλούσε φόβο,κι είχε χρησιμοποιήσει την πούδρα στη θέση της μάσκας που ήξερε ότι ήταν αδύνατο να φορέσει.Παρά το γλώμισμά του,το πρόσωπο του δεν είχε αλλάξει,διέκρινε ακόμα τις γραμμές που το έκαναν τόσο οικείο,όμως στη διάθεσή του υπήρχε κάτι που δεν αναγνώριζε,κάτι που έκανε μικρότερο το βάρος της

απόφασής του. Όπως ήταν αφύσικα άχρωμο, με μόνη αντίθεση τη χάλκινη λάμψη των μαλλιών και τη ρόδινη καμπύλη των χειλιών του, είχε την υδηπάθεια μιας προσεκτικά σκαλισμένης προτομής, το συνεσταλμένο ερωτισμό ενός προσώπου σκεπασμένου με ένα υγρό άσπρο πανί, που αφήνει μονάχα το περίγραμμά του να φανεί. Εκτός απ' αυτό, τίποτε άλλο δεν τον απασχολούσε. Τα κάπως άχαρα, λεπτά του πόδια, καλύπτονταν από μακριές λευκές κάλτσες, ενώ τεντώνοντας τα χέρια του αισθάνθηκε ικανοποιημένος με τα δάχτυλά του-ήταν μακρόστενα, αλλά όχι αιχμηρά, ούτε τετραγωνισμένα σαν τα πόδια της αράχνης, το σχήμα τους είχε κάτι το αριστοκρατικό. Το πουκάμισο, άσπρο κι αυτό, είχε manίκια που σταματούσαν ευτυχώς πριν από εκείνα της λιλά μάλλινης ζακέτας, προκαλώντας μian ευχάριστη φαγούρα στη γυμνή επιφάνεια των καρπών του. Ήταν πιο αδύνατος από τη μητέρα του, κι έτσι είχε αναγκαστεί να ψάξει στα παλιά της ρούχα μέχρι να βρεί την γαλάζια φούστα που φορούσε, η οποία έφτανε ως τα γόνατά του όταν στεκόταν όρθιος και κάλυπτε τους μηρούς του όταν καθόταν. Σηκώθηκε και κοίταξε για άλλη μια φορά τον καθρέφτη. Η θέα του εαυτού του με γυναικεία ρούχα δεν τον ενοχλούσε, άλλωστε την απόφασή να υποδυθεί τον χαρακτήρα μιας συνομήλικής του κοπέλας την είχε πάρει εδώ κι εβδομάδες, όμως ούτε και τότε είχε βασανιστεί για πολύ. Πάνω απ' όλα έβλεπε την αναγκαιότητα η συμπεριφορά του να πλησιάζει όσο γινόταν περισσότερο τον γυναικείο χαρακτήρα, κι ήξερε ότι αν έδειχνε αποστροφή για τα ρούχα που έπρεπε να φορέσει, αυτό θα έκανε το φέρεσίμο του υπερβολικό ή ολότελα ανεπαρκές. Οπότε προσπερνώντας το ζήτημα της μεταμπίεσής του σαν απλή, αν όχι λίγο πιο χρονοβόρα απ' ότι συνήθως διαδικασία, είχε αποφασίσει ολόψυχα στην σχολαστική παρατήρηση της γυναικείας συμπεριφοράς, η οποία και θα του εξασφάλιζε, αν κατάφερνε να την ακολουθήσει ικανοποιητικά, τη μάσκα που επιθυμούσε. Αν και δεν επισκεπτόταν τους χώρους όπου δισκέδαζαν οι νεαρές κοπέλες, διαισθανόταν ότι το θηλυκό προφίλ που επέβαλλαν στον εαυτό τους ήταν κάπως υπερβολικό, κι ίσως να τον οδηγούσε σε αποτυχία, αν προσπαθούσε να το μιμηθεί. Αντίθετα, προτίμησε σαν αντικείμενο της παρατήρησής του τη Βιβιέν. Η μητέρα του, έχοντας περάσει προ πολλού τα χρόνια που η συμπεριφορά της κατευθύνονταν από κοινότυπες παρορμήσεις, αντιπροσώπευε στα μάτια του την ενσάρκωση της απόλυτα ισορροπημένης κι ευτυχισμένης γυναίκας, στην οποία τα γνωρίσματα κι η ταυτότητα του φύλου είχαν οριστικά αφομοιωθεί, κι αποκαλύπτονταν πλέον στην επιφάνεια ακέραιες, μακριά από ψεύτικες αντιδράσεις. Για μέρες σημείωνε νοερά τις διακυμάνσεις της φωνής της, το γέλιο και την έκφρασή της όταν γινόταν σκυθρωπή, και σύντομα διαπίστωσε ότι η τύχη ήταν με το μέρος του. Όχι μόνο οι αυθόρμητες κινήσεις του ήταν συχνά όμοιες με τις δικές της-κάτι που δικαιολογείται εύκολα σε πολλούς εφήβους, όταν η αγάπη για τη μητέρα τους μεταμορφώνεται σε ασυναίσθητη προσπάθεια να την μιμηθούν-αλλά η κατανόηση του χαρακτήρα της έφτανε σε τέτοιο βάθος, ώστε να του γίνονται αντιληπτές ως κι οι σκέψεις που προκαλούσαν κάθε νεύμα και κάθε μορφασμό. Όσο για τη φωνή του, αυτό ήταν άλλο ένα δώρο της αργής του ανάπτυξης-η χροιά της ήταν απαλλαγμένη απ' το ενοχλητικό βράχνιασμα της εφηβείας. Η φωνή του Ραμπαστέν είχε το γλυκό κι εκφραστικό ήχο της παιδικής ομιλίας που χαρίζει η τύχη, επιβραβεύοντας τους ανθρώπους οι οποίοι περνούν τον περισσότερο καιρό σιωπηλοί με τη σκέψη της επόμενης λέξης, αντί να φλυαρούν. Αλλά ακόμα κι αν τα πράγματα δεν ήταν τόσο ευνοϊκά, ήξερε πως η σιωπή του ταίριαζε πιά πολύ, κι ότι θα τον έκανε να αισθάνεται άνετα, αφήνοντάς τον ελεύθερο να υποκριθεί.

Το σχέδιό του για απόψε δεν ήταν κάποια ιδέα που είχε συλλάβει πρόσφατα-είχε γεννηθεί στο μυαλό του σαν μακρινή σκέψη πριν από μήνες, και κάθε μέρα που περνούσε την έκανε πιο αληθινή. Τις τελευταίες μέρες, βλέποντας το βράδυ που αυτή

θα γινόταν πραγματικότητα, ήταν ανήσυχος, υποφέροντας από την αμηχανία που συνοδεύει την εκτέλεση μιας απόφασης που έχουμε αναβάλλει ξανά και ξανά. Γιατί αν και είχε επεξεργαστεί όλες τις λεπτομέρειες της ιδέας του με τη μεγαλύτερη προσοχή, έτσι που σχεδόν αισθανόταν να παρακολουθεί τον εαυτό του στην μυστική αυτή έξοδο, όσες φορές του είχε δοθεί η ευκαιρία στο παρελθόν, είχε διστάσει. Όμως ο Ραμπαστέν ήξερε πως όσο περισσότερο χρόνο ξόδευε παίζοντας τις ίδιες σκηνές στο μυαλό του, τόσο η ανάγκη που τον έσπρωχνε μεγάλωνε. Ξαπλωμένος στο κρεβάτι του τις πιο πολλές ώρες της ημέρας, είχε διαβάσει αμέτρητα βιβλία, είχε ξενυχτήσει ακούγοντας μουσική, και στις λίγες περιπτώσεις που έβγαινε απ' το σπίτι, ήταν για να πάει μόνος του στον κινηματογράφο. Η ευχαρίστηση που του προκαλούσαν οι ώρες αυτές τις οποίες αφιέρωνε στον εαυτό του δεν ήταν μικρότερη, μάλιστα εξακολουθούσε να ενθουσιάζεται με κάθε καινούρια ανακάλυψή του, όμως πίσω από κάθε σελίδα, στην ένταση των πνευστών και των εγχόρδων, στις γεμάτες πάθος εκφράσεις των ηθοποιών, διέκρινε όλο και πιο καθαρά ένα βαθύτερο νόημα, που στην αρχή τον έκανε να γελά, με τη σκέψη ότι η δική του ζωή δεν τραντάζονταν από τα πάθη, όπως των καλλιτεχνών που θαύμαζε. Έπειτα όμως αναλογιζόταν τις καθημερινές στιγμές που παρουσιάζονταν στα έκπληκτα μάτια του, κι έβρισκε ότι πολύ λίγο διέφεραν από προσωπικές του εμπειρίες και σκέψεις. Ποιά ήταν λοιπόν η δύναμη που γλιστρούσε κρυφά ανάμεσα στις γραμμές του κειμένου, και μεταμόρφωνε μια κατάσταση απλή στη σύλληψή της σε κάτι τόσο εκθαμβωτικά όμορφο; Την άγνωστη αυτή συγκίνηση ο Ραμπαστέν μπορούσε να εξηγήσει με μια εξίσου άγνωστη στον ίδιο έννοια, αυτήν του έρωτα. Αν δεν αισθάνονταν έρωτα για κάποιον άνθρωπο, δεν είχαν λόγο να γράψουν ή να συνθέσουν-το έργο απλώς θα γέμιζε τις κενές τους ώρες, μέχρι να το τελειώσουν, κι έπειτα θα ήταν αναγκασμένοι να ξεκινήσουν κάποιο άλλο, δουλεύοντας έτσι ως το τέλος της ζωής τους. Ο άνθρωπος ποτέ δεν ήταν τόσο δυνατός όσο η φύση, ώστε να μπορεί να φτιάξει ένα λουλούδι ακόμα κι αν δεν υπήρχε κανείς εκεί για να το δει-και για την πιο μικρή του δημιουργία ζητά ν' ανταμειφθεί. Κι η μόνη αγάπη που είναι ικανή να αντικαταστήσει εκείνη που ενδεχομένως κέρδιζε ως τότε χωρίς αντάλλαγμα από τους γονείς του, είναι ο έρωτας του συντρόφου του. Τι να κάνει όμως ο άνδρας εκείνος που οι αδιάκοπες σκέψεις του δεν τον αφήνουν να είναι όσο τρυφερός θα έπρεπε με τη γυναίκα του, όταν φοβάται μήπως η ιδιορρυθμία του αυτή του στερήσει την αγάπη της; Ή εκείνος που η μεγάλη μύτη του κρατά τις νεαρές κοπέλες μακριά από αυτόν και το πιάνο του; Ο θρήνος για τον έρωτα, ή μια μακρόσυρτη απολογία είναι το μόνο όπλο που διαθέτει. Η σημασία ακόμα και της τέχνης που τόσο λάτρευε ήταν εξαιρετικά περιορισμένη. Ο Ραμπαστέν σκεφτόταν ότι για το θάνατο των γονιών του, μονάχα η αγάπη που ως τώρα δεν είχε γνωρίσει θα ήταν ικανή να τον παρηγορήσει. Ωστόσο, κάθε φορά που παρόμοιες επιθυμίες τον πλημμύριζαν με διάχυτο ερωτισμό, απελπιζόταν-η κατάρα του φύλου του ίσως να μην τον άφηνε ποτέ να απολαύσει την αφορμή της ζωής. Ένα βράδυ που είχε ξαπλώσει με σβηστά τα φώτα, αλλά χωρίς να κοιμάται, βυθισμένος πάλι στην ίδια δυστυχία, η λογική του είχε δώσει ξαφνικά μιαν εντελώς πρωτάκουστη απάντηση. Αυτό που τον απέτρεπε από κάθε μορφής ερωτική συντροφιά, ήταν η βεβαιότητα, πως, όταν ερχόταν η ώρα της υλικής ανταπόδοσης των τρυφερών συναισθημάτων, το πέος του θα τον εγκατέλειπε, χωρίς να τον αφήνει να γευθεί ολοκληρωμένη την ικανοποίηση που ζητούσε. Όμως αυτό δεν τον εμπόδιζε να χρησιμοποιήσει, για την ερωτική πράξη που θα ακολουθούσε, το αιδοίο που αποκτούσε με το πρώτο άγγιγμα, έστω κι αν αυτό δεν υπήρχε εκεί από την αρχή. Βέβαια γνώριζε καλά τις συνέπειες μια τέτοιας απόφασης-αντικείμενο του ερωτικού του ενδιαφέροντος θα έπρεπε να γίνει κάποιο αγόρι, απ' το

οποίο θα έκρυβε την αληθινή του ταυτότητα,μέχρι τη στιγμή που ανάμεσά τους θα αναπτύσσονταν ο αναγκαίος για τη μεταμόρφωσή του πόθος.Το σχέδιο αυτό δεν είχε για τον Ραμπαστέν τίποτε το ανήθικο.Το μόνο συναίσθημα που του προκαλούσε ήταν ένταση και ένας ανεπαίσθητος ερεθισμός,όπως συμβαίνει με κάθε παράτολμη ενέργεια που καστρώνουμε,και το ψυχικό της βάρος δεν οφείλονταν στη μεταμφίεση ή την επικείμενη επαφή με ένα άγνωστο αγόρι-άλλωστε στο μυαλό του η επαφή οποιασδήποτε διάθεσης έμοιαζε τόσο μακρινή κι απίθανη,ώστε δεν είχε σχηματίσει στη συνείδηση του όρους που να την περιορίζουν-αλλά στο γεγονός ότι αποτελούσε την τελευταία του ελπίδα.Έτσι είχε αποφύγει να ασχοληθεί περισσότερο με την ιδέα αυτή-αν και στα παρασκήνια των συλλογισμών του εμφανιζόταν διαρκώς,αποκρυσταλλωμένη κι επιβλητική-διστάζοντας να μάθει την αλήθεια,όπως ο άρρωστος με καρκίνο αναβάλλει συνέχεια την επίσκεψή του στο νοσοκομείο,από φόβο μην ανακαλύψει ότι το τέλος του,που μέχρι τώρα μονάχα υποπτεύεται,είναι βέβαιο.Όταν όμως χθές το απόγευμα η μητέρα του είχε προτείνει να περάσουν το σαββατοκύριακο στην εξοχή,ο Ραμπαστέν βρήκε το κουράγιο να αρνηθεί ευγενικά,λέγοντας ότι θα προτιμούσε να μείνει στο σπίτι.Μέσα του υπήρχε ένα κομμάτι της ψυχής του που φώναζε δυνατά να εγκαταλείψει τις δοκιμασίες και να ακολουθήσει τους γονείς του,όπου τίποτε δεν θα τάραζε την ηρεμία του,αλλά ένα βλέμμα στον καθρέφτη το είχε κάνει να σωπάσει.Το πρόσωπο και το σώμα του διατηρούσαν ακόμα μια κάποια παιδική ασάφεια,όμως αυτή δεν θα κρατούσε για πολύ,κι αν δεν την εκμεταλλευόταν τώρα,ίσως έχανε την τελευταία ευκαιρία στη ζωή του να αισθανθεί την αγάπη και τον έρωτα όπως είχε μάθει να τα ονειρεύεται.

Τραβώντας προς το μέρος του την κουρτίνα,κοίταξε το δρόμο που περνούσε κάτω από το σπίτι.Είχε βραδιάσει για τα καλά,αλλά εκείνη ακριβώς τη στιγμή,οι φανοστάτες άναψαν όλοι μαζί σαν ξαφνικό σινιάλο.Ο Ραμπαστέν έσβησε το πορτατίφ του καθρέφτη και βγήκε από το υπνοδωμάτιο.Ο διάδρομος ήταν βυθισμένος στο σκοτάδι,κι όταν στάθηκε απέναντι στον καθρέφτη του χάλ,με δυσκολία διέκρινε την πόρτα και το ογκώδες κουτί του θυροτηλέφωνου που βρίσκονταν πίσω του.Προτίμησε να φορέσει τα παπούτσια του χωρίς φώς,κι ας του πήρε λίγη ώρα μέχρι να τα βρεί.Ήταν ένα ζευγάρι χαμηλά καστόρινα μοτοτάκια,και καθώς έδενε τα κορδόνια τους,σκέφτηκε ότι θα έπρεπε να ευχαριστεί την τύχη του-μερικά τουλάχιστον ρούχα δεν είχαν φύλο,κι η ιδέα να κάνει έστω κι ένα βήμα με τα μικροσκοπικά παπούτσια της μητέρας του,του προκαλούσε τρόμο.Ρίχνοντας μια τελευταία ματιά στο σκοτεινό του είδωλο,έκλεισε την πόρτα πίσω του κι αφού κλείδωσε κατέβηκε αθόρυβα τη σκάλα.Όλη αυτή την ώρα,ακόμα κι όταν έβγαινε από το σπίτι,οι αμφιβολίες που είχε για το αποψινό του εγχείρημα δεν ήταν παρά αόριστοι φόβοι,τους οποίους έκρυβε με επιτυχία από τον εαυτό του.Μόλις όμως έσφιξε στο χέρι του το ψυχρό και σφαιρικό πόμολο της εξώπορτας,η θέα του δρόμου που βρισκόταν έξω,όπου αληθινοί άνθρωποι-τους οποίους θα έπρεπε να ξεγελάσει-περπατούσαν βιαστικοί,έμοιαζε αποκαρδιωτική.Τρομαγμένος όπως ήταν,έβλεπε τους περαστικούς να τον κοιτάζουν εχθρικά μέσα από το τζάμι της πολυκατοικίας,κι ένιωθε αδύναμος να ξεγλιστρήσει από τα σκληρά,διαπεραστικά τους μάτια χωρίς να τον προσέξουν.Το δευτερόλεπτο όμως που το χέρι του,υπακούοντας σε κάποια πρωτοφανή παρόρμηση,άνοιξε την πόρτα,οδηγώντας τον στη χαμηλή πυλωτή,είδε τους δισταγμούς του να εξαφανίζονται,όπως τα μικρά σύννεφα της αναπνοής του,που διαλύονταν μπροστά στο πρόσωπό του.Τον Ραμπαστέν υποδεχόταν μια κρύα νύχτα του Νοεμβρίου,που τύλιξε αμέσως στα παγωμένα της δάχτυλα το σώμα του,και τον ανάγκασε ν'αρχίσει γρήγορα να περπατά.Όσα θεωρούσε αδύνατο να μάθει,όσες κινήσεις φαίνονταν αφύσικες κι υπερβολικές για να τις μιμηθεί,ένοιωσε

μέσα σε μερικά λεπτά σαν τις γνώριζε από χρόνια. Η φούστα, κλείνοντας τα πόδια του μέσα στο στενό γαλάζιο της ύφασμα δεν τον άφηνε να κινηθεί όσο γρήγορα ήθελε. Συγχρόνως όμως αισθανόταν το δέρμα των μηρών του να σκληραίνει από το κρύο, φωνάζοντας να επιταχύνει το βήμα του, έτσι που το περπάτημά του, στην αρχή της νυχτερινής του διαδρομής, έμοιαζε με αβοήθητο τρέξιμο. Αλλά κι όταν τα πόδια του συνήθισαν τον κρύο αέρα, τα δάχτυλα των χεριών του ήταν μουδιασμένα από την υγρασία. Βρίσκοντας ότι ο θερμός αέρας της εκπνοής του δεν έφτανε για να τα ζεστάνει, ο Ραμπαστέν τύλιξε μέσα στις παλάμες του τις άκρες από τα μανίκια της ζακέτας, αφήνοντας ξεσκεπάστες μονάχα τις άκρες των δαχτύλων του. Ήταν μια κίνηση ολότελα φυσική για ένα τόσο κρύο βράδυ, όμως θυμόταν ότι είχε παρατηρήσει κοπέλες να την κάνουν ακόμα και το καλοκαίρι, ξεκουμπώνοντας τα μανίκια απ' τα πουκάμισα που φορούσαν. Με έκπληξη διαπίστωνε, βλέποντας τις γυναίκες που περνούσαν δίπλα του, ότι πολλές από τις αντιδράσεις τους, που είχε αγνοήσει σαν νευρικές, ήταν θλιβερά κατάλοιπα των ρούχων που αναγκάζονταν να φορούν- τώρα που κι ο ίδιος ήταν ντυμένος μ' αυτά, μπορούσε να το καταλάβει. Το σώμα των γυναικών, μένοντας ακάλυπτο, άλλοτε στο κρύο κι άλλοτε στα βλέμματα των ανδρών που είναι εξίσου διεισδυτικά, τις υποχρεώνει να συμπεριφέρονται σαν θύματα ενός αδιάκοπου κυνηγιού, που εξακολουθεί στη συγχυσμένη συνείδησή τους κι αφότου βγάλουν τα ρούχα που τις αφήνουν εκτεθειμένες. Κι όπως το θήραμα, όπως το φοβισμένο ζώο που στρέφει απότομα το κεφάλι ή κουνά την ουρά του προς την κατεύθυνση του διώκτη του, έτσι κι αυτές εφευρίσκουν ένα σωρό μικρές κινήσεις που να τις προστατεύουν, δίνοντας την εντύπωση ότι είναι προσωρινά ασφαλείς από την ανδρική επιθυμία που τις κατευθύνει. Ο Ραμπαστέν ήταν αποφασισμένος να εκμεταλλευτεί όσο γινόταν καλύτερα τα απρόσμενα αυτά δώρα που, ενώ αποτελούν τρομερή παγίδα για το γυναικείο φύλο, σ' αυτόν θα πρόσφεραν μια επιπλέον κάλυψη, ιδιαίτερα χρήσιμη. Μέσα από έρημα στενά και μεγάλους φωτισμένους δρόμους, πλησίαζε στο κέντρο της πόλης, κι άκουγε τους θορύβους της να ξεδιπλώνονται βγαίνοντας από εστιατόρια, καφέ και μπιστρό σαν τη συγκεντρωμένη ανάσα των θαμώνων τους, λίγο πριν βρεθεί κι ο ίδιος ανάμεσά τους.

*

Το όνομα του αγοριού που καθόταν δίπλα του ήταν Μπλέζ, κι είχαν συναντηθεί πριν από μιά περίπου ώρα. Σε λίγο το λεωφορείο θα τους πήγαινε στο σπίτι του, και στο σκοτεινό παράθυρο ο Ραμπαστέν παρατηρούσε την ανήσυχη έκφραση του προσώπου του. Αν κι είχε μόλις κλείσει τα εικοσιδύο, θα μπορούσε να περάσει και για συνομήλικός του, γιατί τα μαύρα του μάτια τρεμόπαιζαν νευρικά στο χώρο, δίνοντάς του ένα βλέμμα σχεδόν παιδικό. Είχε μακριά καστανά μαλλιά και φορούσε χοντρά γυαλιά με μαύρο κοκκάλινο σκελετό. Από την πρώτη στιγμή που τον είχε δει να μπαίνει στο καφέ, ο Ραμπαστέν ήταν σίγουρος ότι θα τον πλησίαζε, αφού στην έκφρασή του διέκρινε την ίδια απογοήτευση που είχε αισθανθεί και ο ίδιος, όταν κατέληξε στο ήσυχο αυτό μέρος, κυνηγημένος από το θόρυβο των πολυσύχναστων μπιστρό. Η συγκαρτημένη θλίψη στα μάτια του, καθώς κοιτούσε πίσω από την πόρτα και το νεαρό πορτιέρη σαν να είχε χάσει κάτι εξαιρετικά πολύτιμο στον αόριστο χώρο του κενού ήταν ενθαρρυντική, κι ο Ραμπαστέν την μιμήθηκε αμέσως χωρίς ιδιαίτερη προσπάθεια, αφού μέχρι πριν από λίγο κι αυτός σπαταλούσε με τον ίδιο τρόπο την προσοχή του. Έπειτα από λίγο, σαν να τον μαγνήτιζε η ομοιότητα της διάθεσής τους, το άγνωστο αγόρι πλησίασε δειλά στο τραπέζι, κρατώντας στα χέρια του ένα φλυτζάνι με τσάι, και ρώτησε αν μπορούσε να καθίσει. Ο Ραμπαστέν του χαμογέλασε και του έδειξε την καρέκλα που βρισκόταν απέναντι από τη δική του, και μέσα σε μερικά λεπτά, αφού το αγόρι συστήθηκε

ευγενικά,είχαν αρχίσει μια συζήτηση τόσο ευχάριστη και ζεστή,που δυσκολευόταν να πιστέψει ότι η αμηχανία που ένοιωθε το απόγευμα ήταν αληθινή.Ο Μπλέζ ήταν βιλοντσελλίστας,κι είχε έρθει στην πόλη για να σπουδάσει με υποτροφία στην Ακαδημία.Κάθε Σάββατο έπαιζε στο υπερώο του Θεάτρου,όπου μαζί με φίλους του είχαν σχηματίσει ένα κουαρτέττο.Παρατηρώντας ότι οι αφηγήσεις της προσωπικής ζωής του τον βοηθούσαν να αισθάνεται καλύτερα,ο Ραμπαστέν αρκέστηκε σε ελάχιστες εκμυστηρεύσεις από μέρους του,μεταφέροντας-όταν ήταν δυνατό-τη συζήτηση στη μουσική,όπου κάθε ίχνος αμηχανίας διαλύονταν.Ξαφνικά όμως,κι ενώ ετοιμαζόταν να του προτείνει ένα βραδινό περίπατο στην πόλη,ο Μπλέζ χαμογέλασε,και σκύβοντας το κεφάλι έσφιξε το άδειο φλυτζάνι στα χέρια του και είπε ότι νοίκιαζε ένα μικρό διαμέρισμα έξω από το κέντρο.Ο τρόπος που είχε διαλέξει να του ανακοινώσει αυτή τη συγκεκριμένη λεπτομέρεια,καθώς και το γλυκό,απολογητικό ύφος με το οποίο τον κοίταζε αμέσως μετά,έκαναν την πρότασή του απόλυτα σαφή,συγχρόνως όμως εξαιρετικά έντιμη και ειλικρινή.Αν ζητούσε από τον Ραμπαστέν να τον ακολουθήσει,θα αγνοούσε την προθυμία που όλη η συζήτησή τους άφηγε να διαφανεί.Αν πάλι πρότεινε να συνεχίσουν τη συζήτησή τους στο σπίτι του,θα είχε διαπράξει το πιο ασυγχώρητο σφάλμα.Και οι δύο γνωρίζαν ότι,αν ήθελαν να συνεχίσουν απλώς και μόνο τη συζήτησή τους,δεν είχαν λόγο να φύγουν απ'το καφέ.Αν λοιπόν χρησιμοποιούσε μια τόσο χυδαία πρόφαση,όχι μόνο θα κατέφευγε στη γελοία συνήθεια πολλών ανδρών που διακωμωδούν τον έρωτα,αλλά θα ήταν σαν να κάλυπτε την επιθυμία του από ντροπή.Όμως στα μάτια του δεν διέκρινε ντροπή-μόνο το φόβο μήπως η πρότασή του τον είχε φέρει σε δύσκολη θέση.Φροντίζοντας να εξαφανίσει κάθε τέτοια υποψία,και απαντώντας στην πρόταση που του είχε γίνει ακόμα πιο σιωπηλά,ο Ραμπαστέν άφησε το φλυτζάνι του καφέ κι έβαλε τα χέρια του πάνω στην ανοιχτή παλάμη του Μπλέζ,ανακουφισμένος που έβρισκε και τα δικά του δάχτυλα να τρέμουν.Καθώς ο δρόμος τους έφερνε όλο και πιο κοντά στο σκοπό τους,γνώριζε ότι στο πρόσωπο του νεαρού φίλου του υπήρχε η ίδια εκείνη ταραχή,μόνο που τώρα η αναστάτωσή του είχε γίνει πιο συγκεκριμένη κι είχε πάρει τη μορφή της ερωτικής διέγερσης,πράγμα που μπορούσε να καταλάβει κρατώντας το ζεστό του χέρι,το οποίο από ώρα μαρτυρούσε,δίνοντας στα γεννητικά του όργανα τη μορφή που επιθυμούσε,ότι ήταν ελεύθερος να προχωρήσει ανενόχλητος.Κάποια στιγμή ένοιωσε το χέρι του Μπλέζ να πιέζει απαλά το μπράτσο του,και τον άκουσε να λέει πως έπρεπε να κατέβουν.Παρακολουθώντας όλη αυτή την ώρα την αντανάκλασή του στο παράθυρο του λεωφορείου,είχε ξεχάσει το δρόμο που διέσχιζαν.Έτσι,μόλις κατέβηκαν απ'το λεωφορείο,κι ο κρύος αέρας του χειμώνα γέμισε και πάλι τα πνευμόνια του,ένα βλέμμα τριγύρω έφτανε για να του δώσει την εντύπωση ότι είχαν βρεθεί σ'έναν άλλο κόσμο.Το στενό σοκάκι ήταν σκοτεινό,ενώ πίσω απ'τα πυκνά φύλλα των δέντρων οι αυλόπορτες μικρών διόροφων σπιτιών,οδηγώντας μέσα από καινούρια δέντρα σε καινούριο σκοτάδι.Κρατώντας τον πάντα από το χέρι,προχώρησε μαζί του μέσα από τη σκοτεινή αυλή στην πόρτα ενός από τα σπίτια αυτά.Όλα τα φώτα ήταν σβηστά,εκτός από μια λάμπα που φωτίζε τη σκάλα απ'όπου ανέβηκαν στο διαμέρισμά του.Όταν ξεκλείδωσε τη λεπτή ξύλινη πόρτα και του είπε να περάσει μέσα πρώτος,ο Ραμπαστέν δίστασε για λίγο,βλέποντας όμως το πλατύ χαμόγελο του Μπλέζ,μπήκε στο σπίτι και τον άφησε να κλείσει την πόρτα πίσω τους.

Ολόκληρο το σπίτι,εκτός από το μπάνιο και μια μικρή κουζίνα,ήταν το δωμάτιο που βρίσκονταν τώρα.Τα μοναδικά του έπιπλα ήταν δυό πολυθρόνες με ξύλο,κι ένα χαμηλό κρεβάτι.Για γραφείο του ο Μπλέζ χρησιμοποιούσε ένα παλιό τραπέζι,όπου υπήρχαν στοιβαγμένες παρτιτούρες και βιβλία,ενώ το βιολοντσέλλο,α-

κουμπώντας στην καρέκλα του αυτοσχέδιου γραφείου γέμιζε το χώρο, κλεισμένο μέσα στην ογκώδη μαύρη θήκη του. Η ατμόσφαιρα του δωματίου, σαν υγρασία που βγαίνοντας κυματιστά απ' τους ξεθωριασμένους τοίχους του καθόταν στα μεταχειρισμένα έπιπλα, ήταν όμοια με τον αέρα όλων των μικρών σπιτιών που στεγάζουν νεαρούς ενοίκους-έμοιαζε να είναι φτιαγμένο αποκλειστικά για μελέτη και για έρωτα. Ο Ραμπαστέν σύντομα διαπίστωσε ότι δεν είχε πού αλλού να στρέψει το βλέμμα, και την ίδια στιγμή ο πόθος του φίλου του έγινε τόσο έντονος, ώστε μεταμορφώθηκε σε δύναμη που σήκωσε τα χέρια του τρέμοντας και τον αγκάλιασε. Τα χείλη του Μπλέζ πλησίασαν τα δικά του, κι ο Ραμπαστέν ανταποκρίθηκε στο πρώτο φιλή που δεχόταν ποτέ με την ίδια βουβή συγκίνηση που του είχε χαριστεί. Αδύναμα μέσα στην ταραχή τους να συνοδεύσουν και την παραμικρή κουβέντα, τα χέρια του άρχισαν να ψηλαφίζουν το πρόσωπο και το στήθος του Μπλέζ, και την επόμενη στιγμή που οι αισθήσεις του ανταποκρίνονταν και πάλι στην πραγματικότητα, ήταν ήδη ξαπλωμένοι στο κρεβάτι, ο ένας στην αγκαλιά του άλλου. Ένοιωσε τη ζακέτα και το πουκάμισό του να τραβιούνται από πάνω του σαν να ήταν ζωντανά, ενώ ο σύντροφός του είχε απομείνει γυμνός, με τη στύση του να πιέζει την κοιλιά του. Όταν βγήκε και το τελευταίο ρούχο που σκέπαζε τη γύμνια του, ο Ραμπαστέν έκλεισε τα μάτια τρομαγμένος, περιμένοντας την κραυγή που θα έσπαζε τη σιωπή. Όμως το μόνο που μπορούσε να ακούσει ήταν η απότομη ανάσα του Μπλέζ, που τον κοιτούσε κρατώντας σφιχτά το πρόσωπό του και φιλώντας τον. Τα μάτια του έδειχναν διαφορετικά χωρίς τα γυαλιά, η έκφρασή τους ήταν ακόμα πιο ζεστή, σαν να δανείζονταν κι αυτά λίγη θερμότητα απ' το γυμνό του σώμα. Κλείνοντας οριστικά τα μάτια του, ο Ραμπαστέν άφησε την αίσθηση της αφής να τον πλημμυρίσει, και καθώς τα χέρια του Μπλέζ άγγιζαν κάθε λεπτό κι ένα καινούριο σημείο του κορμιού του, ένοιωθε πλημμυρισμένος από μια άγνωστη όσο κι ηδονική έξαψη, όπως αν αποκτούσαν τα μέλη του υφή αυτή την ώρα για πρώτη φορά. Πάνω από τρίχωμα της ήβης του-που είχε πλέον καταλαγιάσει από τον ερεθισμό ο οποίος άλλοτε τον ανστάτωνε-το πέος του Μπλέζ περνούσε αγγίζοντας το δέρμα του, σαν ορμητικός άνεμος ανάμεσα σε ξερά κόκκινα φύλλα. Τα δικά του χέρια είχαν παραλύσει σε ένα σφιχτό αγκάλιασμα γύρω από το λαιμό του φίλου του, κι ενώ σκεφτόταν πόσο σκληρό ήταν το στήθος και το στόμα του η σκέψη του αυτή διακόπηκε από ένα ξαφνικό πόνο. Ήξερε από τις βίαιες ανάσες του Μπλέζ κι από την έντονη πίεση του αιδοίου ότι το πέος του βρισκόταν στον κόλπο του, όμως ο πόνος κι η ευχαρίστηση που αισθανόταν έμοιαζε να έρχεται από κάποιο άγνωστο μέρος του κορμιού του, που μόλις τώρα ανακάλυπτε την ύπαρξή του. Αν αυτή ήταν η ηδονή, τότε ήταν βέβαιος ότι την συναντούσε, και μάλιστα με την πιο μεγάλη απόλαυση. Οι κινήσεις του Μπλέζ γίνονταν όλο και πιο απότομες, τα χέρια του τώρα στηρίζονταν απαλά στους μηρούς, βοηθώντας τις εκστατικές παλινδρομήσεις του, ώσπου ξαφνικά σηκώθηκαν ως το πρόσωπο του Ραμπαστέν, χαϊδεύοντας τυφλά τα χείλη του, κι ύστερα τον φίλησε και πάλι, αυτή τη φορά ξεφυσώντας απαλά. Η πίεση που αισθανόταν στον κόλπο του ήταν πιο έντονη απ' τις προηγούμενες, το πέος του Μπλέζ διογκώθηκε μ' ένα σπασμό μέσα του κι αμέσως εκσπερμάτωσε. Αφήνοντας μια ξέπνοη κραυγή, έπεσε πάνω στο Ραμπαστέν αγκαλιάζοντάς τον, κι έτσι έμειναν ξαπλωμένοι για αρκετή ώρα, εξερευνώντας το ακόμη ερεθισμένο σώμα ο ένας του άλλου. Ύστερα από λίγο ο Ραμπαστέν σηκώθηκε, κι αφού τυλίχτηκε προσεκτικά με το σεντόνι, φόρεσε τα εσώρουχά του. Στο αγαπημένα μάτια του Μπλέζ μπορούσε να διακρίνει ένα σιωπηλά ικετευτικό βλέμμα, που του ζητούσε να περάσει μαζί του τη νύχτα, όμως τα λιγοστά χάρδια που αντάλλαξαν μετά το έρωτα, ήταν από τη μεριά του συγκρατημένα, και το

χαμόγελο που προσπαθούσε μάταια να συγκρατήσει στο πρόσωπό του,έλεγε πως έπρεπε να φύγει,αν κι αυτό ήταν το μόνο πράγμα που δεν ήθελε να κάνει.Όταν άρχισε να ντύνεται,εκείνος τυλίχτηκε με τη σειρά του στο σεντόνι και κάθισε σε μια απ' τις πολυθρόνες,παρακολουθώντας τον με αφοσίωση συγκινητική.Ο Ραμπαστέν ήθελε να ανοίξει την πόρτα και να φύγει χωρίς να τον ξανακοιτάξει,όταν όμως ο Μπλέζ στάθηκε δίπλα του και κράτησε για μια τελευταία φορά το πρόσωπό του,καληνυχτίζοντάς τον μ' ένα φιλί,διαπίστωσε ότι η εικόνα του δεν ήταν οδυνηρή αλλά αντίθετα τον ανακούφιζε,καθώς αποτυπωνόταν στο μυαλό του με προσοχή.Αγκαλιάζοντάς τον έξω από τη μισάνοιχτη πόρτα,υποσχέθηκε ότι θα πήγαινε να τον ακούσει στο θέατρο όπου έπαιζε,κι εκεί θα ξαναβρίσκονταν-ο ίδιος όμως γνώριζε πως κάτι τέτοιο δεν θα συνέβαινε.Το χαμογελαστό πρόσωπο του Μπλέζ,την ώρα που κατέβαινε τρέχοντας τις σκάλες,του έφερε δάκρυα στα μάτια.

*

Τους επόμενους μήνες,ο Ραμπαστέν περνούσε τις περισσότερες φορές κλεισμένος στο σπίτι.Τις νύχτες έβρισκε κάποια αφορμή για να καθυστερήσει τη στιγμή του ύπνου,και πολύ συχνά αποκοιμιόταν μ' ένα βιβλίο στο στήθος,ή φορώντας τα ακουστικά του πικ-άπ.Η συμπεριφορά του,που μπορούσε να γίνει τόσο ακραία ώστε να μην βρίσκει τη δύναμη να σηκωθεί από το κρεβάτι,έδινε την εικόνα μιας ανεξήγητης εφηβικής κατάθλιψης,όμως ο ίδιος γνώριζε ότι αυτή δεν ήταν η αλήθεια.Όταν διέκρινε στα μάτια της μητέρας του την ανησυχία να γίνεται πραγματικός φόβος για την υγεία του,σκέπαζε με υπεράνθρωπες προσπάθειες την απόγνωση που ένοιωθε,κι έβγαινε χαμογελώντας για μια βόλτα,ή δεχόταν να πάνε μαζί στο σινεμά,αν και η κάθε λέξη που έπρεπε να προφέρει στις συζητήσεις του,κάθε βήμα που έκανε τον εξουθένωνε στα όρια της λιποθυμίας.Όμως οι χειρότερες ώρες ήταν εκείνες που αναπόφευκτα περνούσε μόνος του,όταν μέσα στη σιωπή οι σκέψεις του άρχιζαν να ακούγονται δυνατές και ξεκάθαρες,σαν θυμωμένες φωνές στο κεφάλι του.Τότε τον Ραμπαστέν έπιανε στην κυριολεξία πανικός,κι έκανε οτιδήποτε προκειμένου να γλιτώσει από τη σιωπή,που φαινόταν να επαναλαμβάνει την ίδια ακριβώς φράση-ο πιο αφόρητος φόβος σου,ακόμα κι αν δεν υποψιάζεσαι την ύπαρξή του,είναι πάντοτε αυτός που πραγματοποιείται.Αυτό που φοβόταν πριν αποφασίσει να γνωρίσει τον έρωτα δεν ήταν λοιπόν το ενδεχόμενο της αποτυχίας,αλλά αυτό που τελικά του συνέβη:Η απέραντη δυστυχία του ανθρώπου που κατάφερε να νοιώσει ευτυχισμένος για μια στιγμή στη ζωή του,μονάχα για να καταλάβει ότι η ευτυχία αυτή του είναι απαγορευμένη.Η διαρκής φαντασίωση γύρω απ' τη γεύση της σοκολάτας δεν συγκρίνεται με την οδύνη που προκαλεί μια σταγόνα της,όταν μαθαίνουμε ότι δεν θα την ξαναδοκιμάσουμε.Ο Ραμπαστέν προσπαθούσε να θυμηθεί,από το επόμενο κιάλας βράδυ,τα χαρακτηριστικά του προσώπου του,αλλά στο τέλος η μορφή του Μπλέζ ξέφευγε από την ταραγμένη του σκέψη.Θα έδινε τα πάντα για μια εικόνα των χεριών του την ώρα που έσφιγγε το δοξάρι,για ένα βλέμμα στα δάχτυλά του την ώρα που άγγιζαν τις χορδές,όμως η φαντασία του αρνούσαν να του χαρίσει αυτή την τόσο απλή ευχαρίστηση.Ήταν πολλές οι φορές που ξεκίνησε για να φτάσει στο θέατρο,όμως ο δρόμος του τον έβγαζε πάντα πίσω στο σπίτι,όπου ήταν καταδικασμένος να σέρνεται σαν πνεύμα,μισοπεθαμένος από έρωτα.Ντρεπόταν για τις υποσχέσεις που είχε δώσει όταν κάθισε δίπλα του στο καφέ,αισθανόταν ότι είχε μολύνει το μικρό σπίτι του Μπλέζ,όπου είχε γνωρίσει την ύψιστη ευτυχία.Η μόνη σκέψη που τον παρηγορούσε,όταν η απελπισία οδηγούσε τα βήματά του στο ίδιο λεωφορείο,ήταν ότι από εκείνες τις θέσεις είχαν περάσει στο μεταξύ χιλιάδες άνθρωποι,ώστε τα ίχνη από την τερατώδη παρουσία του δεν υπήρχαν πιά.Ένα βράδυ μάλιστα,καθώς το λεωφορείο περνούσε έξω από το καφέ

όπου είχαν συναντηθεί,ο Ραμπαστέν στρέφοντας όπως πάντα με κρυφή ελπίδα το κεφάλι,είχε δει τον Μπλέζ να περιμένει,καθισμένος στο ίδιο τραπέζι,με το ίδιο τριμμένο μαύρο παλτό κι ένα φλυτζάνι στα χέρια του.Η ταραχή του ήταν τόση που δεν μπόρεσε να κλάψει,μονάχα γύρισε γρήγορα στο σπίτι και κλείστηκε για ώρες στο μπάνιο,μέσα σε μια μπανιέρα με καυτό νερό.Για άλλη μια φορά η ζωή του τον χτυπούσε μ'ένα μαρτύριο που δεν μπορούσε να μοιραστεί με κανένα,μόνο που τώρα αισθανόταν τσακισμένος,αφού πλέον δεν είχε σε τίποτε να ελπίζει.Ο έρωτας του Μπλέζ ήταν αρκετός για να κατάλβει ότι,κι αν ποτέ κατάφερνε ν'αγαπήσει κάποιον άλλον άνθρωπο-σκέψη που ο Ραμπαστέν απέρριπτε με λύσσα-η κατάληξη θα ήταν η ίδια.Στο τέλος θα έτρεχε στο σπίτι του,για να κρύψει το φριχτό του φύλο.Οι πικρές και φορτισμένες μέρες των τελευταίων μηνών περνούσαν τώρα απ'το μυαλό του σαν αρπαχτικά πουλιά που έσχιζαν με τα νύχια τη γαλήνη του,και σύντομα διαπίστωσε ότι εδώ και λίγη ώρα είχε διαβάσει την ίδια σελίδα τέσσερις φορές.Εξοργισμένος με την κατάντια του,πέταξε μακριά το βυσσινί δερματόδετο βιβλίο,που χτύπησε με θόρυβο στο ξύλινο ντουλάπι της βιβλιοθήκης.Τότε κοίταξε την ώρα και είδε ότι ήταν δύο μετά τα μεσάνυχτα.Οι γονείς του κοιμόντουσαν,κι ο θόρυβος ίσως να τους είχε ξυπνήσει.Η ιδέα τον τράβηξε προσωρινά από το μελαγχολικό του λήθαργο,κι ο Ραμπαστέν σηκώθηκε απότομα,για να μαζέψει το βιβλίο,κι έπειτα το έβαλε προσεχτικά στη θέση του.Στην ησυχία της νύχτας,μια φωνή πρόλαβε και μίλησε μέσα του.Δεν είχε λόγο να αισθάνεται τόσο μίσος.Το μίσος τον κατέστρεφε.Οι γονείς του,ο Μπλέζ-ακόμα κι αν ήταν πικραμένος μαζί του-τον αγαπούσαν.Η Μονίκ τον αγαπούσε,με τον δικό της αλλόκοτο τρόπο,ακόμα κι ο συγγραφέας που το βιβλίο του είχε πετάξει με τέτοια μανία,τον αγαπούσε,γι'αυτό κι είχε αφήσει το έργο του αυτό που τώρα διάβαζε.Αισθάνθηκε δάκρυα να κυλούν στο πρόσωπό του,και κατάλαβε ότι έκλαιγε από συμπόνοια για το πεταμένο βιβλίο.Η σκέψη αυτή,η πρώτη που το κατάφερνε εδώ και μήνες,τον έκανε να χαμογελάσει.Αγγίζοντας τις χάρτινες θήκες των δίσκων,σκέφτηκε όλη τη μουσική που λάτρευε,αν και τις μέρες αυτές την άκουγε αδιάφορα. Μουρμουρίζοντας κάποιες από τις μελωδίες,διαπίστωσε ότι είχαν ακόμα τη δύναμη να του περιγράψουν τις στιγμές που τις είχε πρωτακούσει.Ξαφνικά όλα τα πράγματα μέσα στο δωμάτιο άρχισαν να τον καλούν,κι υπόσχονταν ότι μαζί τους θα ξαναγνώριζε την ευτυχία που πίστευε πως είχε χάσει οριστικά-μια ευτυχία που πότε-πότε θα διέκοπτε η θλιβερή ανάμνηση του Μπλέζ,που θα κρατούσε όμως για πάντα,όσο ένοιωθε έστω και λίγη αγάπη για τον εαυτό του.Τα χέρια του κινήθηκαν προς το δίσκο με το κουϊντέττο,όμως τους αρνήθηκε αυτή τη χάρη.Ήταν αλήθεια πως,χωρίς προφανή λόγο,αισθανόταν ξαφνικά πολύ καλύτερα,όμως το αίμα στους κροτάφους του στροβιλιζόταν μανιασμένα,και τα μάτια του έκλειναν από τη νύστα.Ξαπλώνοντας στο κρεβάτι,τράβηξε το γαλάζιο σεντόνι ως το στήθος του,κι έσβησε το μικρό πορτατίφ που βρισκόταν δίπλα στο κρεβάτι.Τώρα η σιωπή και το σκοτάδι δεν έμοιαζαν τόσο φριχτά,η παρουσία τους ήταν σχεδόν καθησυχαστική,κι ύστερα από λίγο ο Ραμπαστέν κοιμόταν βαθιά.

*

Το ίδιο βράδυ,γύρω στις τέσσερις,η Μονίκ ξύπνησε τρομαγμένη,με τα σεντόνια στο κρεβάτι της μουσκεμένα απ'τον ιδρώτα.Δεν είχε δει κάποιον εφιάλητη,όμως μέσα στον ύπνο της,η ζέστη από το καλοριφέρ είχε γίνει απότομα πολύ δυνατή,αφόρητη για το μικρό υπνοδωμάτιο,ώστε ακόμα και τώρα,που είχε πετάξει από πάνω της όλα τα σκεπάσματα,ένοιωθε να πνίγεται.Από το κομοδίνο,δίπλα στο κρεβάτι,ερχόταν το άρωμα πολυκαιρισμένου κονιάκ.Η ενοχλητική μυρωδιά του οινοπνεύματος την σήκωσε τελικά απ'το κρεβάτι,κι αφού έδεσε τη ρόμπα γύρω από τη νυχτική της,βγήκε από την κρεβατοκάμαρα.Το σαλόνι

ήταν σκοτεινό, και το ρολόι στο χέρι της είχε σταματήσει να δουλεύει από χρόνια, όμως αυτό που γύρευε τώρα δεν ήταν να μάθει την ώρα. Το στόμα της ήταν ξερό, κι η πρώτη παρόρμηση ήταν να ανοίξει ένα καινούριο μπουκάλι και να ξαναπέσει στο κρεβάτι, όμως καθώς η γλώσσα της απλώθηκε στον στεγνό σαν χώμα ουρανίσκο της, μπορούσε να αισθανθεί τη γεύση της σοκολάτας, και μάλιστα αρκετά έντονη. Το μυαλό της ήταν ακόμα λίγο μουδιασμένο από τον ύπνο, όμως θυμόταν ότι είχαν περάσει μήνες από την τελευταία φορά που είχε δοκιμάσει πραλίνες. Η σιωπηλή αναφορά της λέξης ζωγράφισε στο σκοτάδι του δωματίου την εικόνα ενός κουτιού τυλιγμένου με κόκκινο χαρτί, κι η Μονίκ έπεσε στην κυριολεξία στο πάτωμα, γονατίζοντας μπροστά στο παλιό σεκρετέρ. Μόλις ξεκλείδωσε την πόρτα του και τράβηξε το σκέπασμα, ένας χείμαρρος από φωτογραφίες έπεσε πάνω της και σκορπίστηκε γύρω της. Άρχισε να ψάχνει ανάμεσα στις φωτογραφίες, χωρίς κι η ίδια να θυμάται τί ήταν αυτό που ζητούσε. Έπειτα από λίγο κατάλαβε πως ήταν μάταιο να ψάχνει στο σκοτάδι, κι άναψε ένα πορτατίφ, όμως το κόκκινο χρώμα των τοίχων έκανε τη δουλειά της ακόμα πιο δύσκολη, αφού μονομιάς όλα έγιναν κόκκινα, σαν να εμφάνιζε τις φωτογραφίες εκείνη την ώρα, κλεισμένη στο σκοτεινό της θάλαμο. Όσο η ώρα περνούσε χωρίς να βρίσκει αυτό που ήθελε, την έπιανε απελπισία. Τα δάχτυλά της γλιστρούσαν ανάμεσα στο γυαλιστερό χαρτί, όμως εκείνη ένοιωθε ότι συνέβαινε ακριβώς το αντίθετο, ότι το χαρτί που γύρευε προσπαθούσε να της ξεφύγει. Λίγο πριν τις πέντε η Μονίκ άρχισε να ουρλιάζει και να κλαίει, χτυπώντας και με τα δύο της χέρια την ξύλινη βάση του σεκρετέρ, όμως η ίδια δεν μπορούσε να αντιληφθεί τίποτε απ' όλα αυτά. Εκτός από τη συγχυσμένη της όραση, όλες οι άλλες της αισθήσεις ήταν ναρκωμένες, και μόνος σκοπός της ήταν να ανακαλύψει το χαρτί που έψαχνε. Όταν ξαφνικά το είδε, καρφισωμένο μαζί με μερικές παλιές φωτογραφίες, το τράβηξε σχίζοντάς το από τα υπόλοιπα και το έσφιξε στην αγκαλιά της, κλαίγοντας από ταραχή κι ευτυχία. Έπειτα ξάπλωσε στο χαλί και κοιμήθηκε για λίγο, κι όταν άνοιξε και πάλι τα μάτια της είχε ξημερώσει. Ανάμεσα από τις χοντρές κουρτίνες, λίγο πρωινό φως κατάφερνε να περάσει στο σαλόνι, βάφοντας όλα τα αντικείμενα γύρω της στο φυσικό τους κόκκινο χρώμα. Η Μονίκ σηκώθηκε, στηρίζοντας το σώμα της στην μπερζέρα, και προχώρησε μέχρι τις μπαλκονόπορτες. Τράβηξε την κουρτίνα, κι είδε τον ουρανό, που είχε ακόμα το δυνατό γαλάζιο της αυγής, να εξαφανίζει τα τελευταία ίχνη του φεγγαριού, σκουπίζοντάς το από πάνω του σαν μαυροπίνακας που καθαρίζει, ως δια μαγείας, από μόνος του. Άνοιξε τις πόρτες και βγήκε στο μπαλκόνι, αδιαφορώντας για το κρύο που έκοβε σαν ξυράφι το ιδρωμένο ύφασμα της νυχτικής της και πάγωνε το στήθος της. Διαλέγοντας εκείνη που βρισκόταν πιο κοντά στο κέντρο του μπαλκονιού, η Μονίκ ανέβηκε σε μια από τις γλάστρες της, απολαμβάνοντας την αφή του υγρού χρώματος κάτω από τα πόδια της. Ύστερα από μερικά λεπτά έδεσε και πάλι τη ζώνη της ρόμπας της που είχε λυθεί, και προσέχοντας να μην χάσει την ισορροπία της, έσφιξε με όλη της τη δύναμη τα κάγκελα και σκαρφάλωσε στο στενό πεζούλι του μπαλκονιού. Έκλεισε τα μάτια της κι άφησε τον απαλό πρωινό αέρα να της δώσει το τελευταίο σπρώξιμο. Ο χρόνος της πτώσης της ήταν ελάχιστος, ούτε δυό δευτερόλεπτα. Ξαπλωμένη μπρούμυτα στο πεζοδρόμιο, με τα μάτια της σκεπασμένα από το αίμα, η Μονίκ πέθανε χωρίς να μπορεί να φωνάξει ούτε για μια στιγμή-οι πνεύμονές της είχαν σχιστεί σαν χαρτί από το χτύπημα. Όμως κι αν μπορούσε να φωνάξει, δεν θα το έκανε. Όλες οι δυνάμεις της ζωής που έφευγε απότομα απ' το σώμα της είχαν συγκεντρωθεί στο δεξί της χέρι, όπου κρατούσε ακόμα το κιτρινωμένο γράμμα.

Λίγες ώρες αργότερα, η Βιβιέν, καθισμένη στην κουζίνα, ετοίμαζε καφέ και για τους δύο. Ο Ερίκ απέναντί της χασμουριόταν μισοξυπνημένος, όμως η ίδια, από την ώρα που είχε σηκωθεί ήταν ανήσυχη. Από τον βραδυνό ύπνο δεν είχε ξυπνήσει χουζουρεύοντας γλυκά όπως συνήθως, αλλά με ζωντανές τις εικόνες ενός πολύ άσχημου ονείρου για την αδερφή της. Τώρα πια ήταν αδύνατο να θυμηθεί κάτι συγκεκριμένο, αλλά αισθανόταν ακόμα ταραγμένη, κι αυτό ήταν αρκετό. Είχαν περάσει μήνες από το τελευταίο της τηλεφώνημα, κι η πιο πρόσφατη συνάντησή τους ήταν πριν από ένα περίπου χρόνο. Στο μεταξύ θα μπορούσε να έχει συμβεί οτιδήποτε, και το κακό αυτό όνειρο ήταν απλώς η αφορμή. Η Βιβιέν είχε αποφασίσει να μην της τηλεφωνήσει-θα πήγαιναν κατ'ευθείαν στο σπίτι της για καφέ, κι ας ήταν νωρίς. Ο Ερίκ είχε πεί ότι θα ήταν καλύτερα αν την είχε προηγουμένως ειδοποιήσει, όμως εκείνη του απάντησε πως ανησυχούσε για τη Μονίκ και πως θα πήγαιναν να την επισκεφτούν αμέσως. Η συζήτηση είχε σταματήσει εκεί, και τώρα κάθονταν κι οι δύο ντυμένοι και περίμεναν τον καφέ να ζεσταθεί. Έπειτα από μερικά λεπτά η Βιβιέν έχασε την υπομονή της κι έκλεισε τη μηχανή, λέγοντας πως θα έπιναν καφέ στις αδερφές της. Όλη την ώρα σκεφτόταν ότι θα ήθελε να ερχόταν μαζί της κι ο Ραμπαστέν, όμως λυπόταν να τον ξυπνήσει τόσο νωρίς. Παρ'όλ'αυτά, δεν έχανε τίποτε με το να δει αν κοιμόταν ακόμα, κι έτσι, αφού έστειλε τον Ερίκ να καλέσει το ασανσέρ, έτρεξε αθόρυβα μέχρι το δωμάτιό του. Η πόρτα έτριξε δυνατά, και φοβούμενη μήπως τον ξυπνήσει, την άνοιξε μέχρι τη μέση. Από τη χαραμάδα είδε το ήρεμο πρόσωπο του Ραμπαστέν που κοιμόταν βαθιά, με το ένα χέρι να πέφτει στο πλευρό του, και μόλις άκουσε το ασανσέρ να σταματά στον όροφό τους, έστειλε ένα σιωπηλό φιλί στο γιό της κι έκλεισε απαλά πίσω της την πόρτα. Όταν είδε τον Ερίκ να την περιμένει χαμογελώντας νυσταγμένος στο διάδρομο, αισθάνθηκε περισσότερο ήρεμη. Ο φόβος ενός ονείρου, άλλωστε, είναι πάντα παράλογος. Εκείνο όμως που είχε χαρίσει στη Βιβιέν ίσως και την ίδια της τη ζωή, τουλάχιστον για το πρωινό αυτό, ήταν το τρίξιμο της πόρτας. Αν η πόρτα στο δωμάτιο του Ραμπαστέν είχε ανοίξει λίγο παραπάνω, ώστε η εικόνα του να μην σταματά στο ύψος του στήθους, η μητέρα του δεν θα άντεχε το θέαμα. Γιατί μια νύχτα πριν από πολύ καιρό, όταν είχε γνωρίσει τη μεγαλύτερη ευτυχία, ένα κακό που δεν μπορούσε να φανταστεί άρχισε να εκτυλίσσεται μέσα του. Εκεί όπου φευγαλέα κι από την έξαψη των χεριών του Μπλέζ είχε εμφανιστεί το αιδόιο του, μέσα στην αναταραχή του φύλου του, ένα ωάριο ανέτειλλε και τη στιγμή της κορύφωσης γονιμοποιήθηκε. Μόλις όμως το ερωτικό άγγιγμα διακόπηκε και το πέος του εμφανίστηκε πάλι, το ζωντανό πλέον ωάριο δεν μπορούσε να σταματήσει να υπάρχει. Παγιδευμένη μέσα στους όρχεις του, μια καινούρια μορφή αναπτυσσόταν όλους αυτούς τους μήνες, αγνοώντας τη θλιβερή κατάληξή της. Και το βράδυ αυτό, μην υπομένοντας άλλο τη στενή του φυλακή, το έμβρυο απελευθερώθηκε με μια αθόρυβη έκρηξη, που έσχισε τους όρχεις του. Λιποθυμώντας από τον πόνο, ο Ραμπαστέν δεν κατάλαβε το θάνατό του. Το σώμα του, προσπαθώντας μάταια να διορθώσει την φρίκη που είχε άθελά του προκαλέσει, άρχισε να μεταμορφώνει το πέος του. Αντί όμως για το αιδόιο που έλπιζε να σχηματίσει, το πέος άνοιξε κι αυτό αιμορραγώντας σαν κέρινο ομοίωμα λουλουδιού που βρέθηκε πολύ κοντά στη φωτιά. Το πρωί καθώς ήταν ξαπλωμένος, έμοιαζε να έχει παραδοθεί στον πιο ήσυχο ύπνο, όμως ανάμεσα στα πόδια του το γαλάζιο σεντόνι ήταν υγρό από το αίμα του, που είχε απλωθεί στο κρεβάτι και σε μια μικρή λίμνη στο πάτωμα. Έτσι επέστρεψε ο Ραμπαστέν στο βασίλειο των διακριτικών ήχων και των φανταστικών συλλαβών, απ'όπου μου διηγήθηκε την ιστορία του, ψιθυρίζοντας.

ΤΕΛΟΣ